BESTSELLER

CRĂCIUNUL ARE TOTUȘI CĂILE LUI...
EL POATE SĂ SCHIMBE UN CINIC ÎNTR-UN ROMANTIC ȘI POATE SĂ APRINDĂ PASIUNEA ÎN INIMA CEA MAI RECE.

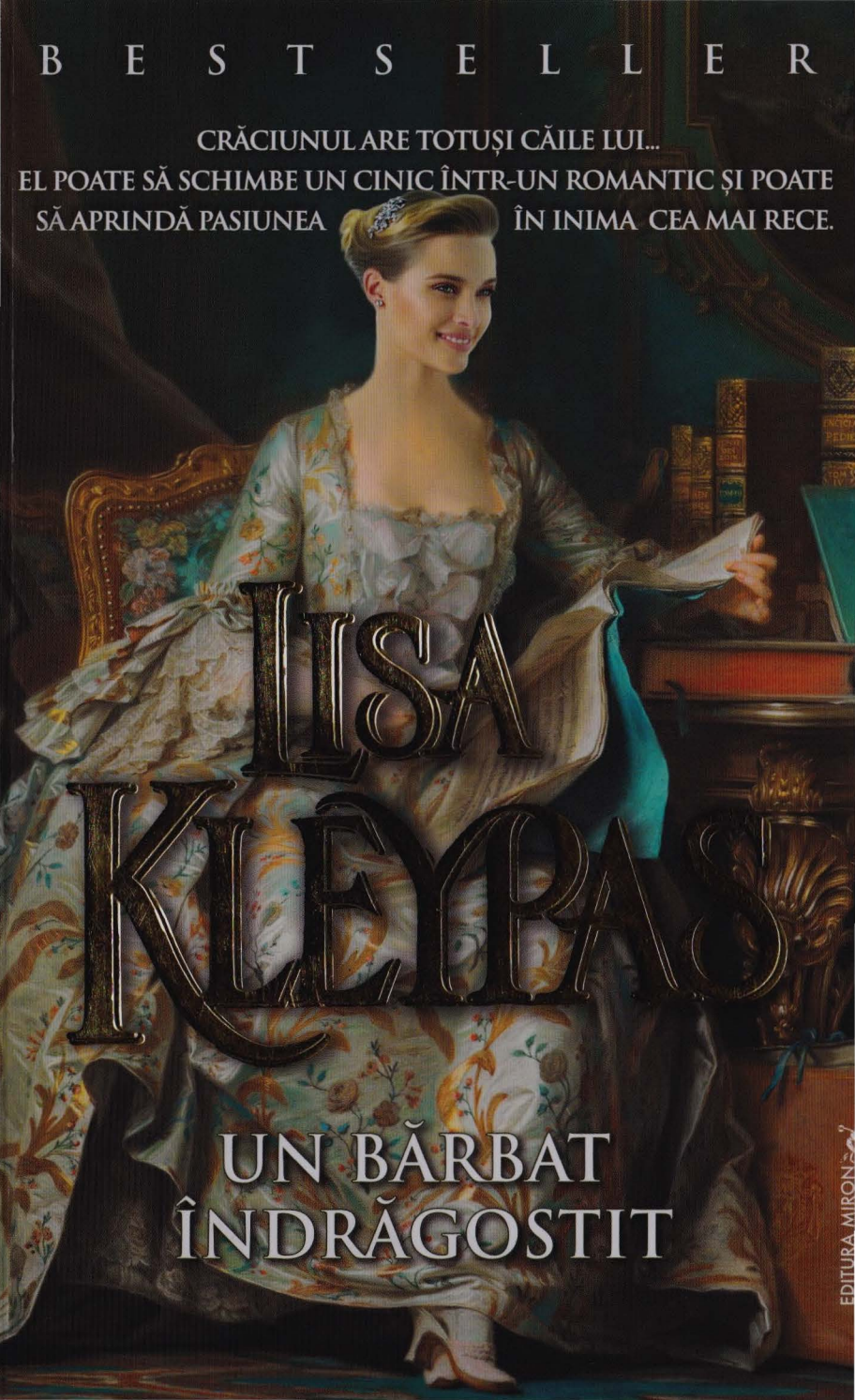

LISA KLEYPAS

UN BĂRBAT ÎNDRĂGOSTIT

EDITURA MIRON

La Londra era Crăciunul, iar Rafe Bowman tocmai venise din America la întîlnirea aranjată cu Natalie Blandford, fiica foarte binecrescută şi foarte frumoasă a lordului Blandford. Chipul ca sculptat şi fizicul impunător aveau să o impresioneze cu siguranţă pe domnişoara care îl aştepta şi dacă nu ar fi fost obişnuinţele lui americane şocante şi reputaţia nu tocmai bună, căsătoria dintre ei ar fi fost un lucru sigur.

Înainte să înceapă să o curteze, Rafe îşi dă seama că trebuie să înveţe regulile societăţii londoneze.

Nimeni nu putea însă să ştie ce avea să urmeze cînd patru domnişoare îşi încearcă pe el talentele de peţitoare, iar însurătoarea devine mai complicată decît ar fi crezut Rafe Bowman că poate să fie, mai ales pentru el, un bărbat obişnuit să primească tot ce îşi doreşte.

Crăciunul are totuşi căile lui. El poate să schimbe un cinic într-un romantic şi poate să aprindă pasiunea în inima cea mai rece.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-606-8695-04-4
9 786068 695044

Prolog

Au fost odată patru tinere domnişoare care stăteau pe margine la fiecare bal, serată şi petrecere din timpul sezonului de baluri de la Londra. Într-una dintre seri, stînd aşezate alături pe un rînd de scaune, începură să-şi vorbească, şi curînd îşi dădură seama că, deşi erau în competiție pentru inimile aceloraşi domni, aveau mai mult de cîştigat dacă se împrieteneau decît dacă erau adversare. Ba chiar ajunseră să se placă, aşa că se deciseră să-şi caute soți împreună, începînd cu aceea dintre ele care era mai în vîrstă, anume Annabelle, şi încheind cu mezina Daisy.

Annabelle era, fără îndoială, cea mai frumoasă dintre tinerele-n chestiune, dar n-avea aproape nici un ban, fiind astfel şi cea mai dezavantajată dintre ele. Deşi majoritatea burlacilor londonezi sperau să îşi găsească o soție frumoasă, cei mai mulți se mulțumeau să ia o domnişoară cu zestre bună.

Evie era atrăgătoare într-un mod mai puțin convențional, cu părul ei roşu ca focul şi cu pistruii care-i acopereau aproape toată pielea. Se ştia bine că într-o zi avea să moştenească întreaga avere a tatălui său, care

însă, din păcate, era doar un fost boxer care avea un club de pariuri, şi un astfel de trecut de proastă reputaţie era un obstacol dificil de depăşit în viaţa unei tinere domnişoare. Ba mai rău, Evie era şi foarte timidă şi se bîlbîia. Toţi tinerii care-i vorbeau spuneau după aceea că fusese o experienţă chinuitoare.

Lillian şi Daisy erau surori şi veneau de la New York. Familia lor, familia Bowman, era uluitor, vulgar, aproape inimaginabil de bogată, şi îşi cîştigase averea de pe urma unei afaceri cu săpun. Nu erau de viţă nobilă, nu aveau maniere şi nici cunoştinţe în înalta societate. Lillian era o prietenă foarte loială, dar încăpăţînată şi autoritară. Daisy, pe de altă parte, era o visătoare ce se plîngea adesea că viaţa adevărată nu era niciodată la fel de interesantă precum romanele pe care le citea cu pasiune.

Pe măsură ce domnişoarele timide s-au ajutat una pe cealaltă să reziste în societatea londoneză, s-au consolat şi s-au susţinut în faţa pericolelor foarte reale, a durerii şi a bucuriei, fiecare şi-a găsit cîte un soţ şi nimeni nu le-a mai considerat timide.

În fiecare sezon de baluri, însă, existau noi şi noi domnişoare sfioase. (Pe atunci, ca şi astăzi, existau mereu tinere ignorate, trecute cu vederea de domnii care ar fi trebuit să fie mai înţelepţi).

Dar după aceea a venit Crăciunul, şi Rafe Bowman, fratele mai mare al lui Lillian şi al lui Daisy, a sosit în Anglia. De atunci încolo, viaţa uneia dintre timidele domnişoare londoneze n-a mai fost aceeaşi.

Capitolul unu
Londra, 1845

– E oficial, spuse încîntată Lillian, lady Westcliff, lăsînd din mînă scrisoarea de la fratele ei. Rafe ajunge în Londra peste exact două săptămîni, pe un vas numit *Vîrtej,* nume care mi se pare foarte potrivit în lumina apropiatei sale logodne.

Se uită în jos, spre Annabelle şi Evie, care stăteau amîndouă pe podeaua din salon şi lucrau la un cerc imens din catifea roşie. Se întîlniseră în casa din oraş a lui Lillian, Marsden Terrace, la o după-amiază cu ceai şi conversaţie.

În acel moment, Annabelle şi Evie croiau un covoraş pentru pomul de Crăciun, sau mai bine spus încercau să-l salveze după ce lucrase Lillian la el. Evie tăia o fundă din brocart ce fusese cusută inegal într-o parte, iar Annabelle tăia şi prindea cu ace un tiv nou pentru material.

Singura care lipsea era sora mai mică a lui Lillian, Daisy, care locuia în Bristol împreună cu proaspătul ei soţ. Lui Annabelle îi era dor s-o vadă şi îşi dorea să afle

cum se simțea ca femeie măritată. Din fericire aveau să se întîlnească în curînd ca să petreacă împreună Crăciunul la Hampshire.

– Crezi că o să-i fie greu fratelui tău s-o convingă pe lady Natalie să se mărite cu el? întrebă Annabelle încruntîndu-se cînd descoperi o pată mare şi întunecată pe material.

– Ba deloc, spuse Lillian cu uşurință. E chipeş, fermecător şi foarte bogat. Ce obiecții ar putea să aibă lady Natalie, în afară de faptul că e american?

– Ei bine, spuse Daisy, e un fustangiu şi un pierde-vară, iar unele tinere s-ar putea să nu...

– Prostii! exclamă Lillian. Rafe nu e deloc fustangiu şi pierde-vară. Da, a fost cu cîteva femei, dar ce bărbat adevărat n-a fost?

Annabelle o privi sceptic. Deşi sora mai mică a lui Lillian, Daisy, era considerată de obicei visătoare şi romantică, ea avea o latură pragmatică, aşa că judecățile sale erau de încredere. Dacă Daisy spunea că fratele lor mai mare era fustangiu, atunci cu siguranță că existau dovezi serioase în acest sens.

– Bea şi face pariuri? o întrebă Annabelle pe Lillian.

Aceasta se încruntă bănuitoare.

– Ocazional.

– Are un comportament nepoliticos sau nepotrivit?

– E din familia Bowman. Noi atîta ştim să facem.

– Aleargă după femei?

– Bineînțeles.

– I-a fost vreodată fidel uneia singure? A fost vreodată îndrăgostit?

Lillian se încruntă la ea.

– Din cîte ştiu eu, nu.

Annabelle se uită spre Evie, ridicînd din sprîncene.

– Tu ce părere ai?

– Fustangiu şi pierde-vară, veni replica scurtă.

– Ei, foarte bine, spuse Lillian nemulțumită. Presupun că e fustangiu şi pierde-vară, dar s-ar putea ca asta să nu fie un obstacol pe calea spre inima lui lady Natalie. Unora le plac bărbații ca el. Uită-te la Evie.

Aceasta continuă să taie cu încăpățînare funda din brocart, zîmbind.

– Mie nu-mi plac toți fustangii şi pierde-vară, spuse cu ochii la ce făcea. Îmi place numai unul.

Evie, cea mai blîndă şi mai temperată dintre ele, era aceea care avusese cele mai puține şanse să-i fure inima cunoscutului lord St. Vincent, prototipul fustangiului. Cu toate că Evie, cu ochii ei rotunzi, albaştri, şi cu părul ei roşu, era de-o frumusețe rar întîlnită, neobişnuită, ea era insuportabil de sfioasă. Şi mai era şi bîlbîiala. Dar Evie avea o rezervă de forță tăcută şi un spirit galant care îl seduseseră cu totul pe soțul ei.

– Iar acel fost fustangiu te adoră mai mult decît orice pe lume, evident, spuse Annabelle.

Făcu o pauză şi o studie cu atenție pe Evie înainte să întrebe încet:

– St. Vincent se bucură de copil, draga mea?

– Da, e foarte...

Evie se opri brusc şi o privi cu ochii mari, surprinsă.

– De unde-ai ştiut?

Annabelle zîmbi larg, încîntată.

– Am observat că rochiile tale au în faţă şi în spate falduri care pot fi desfăcute pe măsură ce silueta ţi se schimbă. E un indiciu clar, draga mea.

– Aştepţi un copil? întrebă Lillian, scoţînd un strigăt copilăresc de fericire.

Se ridică de pe divan şi se repezi alături de Evie, pe podea, ca să o îmbrăţişeze.

– E o veste foarte mare! Cum te simţi? Ţi-e greaţă?

– Mi s-a făcut doar cînd am văzut cum ai lucrat la covoraşul pentru pom, spuse Evie rîzînd de exuberanţa prietenei ei.

Adesea uitai că Lillian era contesă. Natura ei spontană nu se schimbase deloc odată cu rangul social.

– N-ar trebui să stai pe jos, exclamă aceasta. Dă-mi mie foarfecele şi o să lucrez eu la netrebnicia asta de...

– Nu! spuseră Evie şi Annabelle în acelaşi timp.

– Lillian, draga mea, continuă ferm Annabelle, nu ai voie să te apropii de covoraşul ăsta. Ce faci tu cu acul ar trebui considerat o crimă.

– Dar încerc din răsputeri, protestă Lillian zîmbind într-o parte şi aşezîndu-se pe călcîie. Încep cu intenţii aşa de bune! Dar după aceea mă plictisesc să fac cusăturile alea mici şi încep să mă grăbesc. Trebuie să facem un covoraş, unul foarte mare, altfel toată ceara de la lumînările aprinse în pom o să curgă pe podea.

– Ai vrea, te rog, să-mi spui de la ce e pata asta? întrebă Annabelle arătînd cu degetul spre urma urîtă de pe catifea.

Zîmbetul lui Lillian deveni stingher.

– M-am gîndit că poate o să punem în spate partea aia. Am vărsat un pahar de vin pe el.

– Ai băut în timp ce coseai? întrebă Annabelle gîndindu-se că aşa se explicau multe.

– Speram să mă ajute să mă relaxez. Cusutul mă agită.

Annabelle o privi întrebător.

– De ce?

– Îmi aminteşte cum stătea mama în spatele meu cînd coseam şi, oricînd greşeam ceva, ea mă lovea cu linia peste mînă.

Lillian zîmbi stînjenită, şi pentru prima dată în acea zi amuzamentul nu-i ajunse în privire.

– Am fost un copil foarte rău.

– Sînt sigură că ai fost un copil minunat, spuse Annabelle cu blîndeţe.

Se întrebase mereu cum reuşiseră Lillian şi Daisy să fie oameni atît de buni cu educaţia pe care o primiseră. Thomas şi Mercedes Bowman reuşiseră cumva să fie pretenţioşi, critici, şi în acelaşi timp să-şi neglijeze copiii, ceea ce era o realizare.

Cu trei ani înainte, familia Bowman le adusese pe tinere la Londra, după ce descoperiseră că nici măcar

averea lor impresionantă nu putea să convingă pe nimeni din cercurile înalte ale New York-ului să o ia pe vreuna dintre ele de soție.

Printr-o combinație de muncă asiduă, noroc şi necesară duritate, Thomas Bowman construise una dintre companiile de producție de săpun cu cea mai rapidă creştere din lume. Acum, că săpunul devenea ceva ce masele îşi puteau permite, fabricile *Bowman* din New York şi Bristol abia dacă reuşeau să facă față cererii.

Era nevoie de mai mulți bani, însă, pentru un loc în societatea newyorkeză. Moştenitoarele unor linii de sînge fără distincție, aşa cum erau Lillian şi Daisy, nu li se păreau deloc interesante burlacilor de-o teapă cu ele, care îşi doreau la rîndul lor să ia pe cineva cu rang mai înalt. De aceea Londra, unde aristocrații săraci erau cu duiumul, era un teren de vînătoare numai bun pentru proaspăt îmbogățiții americani.

Cu Lillian, ironic, atinseseră apogeul fiindcă o măritaseră cu Marcus, lord Westcliff. Nimeni n-ar fi crezut că un bărbat rezervat, conte puternic, ar fi luat-o de soție pe o fată atît de încăpățînată ca ea, dar Westcliff văzuse mai departe de fațada necizelată a lui Lillian, îi văzuse inima iubitoare şi vulnerabilitatea pe care încerca atît de mult să le ascundă.

– Am fost un copil foarte neastîmpărat, spuse Lillian cu franchețe. La fel şi Rafe. Ceilalți frați ai noştri, Ransom şi Rhys, s-au comportat mereu ceva mai bine,

cu toate că nu cu mult. Daisy lua parte la şotiile mele, dar de cele mai multe ori visa cu ochii deschişi sau trăia în cărțile ei.

– Lillian, întrebă Annabelle, împăturind cu grijă o fundă, de ce a fost fratele tău de acord să o întîlnească pe lady Natalie şi să cunoască familia Blandford? Chiar e pregătit să se însoare? Are nevoie de bani sau vrea să-i facă pe plac tatălui tău?

– Nu ştiu sigur, răspunse Lillian. Nu cred că e vorba de bani. Rafe a făcut o avere pe Wall Street, din speculații, unele nu tocmai morale. Bănuiesc că s-a săturat să se tot certe cu tata. Sau poate...

Ezită şi o umbră-i traversă chipul.

– Poate? o îndemnă Evie să continue.

– Ei bine, Rafe afişează o imagine de bărbat fără nici o grijă, dar n-a fost niciodată un om prea fericit. Mama şi tata s-au purtat întotdeauna foarte urît cu el. Cu noi toți, de fapt. Nu ne lăsau să ne jucăm cu nici un copil despre care credeau că nu e de nasul nostru. Gemenii se aveau unul pe celălalt, şi, sigur, eu şi Daisy eram mereu împreună, dar Rafe a fost întotdeauna singur. Tata voia să fie un băiat serios, aşa că el a fost ținut departe de ceilalți copii. Rafe n-avea niciodată voie să facă nimic din lucrurile pe care tata le considera frivole.

– Aşa că pînă la urmă s-a răzvrătit, spuse Annabelle.

Lillian zîmbi scurt.

– Vai, da.

Amuzamentul îi dispăru din privire.

– Acum mă întreb... ce se întîmplă cu un tînăr care nu mai vrea să fie serios, dar s-a săturat şi de răzvrătire? Ce rămîne după aceea?

– Se pare că o să aflăm.

– Vreau să fie fericit, spuse Lillian. Să găsească o soție pe care s-o iubească.

Evie le privi gînditoare.

– O cunoaşte vreuna dintre voi pe lady Natalie? Ştim ceva despre caracterul ei?

– Eu n-o cunosc, recunoscu Lillian, dar are o reputație minunată. E o tînără crescută sub aripa părinților, care a debutat anul trecut în societate şi care a avut destul de mulți pețitori. Am auzit că e minunată şi extrem de binecrescută.

Se opri ca să se strîmbe.

– Rafe o s-o sperie de moarte. Dumnezeu ştie de ce vor părinții ei căsătoria asta. Probabil că au nevoie de bani. Tata ar da oricît ca să aibă mai mult sînge albastru în familie.

– Aş vrea să vorbesc cu cineva care o cunoaşte, se gîndi Evie cu voce tare. Cineva care să-l sfătuiască pe fratele tău, să-i dea indicii despre ce-i place ei, care sînt flo-florile ei preferate, lucruri din astea.

– Are o însoțitoare, spuse imediat Lillian. O verişoară săracă pe nume Hanna-nu-mai-ştiu-cum. Mă întreb dacă am putea s-o invităm la ceai înainte să se cunoască Rafe şi Natalie.

– Mi se pare o idee splendidă! exclamă Annabelle.

Orice ne spune despre Natalie, oricît de puțin, ar putea să-l ajute foarte mult pe Rafe.

* * *

– Da, trebuie să mergi! spuse lordul Blandford pe un ton hotărît.

Hannah stătea înaintea lui, în salonul casei lor din Mayfair, care casă era una dintre construcțiile mai mici şi mai vechi din cartierul la modă, ascunsă pe o străduță din apropiere de vestul Hyde Park-ului.

Compus din piațete frumoase şi străzi largi, Mayfair-ul era casa multor familii de aristocrați privilegiați, dar în ultimele decade în zonă se construise mult, astfel că în nord, acolo unde se stabiliseră cei cu averi de dată recentă, apăruseră conace supradimensionate şi case în stil gotic.

– Să faci tot ce poți, continuă Blandford, ca să ajuți la stabilirea unei legături între fiica mea şi domnul Bowman.

Hannah îl privi nevenindu-i să creadă. Lordul Blandford fusese întotdeauna o persoană cu gust şi discernămînt. Cum putea să vrea ca Natalie, singurul său copil, să se mărite cu fiul vulgar al unui industriaş american? Natalie era frumoasă, cizelată şi mai matură decît anii ei. Ar fi putut să aleagă orice bărbat dorea.

– Unchiule, spuse Hannah cu grijă, nici nu visez să-ți pun la îndoială judecata, dar...

– Dar vrei să ştii dacă mi-am pierdut mințile? întrebă el, rîzînd cînd nepoata sa aprobă din cap.

Îi făcu semn să se aşeze în fotoliul din cealaltă parte a şemineului.

– Ia loc, draga mea.

Nu aveau prea des ocazia să vorbească între patru ochi, dar lady Blandford şi Natalie vizitau o verişoară care se îmbolnăvise, iar Hannah, hotărîseră, avea să rămînă la Londra ca să-i pregătească lui Natalie haine şi obiecte personale pentru excursia din Hampshire, de sărbători.

Uitîndu-se la chipul blînd şi înţelept al bărbatului care fusese atît de generos cu ea, tînăra întrebă:

– Unchiule, îmi permiţi să fiu sinceră cu tine?

În ochii lui apăru o strălucire de amuzament.

– Nu ştiu să-mi fi vorbit vreodată altfel, Hannah.

– Da, ei bine... ţi-am arătat invitaţia la ceai a lui lady Westcliff din respect, dar nu aveam de gînd să o onorez.

– De ce nu?

– Pentru că singurul motiv ca să mă invite acolo ar fi să afle informaţii despre Natalie şi să mă impresioneze cu presupusele virtuţi ale domnului Bowman. Şi unchiule, mi-e clar că fratele lui lady Westcliff nu e nici pe departe destul de bun pentru Natalie.

– Se pare că a fost judecat şi condamnat deja, rosti Blandford pe un ton nonşalant. Chiar aşa severă eşti cu americanii, Hannah?

– Nu e vorba că e american, protestă aceasta. Asta, cel puţin, nu-i din vina sa. Dar cultura, valorile, plăcerile lui îi sînt cu totul străine cuiva ca Natalie. N-ar fi niciodată fericită cu el.

– Plăcerile? întrebă Blandford ridicînd din sprîncene.

– Da, bucuria de-a avea bani şi putere. Cu toate că e o persoană importantă la New York, aici nu are nici un rang. Natalie nu-i obişnuită cu aşa ceva. Sînt o pereche nepotrivită.

– Sigur, ai dreptate, spuse Blandford, surprinzîndo.

Se sprijini de spătarul fotoliului său şi-şi împreună degetele. Era un bărbat plăcut, cu o figură placidă, un cap mare, cu trăsături clar definite, cu pielea lipsită de păr bine întinsă pe țeastă şi cu obrajii, ochii şi mandibula mărginite de pliuri ceva mai moi. Avea trupul mare, deşirat şi osos, de parcă natura ar fi uitat să țească suficient muşchi care să-i susțină scheletul.

– Ar face o pereche nepotrivită dint-unele puncte de vedere, continuă el, dar s-ar putea să reprezinte salvarea generațiilor viitoare. Draga mea, îmi eşti precum o fiică, aşa că o să-ți vorbesc deschis. Nu am un fiu care să moştenească titlul şi nu vreau să le las pe Natalie şi pe lady Blandford la cheremul generozității chestionabile a următorului lord Blandford. Cineva trebuie să aibă grijă de ele. Spre profundul meu regret, eu nu voi putea să le las moştenire un venit satisfăcător, fiindcă majoritatea averii şi a moşiilor se transmit odată cu titlul.

– Dar există domni englezi cu bunăstare cărora le-ar plăcea din toată inima să se însoare cu Natalie.

Lordul Travers, de exemplu. El şi Natalie se aseamănă foarte mult, iar el are o avere generoasă...

– O avere satisfăcătoare, o corectă încet Blandford. Nu e generoasă. Nimic care să se compare cu averea de acum a lui Bowman, ca să nu mai spun şi de cea pe care o va moşteni.

Hanna era uluită. În toţi anii de cînd îl cunoştea pe lordul Blandford, acesta nu dăduse niciodată dovadă că l-ar fi interesat bunăstarea. Nu se făcea aşa ceva, nu în rîndul bărbaţilor de rangul lui, care disprețuiau conversaţiile despre finanţe, le considerau burgheze şi mult sub demnitatea lor. Ce-l făcuse deodată să se îngrijoreze atît din cauza banilor?

Blandford îi ghici gîndurile din expresia de pe chip şi zîmbi trist.

– Ah, Hannah. Cum să-ţi explic ca să-nţelegi? Lumea se mişcă prea repede pentru cei ca mine. Apar prea multe feluri noi de-a face lucrurile. Înainte să mă obişnuiesc, se schimbă iar. Se spune că nu mai e mult pînă cînd o şinele de tren o să străbată fiecare kilometru de iarbă din Anglia. Masele o să aibă săpun, mîncare la conservă şi haine făcute de-a gata, iar distanţa dintre noi şi ei o să se micşoreze.

Hannah îl ascultă cu atenţie, fără să-i scape că ea, fără avere şi fără sînge nobil, era la limita dintre Blandford şi „mase".

– Şi ăsta e un lucru rău, unchiule?

– Nu cu totul, răspunse acesta după o lungă ezitare. Deşi regret că strămoşii şi noblețea ajung să

însemne atît de puțin. Viitorul bate la uşă şi el aparține celor care urcă repede treptele societății, cum e familia Bowman. Şi acelora ca lordul Westcliff, care sînt dispuşi să sacrifice orice e nevoie ca să țină pasul.

Contele de Westcliff era cumnatul lui Raphael Bowman. Avea, în teorie, cel mai albastru sînge din Anglia, mai mult chiar decît regina. Şi cu toate astea era cunoscut drept progresist, atît politic cît şi financiar. Printre multele sale investiții, el adunase o avere din industria de locomotive şi se zvonea că îl interesa tot ce ținea de lucrurile mercantile. Toate astea în timp ce majoritatea nobilimii se mulțumea încă să-şi facă averea din tradiția veche de secole de-a închiria moşiile pe care le stăpînea.

– Înseamnă că-ți doreşti legătura cu lordul Westcliff, la fel ca pe aceea cu familia Bowman, spuse Hannah.

– Sigur că da. Fiica mea o să fie într-o situație foarte bună. Se va mărita cu un american bogat şi va avea un cumnat cum e Westcliff. Ca soție a unui Bowman o să fie aşezată mai departe de gazdă la masa nobilimii, dar gazda o să fie Westcliff, iar ăsta nu-i un lucru de colo.

– Înțeleg, spuse nepoata lui, căzînd pe gînduri.

– Dar nu eşti de acord?

Nu. Hannah nu era deloc convinsă că preaiubita ei Natalie trebuia să se mulțumească să fie măritată cu un necioplit doar ca să-l aibă drept cumnat pe lordul

Westcliff. Cu toate astea n-avea de gînd să-l contrazică pe lordul Blandford. Cel puțin nu cu voce tare.

– Mă plec în fața înțelepciunii tale, unchiule, dar sper ca avantajele, sau dezavantajele, acestei legături să fie repede date la iveală.

Lordului îi scăpă un hohot scăzut de rîs.

– Cît eşti de diplomată! Ai o minte ascuțită, draga mea. Probabil mai ascuțită decît i-ar trebui unei tinere domnişoare. E mai bine să fii frumoasă şi prostuță, cum e fiica mea, decît banală, dar isteață.

Hannah nu se simți ofensată, cu toate că ar fi putut să-l contrazică la ambele capitole. În primul rînd, verişoara ei era orice, numai prostuță nu, dar ştia să-şi arate cu măsură inteligența, fiindcă aceea nu era o calitate care să atragă pețitori.

În plus, ea, Hannah, nu se considera banală. Avea părul şaten şi ochii verzi, un zîmbet plăcut şi o siluetă potrivită. Dacă ar fi avut şi ea haine frumoase şi bijuterii, ar fi fost considerată foarte atrăgătoare. Ținea de ochiul privitorului.

– Mergi la ceai, la Marsden Terrace, îi spuse lordul Blandford zîmbind. Plantează semințele iubirii. Trebuie să facem alianța asta. Aşa cum bine spune poetul, „Lumea trebuie populată".

Îi aruncă o privire cu înțeles.

– După ce reuşim s-o căsătorim pe Natalie, cu siguranță că o să-ți găseşti şi tu un pețitor. Am ceva suspiciuni în ceea ce-l priveşte pe domnul Clark.

Hannah simți că roşeşte. În ultimul an preluase cîteva mici sarcini secretariale pentru Samuel Clark, un prieten apropiat şi rudă îndepărtată a lordului Blandford. Hannah avea ceva speranțe secrete legate de atrăgătorul burlac, cu părul blond, subțire şi nu cu mult mai în vîrstă decît ea, dar se părea că secretul nu era pînă la urmă aşa de bine ascuns.

– Nu ştiu deloc ce vrei să spui, unchiule.

– Sînt sigur că ştii, răspunse el chicotind. Toate la timpul lor, draga mea. Mai întîi hai să-i facem rost de un viitor bun lui Natalie, apoi o să fie rîndul tău.

Hannah zîmbi, fără să spună nimic. În sinea sa ştia că definiția ei pentru „un viitor bun" era diferită de a unchiului ei. Natalie merita un soț iubitor, responsabil şi de încredere.

Dacă Rafe Bowman era acela, atunci avea să fie nevoie s-o dovedească.

Capitolul doi

– Cu riscul de-a părea arogant, spuse Rafe, nu cred că am nevoie de sfaturi despre cum să curtez o domnişoară.

Ajunsese la Londra cu o zi înainte, iar în acel moment, cît timp Westcliff era în vizită la una dintre fabricile de locomotive în care investise, Rafe trebuia să ia ceaiul cu Lillian şi prietenele ei.

El ar fi preferat să meargă la fabrică. Era fiu de industriaş, iar maşinăriile noi îl atrăgeau, îl fascinau. Sora sa îi ceruse însă să rămînă, iar el nu putea să o refuze, aşa cum nu putuse niciodată. Îşi adora surorile, care, după el, erau cele mai mari realizări ale părinților lor.

– Domnişoara Appleton n-o să-ți dea sfaturi, răspunse Lillian trecîndu-i cu drag mîna prin păr. Am invitat-o la ceai ca să ne spună mai multe despre lady Natalie. Credeam că vrei să afli cît de mult poți despre viitoarea ta soție.

– Încă nu ştim dacă o să-mi fie soție, îi aminti Rafe cu umor. Chiar dacă eu o să vreau să mă însor cu ea, tot de Natalie depinde să accepte.

– De asta o să fii atît de fermecător încît domnişoara Appleton o să dea fuga acasă ca să-i povestească lui lady Natalie numai lucruri frumoase despre tine.

Lillian făcu o pauză şi-i aruncă o privire prefăcut ameninţătoare.

– N-am dreptate?

Rafe îi zîmbi surorii sale în timp ce legăna pe picior bebeluşul de opt luni, pe Merritt. Copilul avea părul şi ochii închişi la culoare, la fel ca amîndoi părinţii ei, obrajii trandafirii şi mînuţe curioase, neastîmpărate. După ce trase de unul dintre nasturii hainei lui cu o mişcare hotărîtă, încercă să bage obiectul în gură.

– Nu, draga mea, spuse Rafe scoţînd nasturele dintre degetele umede ale fetiţei.

Aceasta începu să plîngă, supărată.

– Îmi pare rău, spuse el cu regret. Şi eu aş striga dacă mi-ar lua cineva ceva ce aş vrea, dar s-ar putea să te îneci, iubita mea, şi atunci maică-ta m-ar exila în China.

– Asta dacă n-ar ajunge Westcliff la tine înaintea mea, spuse Lillian luîndu-i din braţe bebeluşul care încă plîngea. Aşa, draga mea. Mami nu-l mai lasă pe unchiul Rafe cel rău să te supere.

Zîmbi larg şi strîmbă din nas spre el, cu un are poznaş, în timp ce-o alina pe fiica ei. Căsătoria şi maternitatea i se potriveau lui Lillian, se gîndi Rafe. Sora lui fusese întotdeauna o creatură încăpăţînată,

dar mai nou părea liniştită şi fericită, aşa cum n-o văzuse niciodată înainte. Nu putea decît să-l considere pe Westcliff responsabil, cu toate că nu pricepea cum un bărbat atît de educat şi de aspru reuşise s-o facă să se schimbe aşa. Ai fi crezut că aveau să se omoare unul pe altul după prima lună de căsătorie.

Lillian îi dădu bebeluşul dădacei după ce fetiţa se linişti, ca s-o ducă sus. Imediat după aceea sosiră Annabelle şi Evie.

Rafe se ridică şi făcu o plecăciune în timp ce sora lui făcea prezentările. Domna Annabelle Hunt, soţia industriaşului Simon Hunt, despre care se spunea că ar fi fost una dintre cele mai frumoase femei din Anglia. Era greu să-ţi imaginezi că vreo femeie ar fi putut s-o eclipseze vreodată. Era trandafirul englez perfect, cu părul blond ca mierea, cu ochii albaştri şi un ten proaspăt, ca de porţelan. Nu doar că trupul ei l-ar fi transformat în păcătos pînă şi pe cel mai mare sfînt, dar expresia chipului îi era atît de plină de viaţă şi de încîntătoare încît Rafe se simţi imediat în largul lui.

Evie, lady St. Vincent, nu era nici pe departe la fel de abordabilă. Lillian îi spusese deja lui Rafe că timiditatea ei era adesea confundată cu rezerva. Frumoasă într-un mod neconvenţional, tînăra avea pielea uşor pistruiată şi părul de un roşu foarte aprins. În ochii ei albaştri se citea o amabilitate precaută şi o vulnerabilitate care-l atingea pe Rafe.

– Dragul meu domn Bowman, spuse Annabelle rîzînd, te-aş fi recunoscut şi dintr-o mie chiar fără să ni se facă prezentările. Tu şi Lillian semănaţi foarte mult. Aşa sînt toţi cei din familia Bowman, înalţi şi cu părul închis la culoare?

– Toţi, cu excepţia lui Daisy, răspunse Rafe. Mă tem că primii patru dintre noi au luat atît de multă înălţime încît, atunci cînd a sosit şi ea, se terminase.

– Ce-i lipseşte în înălţime cîştigă în personalitate, spuse Lillian.

Rafe rîse.

– Aşa e. Abia aştept s-o văd pe micuţă şi să aud din gura ei că s-a măritat cu Matthew Swift de bunăvoie, nu pentru că a obligat-o tata.

– Daisy îl iu-iubeşte cu adevărat pe domnul Swift, spuse Evie cu sinceritate în glas.

Auzind-o că se bîlbîie, aşa cum îl avertizase Lillian că se va întîmpla, Rafe îi zîmbi cu căldură.

– Mă bucur să aud asta, rosti pe un ton blînd. Mie Swift mi s-a părut mereu un om destul de bun.

– Nu te-a deranjat niciodată cum l-a primit tata ca pe un fiu? întrebă Lillian apăsat, aşezîndu-se şi făcîndu-le semn să se aşeze şi ei.

– Ba din contră, răspunse Rafe. M-am bucurat că i-a distras cineva atenţia de la mine. Mie mi-a ajuns temperamentul lui vulcanic cît pentru o viaţă. Singurul motiv pentru care sînt dispus să am acum de-a face cu el e că vreau să am jumătate din compania din Europa.

Annabelle păru uimită de francheţea lor.

– Se pare că astăzi nu ne împiedicăm de discreție.

Rafe zîmbi larg.

– Mă îndoiesc că există multe lucruri despre familia Bowman pe care Lillian să nu vi le fi spus deja. Aşadar, da, hai să uităm de discreție şi să trecem la subiectele mai interesante.

– Şi doamnele din Londra sînt subiecte interesante? întrebă Lillian.

– Cu siguranță. Povestiți-mi despre ele.

– Sînt altfel decît acelea din New York, îl avertiză sora sa. Mai ales cele tinere. Cînd îi eşti prezentat unei domnişoare binecrescute, ea o să se uite în pămînt, n-o să facă deloc conversație şi nici n-o să fie expansivă ca noi, americancele. Englezoaicele cresc mai izolate şi nu sînt obişnuite să fie în compania bărbaților, aşa că să nu-ți treacă prin cap să discuți despre afaceri sau politică sau lucruri asemănătoare.

– Dar despre ce am voie să vorbesc? întrebă Rafe bănuitor.

– Despre muzică, artă şi cai, spuse Annabelle. Şi nu uita că englezoaicele îşi spun foarte rar părerea despre orice. Preferă să repete opiniile părinților lor.

– Dar după ce se mă-mărită, interveni şi Evie, sînt mult mai dispuse să-şi arate adevărata fire.

Rafe o privi amuzat.

– Cît de probabil e să aflu despre adevărata fire a vreuneia dintre ele înainte s-o iau de soție?

– Ar fi aproape im-imposibil, răspunse Evie pe un ton grav, iar Rafe dădu să zîmbească, însă curînd înțelese că ea nu glumea.

Începea să priceapă de ce Lillian şi prietenele ei voiau să afle mai multe despre lady Natalie şi ce fel de om era. Se părea că n-aveai cum să afli direct de la ea.

Uitîndu-se de la sora lui la Annabelle, apoi la Evie, Rafe spuse rar:

– Vă sînt recunoscător pentru ajutor, doamnelor. Îmi dau seama acum că s-ar putea să am mai mare nevoie de el decît aş fi crezut.

– Cea care o să-ți fie de cel mai mare ajutor, spuse Lillian, o să fie domnişoara Appleton. Sper.

Desfăcu draperiile din dantelă şi se uită în jos, spre stradă.

– Dacă nu mă înşel, tocmai a sosit.

Rafe se ridică indiferent cînd domnişoara Appleton intră în foaier. Lillian merse s-o întîmpine, iar un servitor îi luă haina şi boneta. Rafe se gîndi că ar fi trebuit să-i fie recunoscător bătrînei că venise, dar tot ce-şi dorea era să afle mai repede de la ea ce-l interesa şi s-o trimită de unde venise.

Privi lipsit de interes cum femeia intra în salon. Purta o rochie banală, albastră, bine croită şi practică, aşa cum văzuse la servitorii de rang mai înalt. Privirea îi urcă spre talia subțire, spre curbura delicată a sînilor, apoi mai sus, pînă la chip. Simți un fior de surpriză cînd descoperi că domnişoara era tînără, nu cu mult mai în vîrstă decît Daisy. Din expresia de pe chipul ei se înțelegea că nu se bucura mai mult decît Rafe de

aceea vizită. În forma gurii ei, totuşi, se citeau tandreţea şi umorul, iar în linia nasului şi a bărbiei – o forţă delicată.

Nu avea o frumuseţe rece, neatinsă, ci caldă şi puţin dezordonată. Părul ei castaniu, lucios ca materialul de fundă, părea să fi fost prins la repezeală. Cînd îşi scoase mănuşile, trăgînd scurt de fiecare deget, se uită la el cu ochi verzi precum oceanul.

Acea privire nu lăsa loc de îndoială: domnişoara Appleton nici nu-l plăcea, nici nu avea încredere în el. Nici n-ar fi trebuit, se gîndi Rafe puţin amuzat. Nu era cunoscut pentru intenţiile lui onorabile în ceea ce le privea pe femei.

Tînăra se apropie de el cu un aer calm, care-l enervă nici el nu ştia de ce. Îl făcea să vrea să... ei bine, nu era sigur, dar pentru început ar fi luat-o în braţe şi ar fi aruncat-o pe divanul de alături.

– Domnişoară Appleton, spuse Lillian. Vi-l prezint pe fratele meu, domnul Bowman.

– Domnişoară Appleton, murmură Rafe întinzîndu-i mîna.

Tînăra ezită, mişcînd puţin din degetele albe lîngă faldurile rochiei.

– Vai, Rafe, spuse Lillian repede. Aici nu se face aşa.

– Scuzele mele.

Rafe îşi retrase mîna şi se uită în ochii aceia verzi, strălucitori.

– Strîngerea de mînă e ceva obişnuit în saloanele americanilor.

Domnişoara Appleton îl privi speculativ.

– În Londra o simplă înclinare e numai bună, spuse cu o voce limpede şi veselă, care-i trimise un val de căldură de-a lungul şirei spinării. Cu toate că, uneori, femeile măritate pot să dea mîna, domnişoarele fac asta rareori. De obicei e privită ca o practică a claselor de jos şi ceva foarte personal, mai ales dacă mănuşile lipsesc.

Îl studie un moment, zîmbind discret.

– Cu toate astea, eu nu am nici o obiecţie să începem în stil american.

Întinse mîna subţire.

– Cum se procedează?

Căldura inexplicabilă i se opri lui Rafe la ceafă şi se întinse spre umeri. Îi luă mîna mică în mîna lui mult mai mare, surprins de senzaţia ascuţită din abdomen, de felul în care era atît de conştient de prezenţa ei alături.

– O strîngere fermă, începu el, e de obicei considerată...

Se opri, incapabil să mai spună ceva cînd ea îi strînse precaut degetele.

– Aşa? întrebă privindu-l în ochi.

Roşise.

– Da.

Ameţit, Rafe se întrebă ce era în neregulă cu el. Presiunea acelei mîini mici şi încrezătoare îl afecta mai mult decît mîngîierile languroase ale celei mai recente amante ale sale.

Îi dădu drumul şi îşi mută cu greu privirea, străduindu-se să respire normal. Lillian şi Annabelle schimbară priviri perplexe în tăcerea încărcată.

– Ei bine, spuse Lillian pe un ton vesel, în timp ce se aduceau tăvile cu ceai, hai să ne cunoaştem mai bine. Torn eu?

Annabelle se aşeză alături de Lillian, pe sofa, iar Rafe şi domnişoara Appleton aleseră fotoliile de pe cealaltă parte a mesei joase. În următoarele cîteva minute respectară ritualul ceaiului şi îşi oferiră unul altuia farfurii cu pîine prăjită şi biscuiţi.

Rafe nu putea să-şi ia privirea de la domnişoara Appleton, care stătea cu spatele drept în fotoliul ei, bînd atent din cana de ceai. Şi-ar fi dorit să-i scoată agrafele din păr şi să-l strîngă între degete. Şi-ar fi dorit s-o tragă jos, pe podea. Părea atît de inabordabilă, atît de cuminte, cum stătea acolo cu rochia aranjată atent în jurul ei. Îl făcea să-şi dorească să fie foarte, foarte obraznic.

Capitolul trei

Hannah nu se simțise niciodată atît de incomod, în toată viața ei. Bărbatul care stătea lîngă ea era un monstru. O privea de parcă ar fi fost o curiozitate de la vreun carnaval, şi deja îi confirmase multe din lucrurile pe care ea le auzise despre bărbații americani. Totul la el emana o masculinitate excesivă pe care ea o găsea de prost-gust. Felul dezlînat, informal în care-şi ocupa fotoliul o făcea să-şi dorească să-i dea una în tibie.

Accentul lui newyorkez, vocalele turtite şi consoanele alungite, i se părea străin şi enervant. Cu toate astea se văzu nevoită să recunoască, vocea lui avea un sunet de bariton adînc, care semăna cu pielea tăbăcită şi te fascina, iar ochii îi erau extraordinari, negri ca smoala, dar strălucind cu un foc nestăpînit.

Avea tenul bronzat al unuia care petrecea mult timp afară, iar pe obrazu-i bine ras se vedeau semnele unei bărbi groase. Era o creatură excesiv, definitiv masculină. Nu se potrivea cu Natalie în nici o privință. Nu era un om potrivit pentru un salon, un foaier sau orice altă cameră a unei case civilizate.

Domnul Bowman i se adresă pe un ton direct, care ei i se păru de-a dreptul subversiv:

– Spune-mi, domnişoară Appleton... ce face o însoţitoare a unei lady? Şi primeşti salariu pentru aşa ceva?

Ce îngrozitor s-o întrebe una ca asta! Hannah răspunse, stăpînindu-şi indignarea:

– Este o poziţie plătită. Nu primesc salariu, ci o alocaţie.

El aplecă din cap şi o privi atent.

– Care-i diferenţa?

– Dacă aş primi salariu ar însemna că sînt servitoare.

– Înţeleg. Şi ce faci în schimbul alocaţiei?

Insistenţa lui era supărătoare.

– Ofer companie şi conversaţie, spuse ea. Din cînd în cînd o însoţesc pe lady Natalie la întîlniri. Cos şi fac mici lucruri care-i uşurează viaţa, ca de pildă îi aduc ceai sau fac comisioane.

În ochii lui de păgîn străluci o luminiţă batjocoritoare.

– Dar nu eşti servitoare.

Hannah îi aruncă o privire plină de răceală.

– Nu.

Se hotărî să întoarcă roata şi spuse:

– Ce anume face un agent financiar?

– Fac investiţii. Sînt atent la oameni care investesc prosteşte şi îi încurajez, pînă cînd eu rămîn cu profit şi ei într-o grămăjoară de cenuşă fumegînd.

– Cum dormi noaptea? întrebă ea îngrozită.

Bowman zîmbi larg, insolent.

– Foarte bine, mulțumesc.

– N-am vrut să spun...

– Ştiu ce ai vrut să spui, domnişoară Appleton. Dorm liniştit, ştiind că le fac victimelor mele un serviciu.

– Cum aşa?

– Îi învăț o lecție valoroasă.

Înainte ca Hannah să apuce să răspundă, Annabelle interveni în grabă.

– Vai de mine, nu e cazul să lăsăm conversația să ajungă la subiecte de afaceri. Aud prea multe despre aşa ceva acasă. Domnişoară Appleton, am auzit lucruri foarte de frumoase despre lady Natalie. De cînd îi eşti însoțitoare?

– De trei ani, răspunse Hannah imediat.

Era puțin mai mare decît verişoara ei, cu doi ani, mai exact, şi o privise pe Natalie înflorind într-o tînăra încrezătoare şi fermecătoare.

– Lady Natalie e o bucurie. Mereu amabilă şi afectuoasă, cu toate trăsăturile de caracter pe care ți le-ai putea dori de la cineva ca ea. Nu există tînără mai inteligentă şi mai fermecătoare decît ea.

Bowman rîse gutural, parcă neîncrezător.

– Exemplară! exclamă. Din nefericire am mai auzit aceleaşi descrieri în termeni extraordinari şi despre alte tinere domnişoare, pe care cînd le întîlneşti nu sînt deloc lipsite de defecte.

– Unii oameni, răspunse Hannah, insistă să le găsească defecte altora, chiar şi atunci cînd acestea nu există.

– Toată lumea are defecte, domnişoară Appleton.

Atitudinea lui era prea provocatoare ca să fie trecută cu vederea. Hannah îl privi în ochii întunecaţi, atenţi, şi întrebă:

– Dumneata ce defecte ai, domnule Bowman?

– Sînt un ticălos, spuse el pe un ton vesel. Profit de ceilalţi, nu-mi pasă de bunele maniere şi am nefericitul obicei să spun exact ce gîndesc. Tu ce defecte ai?

Zîmbi cînd o văzu că-l privea cu ochii mari, tăcută.

– Sau eşti, cumva, şi tu perfectă, precum lady Natalie?

Hannah rămase fără cuvinte în faţa îndrăznelii lui. Nici un bărbat nu-i vorbise vreodată în felul acela. Altă femeie s-ar fi sfiit, poate, să-i răspundă, auzind tonul batjocoritor pe care-i vorbise. Ceva din ea, însă, nu se lăsa deloc intimidat.

– Rafe, o auzi pe Lillian spunînd pe un ton uşor ameninţător, sînt sigură că *invitata* noastră nu doreşte să fie supusă la un interogatoriu încă dinainte să ni se servească biscuiţii.

– Nu, milady, reuşi Hannah să spună, nu-i nimic.

Îl privi în ochi pe Bowman.

– Am mult prea multe opinii, îi spuse. Cred că ăsta-i defectul meu cel mai mare. Sînt adesea im-

pulsivă şi nu mă descurc deloc să fac conversaţie. Mă las dusă de val şi vorbesc prea mult.

Făcu o pauză deliberată, apoi continuă:

– Am şi extrem de puţină răbdare cu oamenii lipsiţi de bun-simţ.

Urmă o tăcere scurtă şi animată, timp în care cei doi se priviră în ochi. Hannah nu reuşea să-şi desprindă privirea de la el. Simţi cum palmele i se încing, i se umezesc, şi îşi dădu seama că roşise.

– Bine lucrat, spuse el încet. Scuzele mele, domnişoară Appleton. N-am vrut să las impresia că sînt lipsit de bun-simţ.

Dar asta făcuse. O testase, o împunsese intenţionat, ca să-i vadă reacţia. Ca o pisică jucîndu-se cu un şoarece. Hannah se uită fix în adîncul ochilor lui de păgîn şi simţi cum pe şira spinării îi coboară un fior cald.

– Rafe, o auzi pe Lillian spunînd exasperată, dacă ăsta e un exemplu de cum te comporţi tu în societate, atunci avem mult de lucru înainte să-ţi dau voie s-o cunoşti pe lady Natalie.

– Verişoara mea a crescut departe de societate, spuse Hannah. Mă tem că n-o să ajungi prea departe cu ea, domnule Bowman, dacă te comporţi precum un adevărat domn.

– O să ţin minte, rosti Bowman aruncîndu-i o privire nevinovată. Pot să mă port mai bine de-atît.

„Mă îndoiesc" ar fi vrut să-i spună Hannah, dar se abţinu. Bowman zîmbi, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Conversaţia reveni la subiectul Natalie, iar Hannah răspunse la întrebări despre florile preferate ale verişoarei ei, despre cărţile şi muzica favorită, despre ce-i plăcea şi ce nu. Îi trecuse prin gînd să mintă, ca să-l dezavantajeze pe domnul Bowman, dar nu-i stătea în fire să facă aşa ceva şi nici nu prea se pricepea. Mai ales că trebuia să ia în considerare şi rugămintea lordului Blandford. Dacă el credea cu adevărat că era bine ca Natalie să se mărite cu un reprezentant al familiei Bowman, atunci nu era dreptul ei să se pună de-a curmezişul. Cei din familia Blandford se purtase frumos cu ea şi nu meritau să li se răspundă altfel.

I se păru puţin neobişnuit că Bowman nu întrebă decît foarte puţin despre Natalie, ci păru mulţumit doar să le lase pe celelalte femei să-i pună întrebări în timp ce el îşi bea ceaiul şi o măsura pe ea cu o privire detaşată.

Dintre cele trei femei, lui Hannah îi plăcu Annabelle cel mai mult. Ştia cum să păstreze conversaţia interesantă, era amuzantă şi ştia multe lucruri. De fapt, Annabelle era exact aşa cum ar fi putut să fie Natalie peste numai cîţiva ani.

Dacă n-ar fi fost prezenţa supărătoare a domnului Bowman, Hannah ar fi regretat finalul ceaiului, dar la cum stăteau lucrurile, se simţi uşurată cînd un servitor o anunţă că trăsura lordului Blandford sosise ca să o

ducă înapoi acasă. Oricum nu credea că ar mai fi putut să suporte mult privirea tulburătoare a lui Bowman.

– Mulțumesc pentru ceaiul minunat, îi spuse ea lui Lillian, ridicîndu-se şi aranjîndu-şi faldurile rochiei. Mi-a făcut foarte mare plăcere să vă cunosc.

Lillian zîmbi cu acelaşi aer poznaş pe care-l avusese mai înainte şi fratele ei. Cu ochii căprui închis şi părul lor strălucitor, nu încăpea îndoială că erau rude. Doar că Lillian era mult mai plăcută.

– Ai fost foarte amabilă să ne tolerezi, domnişoară Appleton. Sper că nu ne-am comportat prea rău.

– Ba deloc, răspunse Hannah. Abia aştept să ne întîlnim curînd în Hampshire.

În numai cîteva zile avea să plece spre moşia din provincie a lui Lillian şi a lordului Westcliff, împreună cu Natalie şi părinții ei, pentru o vizită prelungită de Crăciun. Avea să dureze mai mult de două săptămîni, timp în care domnul Bowman şi Natalie puteau să descopere cît erau de potriviți unul pentru celălalt. Sau cît erau de nepotriviți.

– Da, o să fie un Crăciun mare, glorios! exclamă Lillian cu o strălucire în privire. Muzică, ospețe, dans şi tot felul de lucruri distractive. Iar lordul Westcliff mi-a promis că o să avem un pom de Crăciun imens.

Hannah zîmbi, molipsindu-se de entuziasmul ei.

– N-am mai văzut niciodată unul.

– Nu? E magic cînd se aprind toate lumînările. Brazii de Crăciun sînt la modă în New York, unde am

crescut eu. A început ca o tradiție germană şi a prins repede în America, deşi în Anglia nu e ceva des întîlnit. Cel puțin nu încă.

– Familia regală are de cîțiva ani buni pom de Crăciun, spuse Annabelle. Regina Charlotte a cerut mereu un brad la Windsor, şi am auzit că prințul Albert a continuat tradiția, în spiritul moştenirii sale germane.

– Abia aştept să văd pomul de Crăciun, spuse Hannah, şi să petrec sărbătoarea cu voi toți.

Făcu o reverență în fața doamnelor şi se opri nesigură, cu ochii la Bowman. Era foarte înalt, iar prezența lui era atît de impunătoare şi plină de viață încît simți un fior puternic cînd el se apropie. Ridică privirea spre chipul lui frumos şi arogant, gîndindu-se doar la cît de mult îl displăcea. Neplăcerea, însă, nu-i mai făcuse niciodată gura să se usuce aşa, nici pulsul să-i crească astfel şi nici nu-i făcuse inima să i se strîngă.

Hannah dădu din cap spre el, ca într-o reverență prescurtată. Bowman zîmbi, dezvelind un şir de dinți foarte albi în contrast cu pielea bronzată.

– Ai dat mîna cu mine mai devreme îi aminti întinzînd brațul.

Atîta obrăznicie! Nu voia să-l atingă din nou şi el ştia foarte bine. Simți un nod în stomac care-o făcu să inspire o dată în plus, dar în acelaşi timp buzele îi desenară un zîmbet forțat, irepresibil. Era, într-adevăr, un ticălos, iar Natalie avea să descopere asta cît de curînd.

– Aşa am făcut, spuse ea întinzînd la rîndu-i mîna.

Se cutremură cînd îi simți degetele strîngîndu-le pe ale ei. Avea o palmă puternică, în stare să-i strivească oasele fine cu uşurință, dar care-o ținea cu grijă. Şi căldură. Hannah îi aruncă o privire uluită şi îşi trase mîna înapoi, cu inima bătînd repede. Şi-ar fi dorit ca el să nu se mai uite fix la ea – îi simțea privirea pe creştetul aplecat.

– Aşteaptă trăsura, spuse tremurat.

– Te conduc în foaier, o auzi pe Lillian spunînd. Sunăm să-ți aducă pelerina...

Se opri cînd auzi plînsetul unui copil.

– Vai de mine.

În salon intră o bonă, ținînd în brațe un bebeluş cu părul închis la culoare, strîns într-o păturică trandafirie.

– Mă scuzați, milady, dar nu se opreşte din plîns.

– Fiica mea, Merritt, îi explică Lillian lui Hannah.

Întinse mîinile spre copilă şi o strînse în brațe, alinînd-o.

– Sărăcuța de tine, azi ai fost tare agitată. Domnişoară Appleton, dacă vrei să aştepți un moment.

– Nu-i nevoie să mă conduceți, spuse Hannah zîmbind. Rămîneți cu fetița, milady.

– Merg eu cu tine, se oferi Bowman.

– Mulțumesc, Rafe, spuse Lillian pe un ton recunoscător, înainte ca Hannah să apuce să obiecteze.

Cu o strîngere de inimă, tînăra ieşi din salon alături de Rafe Bowman. Înainte ca el să sune clopoțelul, ea murmură:

– Dacă n-ai nimic împotrivă, mi-ar plăcea să-ți vorbesc între patru ochi.

– Sigur.

O privi din cap pînă-n picioare, cu ochii strălucind ca unul care era obişnuit să le vorbească între patru ochi femeilor pe care nu le cunoştea prea bine. O apucă de cot şi o trase în umbra de sub scară.

– Domnule Bowman, şopti Hannah cu o sinceritate disperată, nu am nici dreptul, nici dorința să-ți corectez manierele, dar... treaba asta cu strînsul mîinii...

El se aplecă spre ea.

– Da?

– Te rog, nu trebuie să întinzi mîna cuiva mai în vîrstă decît tine, unui bărbat de rang mai înalt şi mai ales nu unei lady, dacă nu întind ei mîna primii spre tine. Aici nu se face aşa. Oricît de insultător şi enervant ai fi, tot nu vreau să fii tratat cu dispreț.

Spre surprinderea ei, Bowman păru că o asculta atent. Cînd răspunse, tonul lui era unul scăzut, grav.

– Frumos din partea ta, domnişoară Appleton.

Ea îşi mută privirea, se uită spre podea, spre pereți, spre scară. Respira repede, speriată.

– Nu sînt amabilă. Tocmai am spus că eşti insultător şi enervant. N-ai făcut nici cel mai mic efort ca să fii politicos.

– Ai dreptate, răspunse el cu blîndețe, dar credemă, sînt şi mai enervant cînd încerc să fiu politicos.

Stăteau prea aproape unul de celălalt, iar parfumul aspru al hainei lui din lînă şi al cămăşii apretate plutea

spre nările ei, amestecat cu aroma pielii lui de bărbat, proaspătă şi condimentată cu săpun de bărbierit cu bergamotă. Bowman o privea cu aceeaşi intensitate, aproape de fascinaţie, cu care o privise în salon. O intimida să fie privită astfel.

Hannah îşi îndreptă spatele.

– Trebuie să fiu sinceră, domnule Bowman. Nu cred că tu şi lady Natalie vă potriviţi. Nu semănaţi nici cît negru sub unghie. Nu aveţi nimic în comun. Cred că ar fi un dezastru, şi e datoria mea să-i împărtăşesc această opinie lui lady Natalie. De fapt, o să fac tot posibilul ca să mă opun logodnei voastre. Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar e şi spre binele tău, nu doar al ei.

Bowman nu părea îngrijorat de opinia şi nici de avertismentul ei.

– Nu pot să-ţi schimb nicicum părerea despre mine?

– Sînt destul de încăpăţînată la astfel de lucruri.

– Atunci mă văd nevoit să-ţi arăt ce păţesc femeile care-mi stau în cale.

Mîinile lui o cuprinseră cu atîta uşurinţă încît Hannah rămase uluită. Înainte să înţeleagă ce se întîmpla, un braţ puternic o trăsese aproape de focul lui viu şi de trupul puternic. Cu mîna cealaltă, Bowman îi aplecase capul spre spate. Apoi o sărută.

Hannah se încordă în braţele lui, se strădui să scape, dar el o urmă şi o strînse mai tare la piept,

arătîndu-i că era mult mai mare decît ea, mult mai puternic. Cînd Hannah deschise gura să vorbească, el profită de ocazia buzelor sale desfăcute.

Un fulger îi traversă corpul şi tînăra ridică mîinile ca să-l împingă la o parte. Gura lui experimentată, neaşteptat de moale, o poseda pe a ei seducător, cu pricepere. Hannah nu ştiuse că un sărut poate să aibă gust, o aromă intimă. Nu visase niciodată că trupul ei ar fi putut să se bucure de ceva ce mintea-i respingea cu putere.

Pe măsură ce Bowman o forța să-i accepte sărutul apăsat, amețitor, ea simți cum trupul i se înmoaie, cum simțurile-i sînt copleşite. Degetele o trădară şi se împletiră printre şuvițele lui întunecate, grele ca mătasea crudă. În loc să-l respingă, se trezi că-l trăgea mai aproape. Buzele îi tremurară şi se desfăcură mai mult, convinse, şi foc lichid îi goni prin vene.

Încet, Bowman îşi dezlipi gura de gura ei şi îi sprijini capul pe pieptul lui, care se ridica şi cobora în ritmul dezordonat al respirației lui întretăiate. La urechea lui Hannah ajunse o şoaptă neobrăzată:

– Aşa le curtăm noi pe fete în America. Le luăm pe sus şi le sărutăm şi, dacă nu le place, le sărutăm din nou, mai apăsat şi mai lung, pînă cedează. Ne scuteşte de ore întregi de conversație inteligentă.

Hannah ridică imediat privirea şi văzu cum în ochii lui păcătoşi dansa o strălucire amuzată. Inspiră cu indignare şi rosti:

– O să spun...

– Poţi să spui cui îţi place, fiindcă eu o să neg.

Ea se încruntă.

– Eşti şi mai rău decît un ticălos. Eşti un netrebnic.

– Dacă nu ţi-a plăcut, murmură el, atunci de ce mai sărutat şi tu?

– Nu te-am...

Buzele lui le striviră iar pe ale ei. Hannah scoase un sunet gîtuit şi îl lovi cu pumnul în piept, dar el nici nu se clinti, ci îi apucă întregul pumn în palma lui, apoi o consumă cu un sărut foarte voluptuos, mîngîindu-i gura, făcînd lucruri pe care ea nici nu bănuise că le făceau oamenii cînd se sărutau. Era şocată de invazia fierbinte şi era şi mai şocată de plăcerea pe care o simţea, de felul în care se deschisese ca o floare ca să primească mai mult. Voia ca el să se oprească, dar mai mult voia ca sărutul să dureze la nesfîrşit.

Hannah îi simţi lui Rafe răsuflarea caldă pe obraz, pieptul care i se ridica şi cobora neregulat. El îi dădu drumul la mînă, iar ea se sprijini slăbită de umerii lui, ca să nu-şi piardă echilibrul. Apăsarea nerăbdătoare a buzelor lui îi împinse capul spre spate. Hannah cedă, oftînd pierdut, dorindu-şi ceva neştiut, o cale să-şi potolească ritmul speriat al inimii. I se părea că, dacă ar fi

putut să-l tragă mai aproape, să-l ţină mai strîns, agitaţia senzuală care pusese stăpînire pe ea s-ar mai fi liniştit.

Retrăgîndu-se cam fără voie, Bowman încheie sărutul cu o atingere uşoară, ademenitoare, apoi îi cuprinse obrazul în palmă. Amuzamentul îi pierise din privire, înlocuit de un foc periculos.

– Care e prenumele tău?

Şoapta lui îi mîngîie buzele ca un abur cald. Văzînd că ea tace, Rafe îi atinse uşor gura cu gura lui.

– Spune-mi, altfel te sărut din nou.

– Hannah, rosti ea pierdut, ştiind că n-ar fi suportat mai mult.

El îi mîngîie cu degetul mare obrazul roşu ca focul.

– De acum înainte, Hannah, indiferent ce spui sau ce faci, eu o să mă uit la gura ta şi o să ştiu ce dulce eşti la gust.

Zîmbi autoironic şi adăugă:

– Fir-ar să fie.

Îi dădu drumul cu grijă, se apropie de clopoţel şi sună ca să vină o servitoare. Cînd pelerina şi pălăria lui Hannah sosiră, el le luă din mîinile tinerei care le adusese şi spuse:

– Vino, domnişoară Appleton.

Hannah nu reuşi să-l privească. Ştia că avea chipul teribil de îmbujorat. Fără îndoială că nu mai fusese niciodată atît de confuză şi de stînjenită în toată viaţa ei. Aşteptă într-o tăcere uluită în timp ce el îi puse pelerina pe umeri şi i-o strînse la gît.

– Pînă ne vom revedea în Hampshire, îl auzi spunînd.

Vîrful degetului său îi atinse bărbia.

– Ridică privirea, iubito.

Hannah se supuse cu o mişcare tremurată. El îi puse pălăria pe cap şi-i aranjă cu grijă borurile.

– Te-am speriat? îi şopti.

Ea se uită fix la el şi mai ridică puțin bărbia. Vocea îi tremură numai puțin cînd spuse:

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, domnule Bowman, dar nu sînt nici speriată, nici intimidată.

În ochii lui ca de obsidian apăru o sclipire amuzată.

– Mă văd nevoit să te avertizez, Hannah: cînd o să ne întîlnim la Stony Cross Park, să eviți cu tot dinadinsul buchețelele de vîsc. Nu doar pentru tine, ci şi pentru mine.

* * *

După plecarea delicioasei domnişoare Appleton, Rafe rămase în foaier, aşezat pe o bancă din stejar masiv. Aprins şi nedumerit, se gîndea la felul neaşteptat în care-şi pierduse controlul. Nu intenționase decît s-o sărute din vîrful buzelor pe tînără, destul cît să trezească în ea tulburare şi confuzie, dar sărutul se transformase în ceva atît de aprins, atît de plăcut, încît nu reuşise să se oprească şi ajunsese să ia mult mai mult decît ar fi trebuit.

I-ar fi plăcut să o sărute ore întregi pe buzele acelea nevinovate. Voia să-i demoleze fiecare inhibiție, s-o facă să se lipească goală de el şi să-l implore s-o facă a lui. Gîndindu-se la cît de greu ar fi fost s-o seducă şi la cît de distractiv ar fi fost să se strecoare sub fustele ei, simți cum pantalonii încep să-l strîngă în partea din față. Un zîmbet leneş, ironic îi apăru pe chip la gîndul că, dacă la aşa ceva se putea aştepta din partea englezoaicelor, atunci se putea stabili în Londra fără regrete.

Rafe ridică privirea cînd auzi paşi. Lillian apăruse în foaier şi îl privea cu un aer de afecțiune exasperată.

– Ce face fetița? întrebă el.

– E în brațe la Annabelle. De ce eşti încă aici?

– Am nevoie de un moment ca să-mi liniştesc... temperamentul.

Lillian îşi încrucişă la piept brațele subțiri şi clătină încet din cap. Era frumoasă într-un fel direct, curat, la fel de plină de viață şi de veselă ca o femeie pirat. Ea şi Rafe se înțeleseseră întotdeauna, poate pentru că nici unul dintre ei nu fusese în stare să asculte de regulile stringente impuse de părinții lor.

– Numai tu, rosti ea pe un ton calm, poți să transformi o vizită respectabilă la ora ceaiului într-o discuție în contradictoriu.

Rafe zîmbi larg, fără remuşcări, şi se uită gînditor spre uşa de la intrare.

– Ceva din ea scoate diavolul din mine la iveală.

– Ai face bine să-l ții în frîu, dragul meu, pentru că, dacă vrei să-i cîştigi inima lui lady Natalie, o să fie nevoie să dai dovadă de mult mai multă curtenie şi eleganță decît mai devreme, în salon. Ce crezi că o să le spună domnişoara Appleton angajatorilor ei despre tine?

– Că sînt un ticălos lipsit de principii şi de maniere?

Rafe ridică din umeri şi spuse pe un ton rezonabil:

– Dar ei ştiu deja că lucrez pe Wall Street.

Ochii lui Lillian, de culoarea turtei duci, se îngustară cînd îl privi speculativ.

– Pentru că nu pari absolut deloc îngrijorat, trebuie să presupun că ştii ce faci. Dă-mi voie, totuşi, să-ți amintesc că lady Natalie vrea să se mărite cu un gentleman.

– Din cîte ştiu eu, spuse Rafe lent, nimic nu le face pe femei să se plîngă mai mult decît atunci cînd primesc ce-şi doresc.

Lillian chicoti.

– O să fie o sărbătoare interesantă. Vii înapoi în salon?

– Într-o clipă. Încă mă liniştesc.

Ea îl privi uimită.

– Temperamentul tău nu-i uşor de liniştit, aşa e?

– Nici n-ai idee, îi spuse el pe un ton grav.

Lillian se întoarse în salon, oprindu-se să le privească din prag pe prietenele ei. Annabelle o avea în brațe pe Merrit, acum potolită, iar Evie turna ultima ceaşcă de ceai.

– Ce-a zis? întrebă Annabelle.

Lillian dădu ochii peste cap.

– Fratele meu cel idiot nu pare absolut deloc îngrijorat că domnişoara Appleton o să livreze un raport defavorabil despre el, familiei Blandford şi lui lady Natalie.

Oftă.

– N-a mers deloc bine, aşa e? Aţi mai văzut vreodată doi oameni care să se displacă atît de mult, atît de repede, fără nici un motiv aparent?

– Da, răspunse Evie.

– Aşa cred, spuse şi Annabelle.

Lillian se încruntă.

– Cînd? La cine? ceru să afle, rămînînd uimită cînd prietenele ei nu făcură decît să-şi zîmbească una alteia.

Capitolul patru

Spre uluirea lui Hannah, Natalie nu doar că nu părea şocată de povestea despre Rafe Bowman, ci era de-a dreptul amuzată. Cînd ajunse să-i povestească despre sărutul de sub scară, verişoara ei căzuse pe pat şi rîdea fără oprire.

– Natalie, spuse Hannah încruntîndu-se, e clar că n-am reuşit să-ți transmit ce îngrozitor era bărbatul acela. Ce îngrozitor *este*. E un barbar. O brută. Un idiot.

– Aşa se pare.

Încă rîzînd, Natalie se ridică în capul oaselor.

– Abia aştept să-l cunosc.

– Poftim?

– E destul de manipulator, domnul Bowman al nostru. Ştia că o să-mi povesteşti ce-a făcut şi că eu o să fiu intrigată. Cînd ne vedem, în Hampshire, o să se poarte ca un adevărat gentleman, sperînd ca eu să nu mai înțeleg nimic.

– N-ar trebui să fi intrigată, ci indignată!

Natalie zîmbi şi-o bătu pe mînă.

– Vai, Hannah, tu nu ştii cum să te porți cu bărbații. Nu trebuie să iei totul chiar atît de în serios.

– Dar a face curte unei domnişoare e o treabă serioasă, protestă Hannah.

În astfel de momente înțelegea diferențele dintre ea şi verişoara sa mai mică. Natalie părea să aibă o înțelegere mai bună decît putea dobîndi Hannah vreodată a jocurilor sociale, a procesului de curtare şi de convingere.

– Cerule, din momentul în care o fată se gîndeşte la curtea pe care i-o face un domn ca la un lucru serios, ea a pierdut jocul. Trebuie să ne apărăm inimile şi să ne ascundem cu grijă sentimentele. Numai aşa putem să cîştigăm.

– Eu credeam că e vorba de un proces în care-ți dezvălui treptat inima, spuse Hannah, nu despre un joc care trebuie cîştigat.

Natalie zîmbi.

– Nu ştiu de unde ai ideile astea. Dacă vrei să prinzi un bărbat, nu trebuie să-i spui ce simți. Cel puțin nu la început. Bărbații prețuiesc un lucru doar dacă depun efort ca să-l primească.

Îşi atinse bărbia cu degetul.

– Trebuie să găsesc o contra-strategie potrivită.

Hannah coborî din pat ca să ridice o pereche de mănuşi, nişte ciorapi şi alte cîteva lucruri care căzuseră pe podea. Nu o deranjase niciodată să strîngă în urma lui Natalie. Cunoscuse şi alte însoțitoare, ale căror domnişoare le făceau viața un coşmar, le tratau cu dispreț şi le supuneau la tot felul de mici cruzimi.

Natalie, pe de altă parte, era blîndă şi afectuoasă şi, cu toate că uneori era cam egocentrică, avea cu siguranță să crească şi să se schimbe în bine.

Hannah aşeză lucrurile într-un sertar şi se întoarse spre verişoara ei, care încă se gîndea. Natalie era frumoasă, aşa întinsă pe patul alb cu volane, cu părul căzîndu-i în bucle blonde. Ochii ei albaştri şi figura însorită furaseră inima multor domni în primul ei sezon de baluri, iar refuzurile pline de regret nu le ostoiseră acestora ardoarea. Încă multă vreme după ce se încheiase sezonul, aranjamente înalte de flori fuseseră livrate la reşedința Blandford, iar cărțile de vizită stătuseră teanc pe tava de argint din holul de la intrare.

Absentă, Natalie îşi încolăci o şuviță de păr strălucitor în jurul degetului.

– Domnul Bowman se bazează pe faptul că eu am lăsat să treacă un întreg sezon fără să aleg pe cineva, deci probabil că am obosit de aceşti lorzi leneşi, respectabili şi neinteresanți. Pentru că sezonul s-a încheiat de luni bune, el mai presupune şi că sînt plictisită şi gata să primesc o provocare.

Rîse scurt.

– Are perfectă dreptate în toate privințele.

– Ca să-ți atragă atenția aşa cum se cuvine nu trebuie să-i fure fecioria însoțitoarei tale.

– Nu ți-a furat nimic, ci doar te-a sărutat.

Ochii lui Natalie străluciră de năzdrăvănie.

– Spune-mi, Hannah, sărută bine?

Amintindu-şi senzaţia caldă şi erotică pe care i-o dăduse gura lui Bowman, Hannah simţi din nou cum roşeşte.

– Nu ştiu, rosti scurt. Nu am cu ce să compar.

Natalie făcu ochii mari.

– Vrei să spui că nu mai fuseseşi sărutată niciodată înainte?

Hannah clătină din cap.

– Dar cu siguranţă că domnul Clark...

– Nu.

Hannah îşi cuprinse în palme obrajii îmbujoraţi.

– Cu siguranţă că a încercat, insistă Natalie. Ai petrecut atît de mult timp în compania lui!

– Am lucrat pentru el, protestă Hannah. L-am ajutat cu manuscrisul şi cu lucrările.

– Adică tu chiar ai scris după dictare?

Hannah o privi nedumerită.

– Ce altceva aş fi putut să fac?

– Eu am presupus mereu, atunci cînd spuneai că te duci să-ţi dicteze, că îl lăsai să te sărute.

Verişoara ei rămase cu gura căscată.

– Cînd am spus că mă duc să-mi dicteze, asta am şi făcut!

Natalie era, evident, dezamăgită.

– Dumnezeule. Dacă ai petrecut atît de mult timp cu el, şi el nu te-a sărutat nici măcar odată, atunci aş spune că asta e o dovadă că pasiunea lui pentru muncă o să eclipseze orice altceva. Chiar şi o soţie.

Trebuie să găsim pe altcineva pentru tine.

– Nu m-ar deranja să fiu pe locul doi după munca domnului Clark, spuse Hannah sincer. Bărbatul ăsta să fie cineva într-o bună zi, o să facă atît de mult bine altora...

– Bărbații care ajung cineva nu sînt neapărat şi soți buni, iar tu eşti prea drăguță şi încîntătoare ca să te iroseşti lîngă el.

Natalie clătină dezgustată din cap.

– Vai, dar oricare dintre cei pe care i-am refuzat eu sezonul trecut ar fi mai bun pentru tine decît prostuțul domn Clark.

Prin mintea lui Hannah trecu un gînd îngrijorător, pe care aproape că se temu să-l rostească.

– Natalie, l-ai lăsat vreodată pe vreunul dintre peților tăi să te sărute?

– Nu, spuse aceasta încurajator.

Hannah suspină uşurată.

– I-am lăsat aproape pe toți să mă sărute, continuă Natalie veselă. În momente diferite, bineînțeles.

Oripilată, Hannah se sprijini de scrin.

– Dar... te-am păzit...

– Eşti o însoțitoare foarte nepricepută, Hannah. Adesea eşti atît de absorbită de conversație încît uiți să fii atentă la mine. E unul dintre motivele pentru care te ador.

Hannah nici nu visa că frumoasa şi inteligenta ei verişoară l-ar fi lăsat vreodată pe vreun tînăr să meargă atît de departe, darămite pe mai mulți.

– Ştii că nu trebuie să le dai voie niciodată să facă aşa ceva, spuse cu un glas pierdut. O să se işte zvonuri, şi ai putea să fii considerată o pradă uşoară, şi apoi...

– N-o să se mai logodească nimeni cu mine? întrebă Natalie, zîmbind sarcastic. Sezonul trecut am primit patru cereri în căsătorie, şi, dacă aş fi vrut să încurajez mai multe, aş mai fi primit încă şase. Credemă, Hannah, ştiu cum să mă descurc cu bărbaţii. Adumi peria de păr, te rog.

Hannah se grăbi să-i facă pe plac şi se văzu nevoită să recunoască: Natalie avea motive să fie atît de sigură de sine. Era, sau ar fi putut să fie, mireasa ideală pentru orice bărbat. Îi întinse peria cu spate din argint şi o privi cum îşi pieptăna buclele bogate şi blonde.

– Natalie, de ce n-ai acceptat nici una dintre cererile acelea în căsătorie din sezonul trecut?

– Aştept pe cineva special, veni răspunsul rostit pe un ton gînditor. N-aş vrea să mă mulţumesc cu cineva banal.

Natalie zîmbi şi adăugă cu îndrăzneală:

– Atunci cînd sărut un bărbat, vreau să aud îngerii cîntînd.

– Dar lordul Travers?

Dintre toţi domnii care-şi arătaseră interesul pentru Natalie, cel pe care Hannah îl respecta cel mai mult era Edward, lordul Travers. Era un domn tăcut, sobru, atent

la cum se îmbrăca şi la cum se purta. Cu toate că nu era un bărbat cu adevărat chipeş, trăsăturile îi erau puternice şi regulate. Nu părea uimit de Natalie, dar era atent şi respectuos cu ea atunci cînd se afla în preajma sa. În plus, era bogat şi avea titlu, lucru care, alături de celelalte calităţi ale lui, îl făcea să fie o partidă excelentă.

Menţionarea lui Travers o făcu pe Natalie să se încrunte.

– E singurul bărbat, din cîţi cunosc, care nu-mi face avansuri, nici măcar cînd are ocazia perfectă. Pun asta pe seama vîrstei lui.

Hannah nu se putu abţine nu să rîdă.

– A vîrstei?

– Are aproape patruzeci de ani, pînă la urmă.

– E matur, recunoscu Hannah, dar e încrezător, inteligent şi, din cîte se pare, plin de vigoare.

– Atunci de ce nu m-a sărutat?

– Pentru că te respectă? sugeră Hannah.

– Aş prefera să inspir pasiune, nu respect.

– Ei, în cazul ăsta, spuse cu ironie verişoara ei, atunci aş spune că domnul Bowman e pentru tine.

Auzul numelui lui Bowman o făcu pe Natalie să redevină veselă.

– Se prea poate. Acum, Hannah, spune-le mamei şi tatei că domnul Bowman a fost cum nu se poate mai galant. Nu, n-o să creadă, fiindcă e american. Spune-le că e prezentabil. Şi să nu sufli o vorbă despre sărutul de sub scară.

Capitolul cinci

Hampshire, Stony Cross Park

Hannah nu se aştepta să aibă ocazia să vadă Stony Cross Park. Nu era simplu să obții o invitație la proprietatea din provincie a lordului Westcliff. Aflată în comitatul Hampshire, din sudul Angliei, Stony Cross Park era cunoscută ca având unele dintre cele mai bune terenuri din țară. Varietatea de cîmpuri cu flori, de luminişuri umede, fertile, de mlaştini şi păduri antice îl transformau într-un loc frumos şi foarte căutat. Generații ale aceloraşi familii erau invitate aici la aceleaşi petreceri şi evenimente anuale. Excluderea de pe lista invitaților ducea la cea mai profundă indignare.

– Gîndeşte-te doar, spuse Natalie la un moment dat, pe drumul lung cu trăsura, de la Londra, dacă mă mărit cu cumnatul lordului Westcliff, o să pot să vizitez Stony Cross Park oricînd vreau!

– Şi totul cu prețul căsătoriei cu domnul Bowman, spuse Hannah pe un ton sec.

Deşi nu le spusese lordului şi lui lady Blandford despre sărutul furat, îşi făcuse bine înțeleasă părerea că Bowman nu era un partener potrivit pentru Natalie.

Familia Blandford, însă, o sfătuise să aştepte şi să tragă o concluzie abia după ce-l cunoşteau mai bine cu toţii.

Lady Blandford, blondă, minunată şi entuziastă ca şi fiica sa, îşi ţinu răsuflarea cînd văzu în depărtare conacul Stony Cross. Clădirea în stil european era construită din piatră de culoarea mierii şi avea patru turnuri elegante, atît de înalte încît parcă ajungeau pînă la cerul înserării, colorat de un apus portocaliu şi violet.

Aşezat pe un deluşor de pe malul rîului Itchen, conacul Stony Cross avea grădini şi livezi minunate, terenuri de călărie şi cărări pentru plimbare ce treceau prin pădure şi parcuri. Datorită fericitei amplasări a Hampshire-ului, în sudul ţării, clima era mai blîndă acolo decît în restul Angliei.

– Vai, Natalie, exclamă lady Blandford, şi cînd mă gîndesc că am putea fi înrudiţi cu o astfel de familie! Ca doamnă Bowman ai putea să ai tu însăţi un conac în provincie, o casă la Londra, o vilă pe continent, ca să nu mai spun de trăsura ta personală cu patru cai şi cele mai frumoase rochii şi bijuterii...

– Doamne, atît de bogaţi sînt cei din familia Bowman? întrebă Natalie puţin surprinsă. Şi domnul Bowman o să moştenească majoritatea afacerilor familiei?

– O mare parte din ea, cu siguranţă, răspunse lordul Blandford, zîmbind cînd văzu interesul din ochii

fiicei sale. Are propria avere şi promite să moştenească şi mai mult. Domnul Bowman senior ne-a sugerat că, după ce te logodeşti cu fiul său, amîndoi o să primiți recompense generoase.

– Aşa cred şi eu, spuse Natalie cu pragmatism, dat fiind că pentru mine o să fie un pas în spate să mă mărit cu un bărbat fără titlu cînd aş fi putut foarte bine să aleg un lord.

Afirmația ei nu ascundea nici un dram de aroganță sau sarcasm. Era un fapt că unele uşi erau deschise pentru soția unui nobil, dar nu şi pentru aceea a unui industriaş american.

Cînd trăsura se opri în fața intrării în conac, Hannah observă că moşia era împărțită după modelul franțuzesc, cu grajdurile în fața casei şi nu ascunse într-o parte sau în spate. Grajdul era într-o clădire cu arcade imense ce reprezenta una dintre laturile curții.

Servitorii îi ajutară să coboare din trăsură, iar grăjdarii lui Westcliff veniră să ia caii. Alți servitori se apropiară ca să ia valizele şi geamantanele. Un majordom în vîrstă îi primi într-un foaier imens, prin care se perindau regimente de oameni: cameriste ducînd aşternuturi, servitori cu coşuri şi cutii în brațe, alții care curățau, lustruiau şi măturau.

– Lord şi lady Blandford!

Lillian se apropie de ei, luminoasă într-o rochie

roşu închis, cu părul închis la culoare prins într-un coc ţinut de o plasă cu pietre preţioase. Cu zîmbetul strălucitor şi maniera prietenoasă, era atît de plăcută încît Hannah simţi că înţelege de ce vestitul conte de Westcliff o luase de soţie. Lillian făcu o reverenţă, iar ei îi răspunseră la fel.

– Bine aţi venit la Stony Cross Park, spuse gazda lor. Sper că aţi călătorit comod? Vă rog să scuzaţi agitaţia. Încercăm din răsputeri să ne pregătim pentru mulţimea de oaspeţi care o să sosească mîine. După ce vă odihniţi puţin, vă aşteptăm în salonul principal. Părinţii mei sînt acolo şi, desigur, fratele meu şi...

Se opri cînd dădu cu ochii de Natalie.

– Draga mea lady Natalie.

Glasul îi deveni mai blînd.

– Abia aşteptam să te cunosc. O să facem tot ce ne stă-n putere ca să ai o vacanţă minunată.

– Mulţumesc, milady, răspunse Natalie timid. Nu mă îndoiesc că o să fie splendid.

Îi zîmbi lui Lillian.

– Însoţitoarea mea mi-a spus că o să fie şi un pom de Crăciun.

– Unul înalt de patru metri, spuse Lillian cu entuziasm. E al naibii de... adică, vreau să spun că ne e foarte greu să îl împodobim, fiindcă e imposibil de ajuns la crengile de sus, dar avem scări extensibile şi mulţi servitori înalţi, aşa că vom reuşi, cu siguranţă.

Se întoarse către Hannah.

– Domnişoară Appleton, e o plăcere să vă revăd.

– Mulțumesc...

Hannah se opri cînd văzu că Lillian îi întinsese mîna. Nedumerită, întinse mîna la rîndul ei şi o privi întrebător pe cealaltă femeie. Contesa îi făcu cu ochiul, iar Hannah înțelese că aceasta o tachina. Izbucni în rîs şi îi strînse cu căldură mîna lui Lillian.

– Datorită remarcabilei toleranțe de care ai dat dovadă pentru familia Bowman, trebuie să vii şi tu cu noi în salon, îi spuse Lillian.

– Da, milady.

Menajera veni ca să-i conducă în camerele lor, conducîndu-i de-a lungul a ceea ce păreau kilometri întregi de coridor.

– Hannah, de ce ți-a strîns lady Westcliff mîna? şopti Natalie. Şi de ce vi s-a părut amîndurora atît de amuzant?

Natalie şi Hannah aveau să împartă o cameră, cu Natalie în patul mare şi Hannah într-un fotoliu comod. Încăperea era frumos împodobită cu tapet înflorat şi mobilă de mahon, iar patul avea un baldachin din dantelă.

Cît timp verişoara ei se spălă pe față şi pe mîini, Hannah găsi o rochie curată pentru ea şi o scutură. Veşmîntul avea o culoare albastră care tinerei îi venea bine, cu o linie care-i lăsa umerii descoperiți şi cu mîneci lungi, ce subțiau silueta. Zîmbind de bucurie că avea să-i cunoască pe cei din familia Bowman, Natalie

se aşează în faţa oglinzii de la masa de toaletă, iar Hannah începu să-i pieptene şi să-i repare coafura. După ce se asigură că Natalie arăta perfect, cu nasul uşor pudrat şi cu buzele netezite de balsamul cu salvie, Hannah se îndreptă spre propriul bagaj şi începu să caute prin el.

În prag apăru lady Blandford, proaspătă şi calmă.

– Veniţi, fetelor, spuse pe un ton liniştit. E timpul să ne alăturăm celor de jos.

– Încă două minute, mama, spuse Natalie. Hannah nu s-a schimbat încă şi nici nu şi-a aranjat părul.

– Nu trebuie să-i lăsăm să ne aştepte, insistă lady Blandford. Vino aşa cum eşti, Hannah. N-o să observe nimeni.

– Da, doamnă, spuse Hannah ascultătoare, ascunzîndu-şi dezamăgirea.

Hainele de călătorie îi erau prăfuite, iar părul stătea să-i alunece din agrafe. Nu voia să dea ochii cu familia Bowman şi cu familia Westcliff arătînd aşa.

– Aş prefera să rămîn aici şi să le ajut pe cameriste să despacheteze...

– Nu, răspunse lady Blandford oftînd nerăbdătoare. În mod normal n-aş avea nimic împotrivă, dar contesa a cerut ca tu să fii acolo neapărat. Vino aşa cum eşti, Hannah, şi încearcă să fii cît mai la locul tău.

– Da, doamnă.

Hannah îşi dădu la o parte şuviţele rebele de păr de pe obraji şi se repezi la lavoar ca să-şi spele puţin chipul. Pe rochie îi rămaseră urme întunecate de la

picăturile de apă. Gemu în sinea ei şi le urmă pe Natalie şi pe lady Blandford afară din cameră.

– Îmi pare rău, îi şopti Natalie încruntîndu-se. N-ar fi trebuit să stăm atît la pregătirea mea.

– Prostii, murmură Hannah atingîndu-i braţul. Pe tine vrea toată lumea să te vadă. Lady Blandford are dreptate, n-o să mă observe nimeni.

Casa era foarte frumos împodobită, ferestrele aveau draperii din mătase aurie mărginite de franjuri de aceeaşi culoare, iar de tocurile uşilor atîrnau crengi de brad, iederă şi alte plante veşnic verzi. Pe mese erau aşezate lumînări şi aranjamente florale pline de crizanteme, trandafiri şi camelii, iar cineva şiret atîrnase la cîteva dintre uşi buchețele de vîsc.

Uitîndu-se la ele, Hannah simți un fior de emoție cînd îşi aminti de Rafe Bowman. „Linişteşte-te", îşi spuse în gînd, zîmbind autoironic şi uitîndu-se în jos, la rochia şifonată. „Cu siguranță că n-o să încerce să te sărute acum. Nici măcar sub o pădure de vîsc."

Intrară în salonul principal, o cameră mare şi confortabilă, cu o masă de joc, teancuri de cărți şi reviste, un pian, un război de țesut şi un birou mic. Prima persoană pe care o observă Hannah fu Marcus, lordul Westcliff, un bărbat cu o prezență impunătoare, puternică, neobişnuită la un bărbat de numai treizeci şi ceva de ani. Cînd se ridică să-i întîmpine, tînăra îşi dădu seama că era de înălțime medie, dar foarte bine

făcut şi foarte sigur de sine. Westcliff mergea cu uşurința unuia care se simțea bine în propria piele, cu autoritatea pe care o avea.

În timp ce Lillian făcea prezentările, Hannah se făcu mică într-un colț al camerei, observînd. Îi privi discret pe membrii familiei Bowman cît timp făcură cunoştință cu familia Blanford. Thomas Bowman era scund, îndesat şi îmbujorat, cu o mustață groasă deasupra buzei de sus, ce-i dădea aerul unei morse. Pe capul lucios avea o meşă de păr ce părea gata să-i sară de pe scalp şi să se repeadă afară din salon.

Soția sa, Mercedes, pe de altă parte, era foarte subțire şi firavă, cu o privire aspră şi un zîmbet care-i străbătea chipul aşa cum străbat crăpăturile suprafața unui lac înghețat. Singurul lucru pe care cei doi păreau să-l aibă în comun era nemulțumirea, față de viață şi unul față de celălalt, ca o pătură sub care se ascundeau amîndoi.

Copiii lor semănau mai mult între ei decît cu vreunul dintre părinți, amîndoi înalți, nonşalanți şi ireverențioşi. Părea că au moştenit o combinație magică a trăsăturilor potrivite ale părinților lor.

Hannah trase cu ochiul la momentul în care Lillian i-l prezentă pe Rafe Bowman lui Natalie. Nu-i vedea expresia verişoarei sale, dar o vedea perfect pe a lui

Bowman. Silueta lui atrăgătoare era frumos pusă în evidență de o haină neagră, croită perfect, de pantalonii cenuşii şi de cămaşa foarte albă, legată la guler cu o cravată neagră, frumos înnodată. Tînărul făcu o plecăciune în fața lui Natalie şi murmură ceva ce o făcu pe aceasta să rîdă, cu răsuflarea tăiată. Nu puteai să negi, masculin şi îndrăzneț, Rafe Bowman era, ca să folosim un termen popular, uluitor. Hannah se întrebă ce părere avea el despre verişoara ei. Chipul lui era greu de citit, însă ea era sigură că tînărul n-ar fi avut ce cusur să-i găsească lui Natalie.

În timp ce toată lumea din încăpere vorbea politicos, despre mici nimicuri, Hannah începu să se strecoare spre uşă. Avea de gînd, dacă reuşea, să iasă neobservată din salon. Uşa deschisă o chema îmbietor, promițîndu-i libertate. Ar fi fost grozav să poată să scape, să urce în camera ei, să se schimbe în haine curate şi să se pieptene, singură în dormitor. Tocmai cînd ajunsese în prag, auzi vocea adîncă a lui Rafe Bowman:

– Domnişoară Appleton! Doar n-ai de gînd să ne văduveşti de prezența ta încîntătoare.

Hannah se opri brusc şi se întoarse. Toată lumea se uita la ea, în acel moment atît de nepotrivit. Îşi dorea să poată să se uite urît la Bowman. Nu, îşi dorea să-l *ucidă*. În loc de asta, adoptă o expresie neutră şi murmură:

– Bună ziua, domnule Bowman.

Lillian o chemă imediat.

– Domnişoară Appleton, vino mai aproape. Vreau să i te prezint soţului meu.

Înăbuşindu-şi un oftat, Hannah îşi dădu la o parte şuviţele care-i atîrnau pe faţă şi se apropie.

– Westcliff, îi spuse Lillian soţului ei, aceasta este însoţitoarea lui lady Natalie, domnişoara Hannah Appleton.

Hannah făcu o reverenţă şi se uită temătoare spre conte. Trăsăturile lui erau întunecate, austere, poate chiar puţin ameninţătoare, dar cînd privirea sa căzu asupra ei, tînăra îi văzu ochii blînzi. Contele vorbi pe un ton ca de pietriş învelit în catifea, care-i plăcu lui Hannah.

– Bine ai venit, domnişoară Appleton.

– Mulţumesc, milord, spuse ea. Şi multe mulţumiri pentru că mi-aţi permis să petrec sărbătorile aici.

– Contesei i-a plăcut compania dumitale săptămîna trecută, răspunse Westcliff zîmbindu-i puţin lui Lillian. Oricine îi place ei îmi place şi mie.

Zîmbetul îl transforma, îi încălzea chipul. Lillian îi vorbi soţului ei pe un ton degajat, de parcă ar fi fost un muritor de rînd şi nu cel mai de seamă nobil al Angliei.

– Westcliff, cred că o să vrei să vorbeşti cu domnişoara Appleton despre munca ei alături de domnul Samuel Clark.

Se uită la Hannah şi adăugă:

– Contele a citit cîte ceva din ce a scris domnul Clark, şi i-a plăcut.

– Dar eu nu lucrez alături de dînsul, spuse Hannah repede, ci mai degrabă pentru el, ca secretară.

Îi zîmbi timid contelui.

– Sînt puțin surprinsă că ați citit ceva scris de domnul Clark, milord.

– Îi cunosc pe mulți dintre teoreticienii progresişti ai Londrei, răspunse Westcliff. La ce lucrează acum domnul Clark?

– Acum scrie un volum speculativ despre acele legi naturale ce ar putea guverna dezvoltarea minții umane.

– Mi-ar plăcea să mai aud despre asta la cină.

– Da, milord.

Lillian o prezentă pe Hannah şi părinților ei, care dădură amabil din cap. Era clar, oricum, că o etichetaseră deja ca fiind o persoană neimportantă.

– Rafe, îi sugeră contesa fratelui ei, poate că ai putea să le arăți conacul lui lady Blandford şi lui lady Natalie înainte de cină.

– Vai, da, spuse Natalie imediat. Se poate, mama?

– E o idee minunată, răspunse lady Blandford.

Bowman le zîmbi amîndurora.

– Ar fi plăcerea mea.

Se întoarse către Hannah.

– Vii şi tu, domnişoară Appleton?

– Nu, spuse ea repede.

După aceea îşi dădu seama că refuzul ei fusese puțin cam prea grăbit şi continuă pe un ton mai blînd:

– O să fac turul conacului mai tîrziu. Mulțumesc.

El o măsură de sus pînă jos, apoi o privi în ochi.

– S-ar putea ca serviciile mele să nu mai fie disponibile atunci.

Hannah se crispă auzind nota fină de sarcasm din vocea lui, dar nu reuşi să se uite în altă parte. În lumina caldă din salon, ochii lui aveau străluciri aurii şi cafenii ca scorţişoara.

– Atunci, cumva, o să fiu nevoită să mă descurc fără dumneata, domnule Bowman, răspunse ea sec, zîmbind larg.

* * *

– Nu mi-ai spus că domnul Bowman e atît de chipeş, spuse Natalie după cină.

Era tîrziu, iar călătoria lungă de la Londra, urmată de o cină prelungită, le epuizase pe amîndouă tinerele. Se retraseseră în camera lor, deşi cei de jos mai rămăseseră să bea ceai şi vin de porto.

Cu toate că meniul fusese nemaipomenit, cu feluri precum cocoş umplut cu trufe şi coaste de vită în crustă de ierburi, cina fusese un eveniment incomod pentru Hannah. Era foarte conştientă de felul neîngrijit în care arăta, fiindcă abia găsise timp să se spele şi să-şi schimbe rochia înainte să fie nevoită să alerge spre sala de mese. Spre dezamăgirea sa, lordul Westcliff insistase s-o întrebe despre munca lui Samuel Clark, lucru care atrăsese şi mai mult atenţia asupra ei. În tot acel timp, Rafe Bowman o privise cu un interes neobră-

zat, tulburător, pe care ea nu putea să-l interpreteze decît ca fiind batjocură.

Se forță să revină în prezent şi o privi pe Natalie, care se aşezase la oglindă şi îşi scotea pieptenii şi agrafele din păr.

– Presupun că domnul Bowman ar putea fi considerat atrăgător, spuse cam fără voie. Dacă-ți place genul.

– Adică genul înalt, brunet şi uluitor?

– Nu e uluitor, protestă Hannah.

Natalie rîse.

– Domnul Bowman e unul dintre bărbații cei mai chipeş pe care-i cunosc. Ce defect fizic ai putea să-i găseşti?

– Postura, spuse Hannah încet.

– Ce-i cu ea?

– Stă cocoşat.

– E american. Ei toți fac asta. Îi trage în jos greutatea portofelului.

Hannah nu reuşi să se abțină şi rîse.

– Natalie, eşti mai atrasă de bărbatul însuşi sau de mărimea portofelului său?

– Are multe calități personale, desigur. Părul des, ochii aceia căprui, minunați... ca să nu mai spun de silueta impresionantă.

Natalie ridică o perie şi şi-o trecu încet prin păr.

– Dar nu l-aş vrea dacă ar fi sărac.

– Există vreun bărbat pe care l-ai vrea dacă ar fi sărac? întrebă Hannah.

– Ei bine, dacă eu ar trebui să fiu săracă, atunci aş prefera să fiu măritată cu un nobil. E mult mai bine decît să fii un nimeni.

– Nu cred că domnul Bowman o să fie vreodată sărac, spuse Hannah. Pare să se descurce destul de bine cu partea financiară. E un bărbat de succes, deşi mă tem că nu şi unul de onoare.

– E un ticălos, desigur, aprobă Natalie rîzînd.

Încordată, Hannah o privi pe verişoara ei în oglindă.

– De ce spui asta? A zis sau a făcut ceva nepotrivit?

– Nu, şi nici nu mă aştept să facă asta cît timp logodna e o opțiune, dar are un soi de ireverență perpetuă... te face să te întrebi dacă poate să fie vreodată sincer în vreo privință.

– Poate că e o fațadă, sugeră Hannah fără convingere. Poate că în interior e altfel.

– Majoritatea oamenilor nu au fațade, spuse Natalie sec. Toți cred că au, dar cînd treci de fațadă, nu dai decît de şi mai multă fațadă.

– Unii oameni sînt sinceri.

– Şi aceia sînt cei mai plictisitori.

– Eu sînt sinceră, protestă Hannah.

– Da. O să fie nevoie să mai lucrezi la asta, draga mea. Cînd eşti sinceră, n-ai pic de mister. Şi mai presus de orice, bărbaților le place misterul la o femeie.

Hannah zîmbi şi clătină din cap.

– S-a notat. Mă duc la culcare.

După ce se schimbă într-o cămaşă de noapte albă, cu volane, merse în anticamera mică şi se întinse în patul moale şi curat. După un moment, o auzi pe Natalie murmurînd:

– Noapte bună, draga mea.

După aceea se stinse lampa. Hannah îşi strecură o mînă sub pernă şi, întinsă pe-o parte, se gîndi la cuvintele verişoarei sale. Nu încăpea îndoială că avea dreptate, Hannah nu poseda nici o fărîmă de mister. Nu avea nici sînge nobil, nici zestre, nici nu era o frumusețe, nu avea nici talente sau priceperi deosebite. În afară de familia Blandford, nu cunoştea pe nimeni, dar avea o inimă caldă, o minte de nădejde şi nu era urîtă. Şi avea visuri, unele care puteau fi atinse. Dorea o casă şi o familie a ei într-o bună zi.

Nu-i scăpase faptul că în lumea privilegiată a lui Natalie, oamenii se aşteptau să găsească fericirea şi iubirea în afara căsătoriei, dar dorința ei cea mai aprinsă pentru verişoara sa era să se mărite cu un bărbat cu care să-i semene la minte şi la inimă.

Iar în acel moment era foarte puțin probabil ca Rafe Bowman chiar să aibă o inimă.

Capitolul şase

În timp ce Westcliff împărţea nişte trabucuri cu lordul Blandford, Rafe merse împreună cu tatăl lui să aibă o conversaţie privată. Se îndreptară spre bibliotecă, o încăpere spaţioasă şi frumoasă, înaltă de două etaje, cu rafturi de mahon ce adăposteau peste zece mii de volume. Într-o nişă în perete fusese construit un dulap, la nivel cu rafturile de cărţi.

Rafe se bucură să vadă că în partea de sus a acestuia erau aranjate mai multe sticle de băutură şi mai multe pahare. Simţea nevoia să bea ceva mai tare decît vinul de porto, aşa că ridică o sticlă de whisky.

– Unul dublu? îi sugeră tatălui său, care dădu afirmativ din cap şi mormăi aprobator.

Lui Rafe nu-i plăcuse niciodată să-i vorbească tatălui său. Thomas Bowman era genul de bărbat care hotăra în locul celorlalţi, crezînd că el îi cunoştea mai bine decît se cunoşteau ei înşişi. Încă din copilăria mică, Rafe îndurase să i se spună ce gîndea şi ce dorea, apoi să fie pedepsit pentru asta. Nu părea să

conteze dacă făcea un lucru bun sau unul rău, ci doar în ce lumină decidea tatăl lui să-i privească acțiunile.

Şi întotdeauna, Thomas îl amenințase că-l dezmoşteneşte. Pînă la urmă, Rafe îi spusese să nu-i mai dea nici un ban şi să se ducă naibii, apoi plecase să-şi facă propria avere, începînd de la zero.

Acum, cînd se întîlnea cu tatăl său, făcea asta în termenii săi. Rafe voia, într-adevăr, să fie proprietarul ramurii europene a afacerii Bowman, dar nu era dispus să-şi vîndă sufletul pentru ea.

Îi întinse un pahar de whisky tatălui său şi luă şi el o înghițitură din lichidul cremos, dulce, lăsîndu-l să i se rostogolească pe limbă.

Thomas se aşează pe un fotoliu din piele, în fața şemineului. Se încruntă şi ridică mîna ca să-şi aranjeze meşa care-i alunecase toată seara.

– Ai putea s-o legi pe sub bărbie, spuse Rafe pe un ton nevinovat, făcîndu-l pe tatăl lui să-i arunce o privire furioasă.

– Mamei tale i se pare atrăgătoare.

– Tată, mi-e greu să cred că meşa aia poate să atragă şi altceva în afară de o veveriță pusă pe amor.

Rafe îi luă meşa şi o lăsă să cadă pe o masă din apropiere.

– Dă-o jos şi simte-te comod, pentru Dumnezeu.

Thomas mormăi ceva, dar nu se împotrivi, ci se relaxă în fotoliul său. Cu un braţ sprijinit de polița şemineului, Rafe îl privi zîmbind puțin.

– Ei bine? întrebă Thomas pe un ton autoritar, ridicînd din sprîncenele groase. Ce zici de lady Natalie?

Rafe ridică leneş din umeri.

– Merge.

Sprîncenele se grăbiră să coboare, încruntate.

– Merge? Asta-i tot ce poți să spui?

– Lady Natalie nu e nici mai mult, nici mai puțin decît mă aşteptam să fie.

După ce mai luă o înghițitură de whisky, Rafe continuă pe un ton sec:

– Presupun că nu m-ar deranja să mă însor cu ea, deşi nu mă interesează deloc.

– O soție nu trebuie să fie interesantă.

Rafe se întrebă amuzat dacă nu cumva era ceva înțelepciune ascunsă în cuvintele tatălui său. Cu o soție precum lady Natalie n-ar fi avut surprize. Ar fi fost o căsnicie calmă, fără fricțiuni, care i-ar fi dat destul timp să lucreze şi să-şi urmeze pasiunile. N-avea decît să-i dea suficienți bani, iar ea ar fi gestionat căminul şi ar fi făcut copii.

Lady Natalie era plăcută, frumoasă, cu părul blond şi strălucitor, cu o atitudine remarcabil de sigură de sine. Dacă Rafe ar fi dus-o vreodată la New York, ea

s-ar fi potrivit perfect anturajului său. Calmul, educația și siguranța de sine ar fi făcut-o de admirat. După o oră în compania ei știai aproape tot ce era de știut despre ea.

Pe de altă parte, Hannah Appleton era proaspătă și fascinantă, iar la cină Rafe nu reușise să-și ia ochii de la ea. Nu avea frumusețea meticulos cultivată a verișoarei ei. În schimb, avea o veselie încîntătoare, nestudiată, ca un buchet de flori de cîmp. Părul ei, din care alunecaseră șuvițe mici în jurul obrajilor, îl înnebunea. Își dorea din tot sufletul să poată să întindă mîna și să se joace cu șuvițele lucioase. Hannah avea o vitalitate delicioasă pe care el n-o mai întîlnise niciodată și, instinctiv, voia să o facă a lui, pe ea și pe posesoarea ei.

Sentimentul din interiorul lui crescuse pe măsură ce Hannah conversa cu lordul Westcliff, animat, în felul ei adorabil. Descrisese munca lui Samuel Clark legată de dezvoltarea minții umane și se pierduse într-atît în subiect încît uitase să mai mănînce, apoi se uitase cu regret după bolul de supă încă plin pe care un servitor i-l luase din față.

– O să-i ceri mîna, da? întrebă tatăl lui, aducîndu-l din nou cu gîndul la lady Natalie.

Îl privi cu chipul lipsit de expresie.

– La un moment dat, da. Trebuie să cumpăr un inel sau ai ales tu deja unul?

– De fapt, mama ta a cumpărat unul care i s-a părut potrivit...

– Pentru Dumnezeu! Nu ar fi mai bine s-o ceri tu, şi pe mine să mă chemi după ce îţi spune dacă da sau nu?

– Îndrăznesc să spun că aş face asta cu mai mult entuziasm decît tine, răspunse Thomas.

– Îţi spun eu ce-aş face mai entuziast, tată. Aş da startul unei industrii de săpun peste tot pe continent. Şi n-ar trebui să fiu nevoit să mă însor cu lady Natalie pentru asta.

– De ce nu? De ce să nu plăteşti şi tu un preţ? De ce să nu încerci să-mi faci pe plac?

– Chiar aşa, de ce nu?

Rafe îi aruncă o privire aspră.

– Poate pentru că m-am dat cu capul de acel zid ani întregi, şi n-am reuşit nici măcar să las vreo urmă.

Tenul lui Thomas, predispus la colorare, prinse o nuanţă ca de prună din cauza furiei.

– Ai fost o corvoadă pentru mine în toate perioadele vieţii tale. Tu şi fraţii tăi le-aţi avut pe toate de-a gata! Sînteţi nişte creaturi răsfăţate şi leneşe, care nu vor să facă nimic.

– Leneş?

Rafe se strădui să-şi ţină temperamentul sub control, dar cuvîntul acela îl făcuse să ia foc precum un chibrit.

– Numai tu, tată, ai fi în stare să-i pui pe cei cinci copii pe care-i ai să facă tot felul de eforturi ca să te

mulțumească şi să spui că nu-i de-ajuns. Ştii ce se întîmplă atunci cînd îi spui unei persoane istețe că e proastă sau unui om muncitor că e leneş? Acela înțelege că n-are nici un rost să încerce să obțină aprobarea ta.

– Tu ai crezut mereu că sînt dator să te aprob numai fiindcă eşti parte din familia Bowman.

– Nu mai vreau să mă aprobi, spuse Rafe cu dinții încleştați, puțin surprins să descopere că propria furie nu era cu mult mai greu de stîrnit decît aceea a tatălui său. Vreau...

Se opri din vorbit şi dădu peste cap restul de whisky din pahar, înghițind cu greu focul de catifea. Cînd căldura îi dispăru din gîtlej, se uită cu răceală la tatăl lui şi spuse:

– O să mă însor cu lady Natalie, pentru că oricum nu contează. Oricum aveam să ajung cu una ca ea. Dar tu n-ar decît să-ți păstrezi aprobarea. Nu vreau decît o parte din *Bowman's*.

* * *

De dimineață începură să sosească oaspeții, o mulțime elegantă de familii bogate însoțite de servitorii lor. Geamantane, valize şi boccele au fost aduse în conac într-o paradă nesfîrşită. Alte familii aveau să stea pe domenii vecine sau la hanul din sat, urmînd să vină şi să plece la şi de la evenimentele ce aveau loc la conac.

După ce o treziră zgomotele înfundate, grăbite, din afara uşii camerei lor, Hannah nu mai reuşi să adoarmă. Cu grijă să n-o trezească pe Natalie, ea se ridică din pat şi îşi făcu toaleta de dimineaţă, încheind cu o coadă împletită prinsă într-un nod pe ceafă. Se îmbrăcă într-o rochie gri-verzui, din stofă, cu pliuri în carouri în partea de jos şi cu nasturi negri, strălucitori, în faţă. Fiindcă avea de gînd să se plimbe pe afară, îşi puse o pereche de cizme cu tocul jos şi luă cu ea un şal gros, în carouri.

Conacul Stony Cross era un labirint de coridoare şi grupuri de camere. Cu grijă, Hannah îşi făcu loc prin casa aglomerată, oprindu-se din cînd în cînd să ceară indicaţii de la cîte unul dintre servitorii care treceau pe lîngă ea. Pînă la urmă reuşi să găsească salonul de dimineaţă, în care se strînseseră o mulţime de oameni pe care nu-i cunoştea. În cameră fusese adus un bufet pentru micul dejun, cu peşte, şuncă prăjită, pîine, ouă fierte moale, salate, brioşe şi cîteva feluri de brînză. Hannah îşi turnă o cană de ceai, împături puţină şuncă într-o bucată de pîine şi se strecură pe uşile franceze care duceau la o terasă de afară. Cerul era senin, iar aerul, uscat şi rece, făcîndu-i respiraţia să se transforme într-un abur alb.

Înaintea ei se întindeau grădini şi livezi, toate acoperite cu o pătură delicată de chiciură şi toate curate. Pe terasă se jucau copii, rîzînd şi alergînd de

colo, colo. Hannah rîse încet privindu-i cum alunecau pe pietre ca nişte pui de gîscă zgomotoşi. Se jucau de-a suflă-pana, un joc în care două echipe încercau pe rînd să ţină o pană în aer.

Stînd deoparte, Hannah îşi mîncă pîinea şi ceaiul. Jocul copiilor deveni şi mai alert – săreau şi suflau cu pufnituri zgomotoase. Pana pluti spre ea şi începu să coboare leneş. Fetiţele strigară la ea, încurajînd-o:

– Suflă, domnişoară! Suflă! Fete contra băieţi!

Tînăra nu mai avea de ales. Străduindu-se să nu zîmbească, ea îşi ţuguie buzele şi expiră puternic, trimiţînd pana în sus cu o mişcare bruscă. Îşi jucă rolul de fiecare dată cînd pana se apropie de ea, fugind cîţiva paşi uneori, bucuroasă de strigătele încîntate ale coechipierelor sale.

Pana îi pluti pe deasupra capului, iar ea făcu repede un pas înapoi, uitîndu-se în sus. Tresări cînd simţi că se loveşte de ceva din spate, nu un zid din piatră, ci ceva tare, dar elastic. Mîinile unui bărbat îi cuprinseră braţele şi o ajutară să-şi menţină echilibrul.

De deasupra capului ei, bărbatul suflă şi trimise pana pînă la jumătatea terasei. Strigînd şi rîzînd, copiii se repeziră după ea.

Hannah rămase nemişcată, şocată de coliziune, dar şi mai şocată să-l recunoască pe Rafe Bowman în

spatele ei, cu palmele care-o strîngeau, cu trupul puternic lipit de spatele ei. Cu aroma aspră şi curată a săpunului său de bărbierit.

Gura i se uscase, probabil din cauza jocului cu pana, şi încercă să-şi umezească interiorul obrajilor cu limba.

– Ce cantitate remarcabilă de aer poţi să produci, domnule Bowman.

Zîmbind, Rafe o întoarse grijuliu cu faţa spre el. Era mare şi chipeş, aşa cum stătea în postura aceea relaxată care pe ea o scotea din sărite.

– Bună dimineaţa şi ţie.

O măsură insolent din priviri, mai multă vreme decît ar fi fost cuviincios.

– De ce nu eşti în pat?

– Mă trezesc devreme.

Hannah decise să-i pună şi ea aceeaşi întrebare neobrăzată.

– Tu de ce nu eşti în pat?

În privirea lui străluci o lumină jucăuşă.

– N-are rost să stau prea mult în pat dacă sînt singur.

Ea se uită în jur, ca să se asigure că nici unul dintre copii nu-i putea auzi. Drăcuşorii obosiseră de joc şi intrau înapoi în conac prin uşile care duceau în camera mare.

– Bănuiesc că aşa ceva se întîmplă rar, domnule Bowman.

Tonul lui egal ascundea orice sinceritate.

– Rar, da. De obicei, la mine în pat e mai aglomerație decît în țarcul de tuns oile, primăvara.

Hannah îl privi cu dezgust.

– Asta nu spune nimic bun despre femeile care-ți țin companie. Sau despre tine, care accepți orice-ți apare-n cale.

– Nu accept orice. Se întîmplă să mă pricep foarte bine să găsesc femei care se ridică la standardele mele înalte. Şi mă pricep şi mai bine să le conving să vină în patul meu.

– Iar acolo le tunzi lîna.

El zîmbi amuzat.

– Dacă nu te deranjează, domnişoară Appleton, vreau să retrag analogia cu oile. Începe să devină neplăcută chiar şi pentru mine. N-ai vrea să faci o plimbare de dimineață?

Ea clătină nedumerită din cap.

– Cu tine? De ce?

– Porți o rochie de plimbare şi cizme la fel. Presupun că vrei să afli ce părere am despre lady Natalie. Ține-ți dușmanii aproape şi aşa mai departe.

– Ştiu deja ce părere ai despre lady Natalie.

El ridică din sprîncene.

– Chiar aşa? Acum insist să te plimbi cu mine. Îmi place întotdeauna să-mi aud părerile.

Hannah se gîndi puțin, privindu-l cu asprime.

– Foarte bine, spuse. Mai întîi să duc cana înăuntru, şi...

– Las-o aici.

– Pe o masă de afară? Nu. Altcineva o să fie nevoit să strîngă în urma mea.

– Da. Acel cineva e un servitor care, spre deosebire de tine, o să primească salariu pentru asta.

– Nu înseamnă că trebuie să dau de lucru altora.

Înainte ca ea să poată să ia ceaşca, Bowman o ridicase deja.

– Mă ocup eu de asta.

Hannah făcu ochii mari cînd îl văzu apropiindu-se nonşalant de balustrada din piatră şi tresări cînd el ţinu o clipă ceaşca deasupra hăului, apoi îi dădu drumul. De jos se auzi zgomot de porţelan spart.

– Poftim, spuse el pe un ton lejer. Am rezolvat problema.

Hannah încercă de două ori să vorbească şi abia a treia oară reuşi:

– De ce ai făcut asta? Aş fi putut foarte bine s-o duc înăuntru!

El păru amuzat de uluirea ei.

– Credeam că indiferenţa mea faţă de posesiunile materiale o să te impresioneze plăcut.

Hannah îl privi de parcă tocmai i-ar fi crescut coarne.

– Gestul tău nu mi se pare o dovadă de indiferenţă, ci de lipsă de respect pentru posesiunile materiale. Iar asta e la fel de rău ca şi pasiunea pentru ele.

Zîmbetul lui Bowman dispăru cînd o văzu atît de supărată.

– Domnişoară Appleton, la conacul Stony Cross există cel puțin zece seturi diferite de veselă, fiecare cu suficiente ceşti încît să poată fi cofeinizat întreg Hampshire-ul. Nu duc lipsă de ceşti aici.

– Nu contează. N-ar fi trebuit s-o spargi.

Bowman pufni sarcastic.

– Întotdeauna ai avut asemenea pasiune pentru porțelan, domnişoară Appleton?

Fără îndoială că era cel mai nesuferit bărbat pe care-l cunoscuse ea vreodată.

– Sînt sigură că tu consideri că e un defect să nu mă amuze felul obraznic în care tu distrugi lucruri.

– Iar eu sînt sigur, răspunse el netulburat, că o să foloseşti asta drept scuză ca să nu te plimbi cu mine.

Hannah îl privi în tăcere un moment. Ştia că îl enervase importanța pe care ea o dădea pierderii unui mic obiect din porțelan care nu conta prea mult, dar gestul lui fusese acela al unui bogat obtuz care distrugea lucruri fără motiv.

Bowman avea dreptate, Hannah era, într-adevăr, foarte tentată să refuze plimbarea în compania sa. Pe de altă parte, sfidarea rece din privirea lui o atingea. O clipă i se păruse că el semăna cu un băiat obraznic, care fusese prins cu mîța-n sac şi acum îşi aştepta pedeapsa.

– Ba deloc, îi spuse. Încă mai vreau să ne plimbăm împreună, dar doresc să te abții să mai spargi şi alte lucruri pe drum.

Avu satisfacția să vadă că-l surprinsese. Trăsăturile i se îmblînziră şi o privi cu un interes aprins, care-o făcu să respire ceva mai repede.

– Nu mai distrug nimic, promise.

– Ei bine, atunci...

Hannah îşi trase pe cap gluga pelerinei scurte şi se îndreptă spre scările care duceau la grădinile terasate. Din cîțiva paşi mari, Bowman o prinse din urmă.

– Ia-mă de braț, o îndemnă. S-ar putea ca treptele să fie alunecoase.

Hannah ezită înainte să-i facă pe plac, apoi îşi strecură mîna fără mănuşă pe mîneca lui, sprijinind-o uşor pe brațul puternic de dedesubt. Încercase să nu o trezească pe Natalie mai devreme şi uitase să-şi ia mănuşile.

– Lady Natalie s-ar fi supărat? întrebă Bowman.

– Din cauza ceştii sparte?

Hannah se gîndi un moment.

– Nu cred. Probabil că ar fi rîs, ca să te flateze.

El îi zîmbi din colțul gurii.

– Nu-i nimic greşit în a mă flata, domnişoară Appleton. Mă face fericit şi uşor de răsucit pe degete.

– Nu doresc să te răsucesc pe degete, domnule Bowman. Nu sînt deloc sigură că merită efortul.

Zîmbetul lui dispăru, iar maxilarul i se încordă, de parcă vorbele ei ar fi atins o coardă sensibilă.

– O lăsăm pe lady Natalie să facă asta, atunci.

Traversară un luminiş şi începură să meargă pe o potecă pietruită. Tufişurile atent îngrijite şi vegetaţia din jurul lor semănau cu nişte torturi glazurate, imense. Din pădure ajungeau la ei strigăte ascuţite de păsări. Un şoim pluti aproape de pămînt, cu aripile desfăcute, încordate, căutînd o pradă.

Cu toate că era plăcut să-l ţină de braţ pe Bowman, Hannah îşi retrase mîna.

– Acum spune-mi, rosti el încet, care presupui că e părerea mea despre lady Natalie...

– Nu mă îndoiesc că îţi place. Cred că eşti dispus să te însori cu ea pentru că Natalie corespunde nevoilor pe care le ai. Este clar că o să-ţi uşureze ascensiunea în societate şi o să-ţi dăruiască nişte copii cu părul deschis la culoare. Plus că e suficient de binecrescută ca să se uite în altă parte cînd o s-o înşeli.

– Eşti atît de convinsă că o s-o înşel? Întrebă Bowman, mai degrabă curios decît indignat.

– Tot ce am văzut la tine pînă acum confirmă că nu eşti capabil de fidelitate.

– Aş putea să fiu cu femeia potrivită.

– Ba nu, rosti ea pe un ton foarte convins. Dacă eşti sau nu fidel n-are legătură cu femeia, ci depinde cu totul de caracterul tău.

– Doamne, ce de păreri ai. Cred că-i sperii pe aproape toţi bărbaţii pe care-i întîlneşti.

– Nu cunosc prea mulţi bărbaţi.

– Aşa se explică, atunci.

– Ce se explică?

– De ce n-ai mai fost sărutată pînă acum.

Hannah se opri şi se răsuci brusc spre el.

– De ce... Cum ai...

– Cu cît un bărbat are mai multă experienţă, spuse el, cu atît îi e mai uşor să-şi dea seama de lipsa de experienţă a altora.

Ajunseseră într-un luminiş în mijlocul căruia era o fîntînă cu o sirenă sculptată, înconjurată de un cerc de bănci din piatră. Hannah se căţără pe una dintre ele şi se plimbă încet de-a lungul ei, apoi sări jos, în spaţiul dintre două bănci.

Bowman o urmă imediat, mergînd pe lîngă bănci, în timp ce ea se plimba în jurul lor.

– Deci domnul Clark al tău nu ţi-a făcut niciodată avansuri?

Hannah clătină din cap, sperînd ca el să creadă că obrajii îi erau îmbujoraţi din cauza temperaturii scăzute.

– Nu e domnul Clark al meu. Cît despre avansuri, nu sînt tocmai sigură. Odată chiar a...

Dîndu-şi seama ce era pe cale să mărturisească, închise repede gura.

– O, nu. Nu poţi să laşi fraza neterminată. Spune-mi ce voiai să spui.

Bowman o prinse de cingătoarea rochiei şi o făcu să se oprească.

– Nu face asta, spuse ea cu răsuflarea tăiată, uitîndu-se urît la el de la înălţimea băncii pe care se cocoţase.

Bowman o apucă de talie şi o trase jos, apoi o ţinu pe loc, în faţa lui, cu mîinile strîngînd-o blînd.

– Ce-a făcut? A încercat să se uite în decolteul tău?

– Domnule Bowman! protestă ea aruncîndu-i o privire ofensată, neputincioasă. Aproximativ cu o lună în urmă, domnul Clark studia o carte de frenologie şi m-a întrebat dacă-i dau voie să-mi pipăie...

Bowman încremenise şi făcuse ochii mari.

– Ce să-ţi pipăie?

– Craniul.

Văzîndu-i expresia nedumerită, Hannah continuă să-i explice:

– Frenologia e ştiinţa care studiază forma craniului oamenilor şi...

– Da, ştiu. Fiecare lungime şi indentaţie înseamnă, teoretic, ceva.

– Da. Aşa că i-am permis să-mi evalueze capul şi să facă o hartă a tuturor formelor care ar putea să spună ceva despre caracterul meu.

Bowman păru foarte amuzat.

– Şi ce-a descoperit domnul Clark?

– Se pare că am un creier mare, o natură afectuoasă şi statornică, tendinţa să trag concluzii privite şi capacitatea să devin foarte ataşată de cîte cineva. Din păcate, partea posterioară a craniului meu e îngustă, ceea ce indică tendinţe criminale.

Bowman rîse încîntat.

– Trebuia să ghicesc. Întotdeauna cele care par inocente sînt capabile de lucrurile cele mai reprobabile.

Dă-mi voie să pipăi şi eu. Vreau să ştiu ce formă are o minte criminală.

Hannah se feri repede cînd el întinse mîna spre ea.

– Nu mă atinge!

– Ai lăsat deja un bărbat să-ţi mîngîie craniul, rosti el urmînd-o în timp ce ea păşea în spate. Nu mai contează dacă mai face încă unul la fel.

Hannah îşi dădu seama că Bowman se juca. Deşi era cu totul nepotrivit, simţi un chicot de rîs care străbătu teama şi precauţia.

– N-ai decît să-ţi examinezi propriul cap! strigă, fugind în cealaltă parte a fîntînii. Sînt sigură că ai destule umflături criminale.

– Rezultatele ar fi contaminate, îi spuse el. Am primit prea multe lovituri în cap cînd eram mic, fiindcă tata le-a spus tutorilor mei că aşa ceva-mi făcea bine.

Deşi cuvintele fuseseră rostite pe un ton glumeţ, Hannah se opri şi-l privi cu o licărire de compasiune în ochi.

– Săracul băiat.

Bowman se opri din nou în faţa ei.

– Ba deloc. Le meritam. Am fost un ticălos de cînd m-am născut.

– Nici un copil nu e obraznic fără motiv.

– O, dar aveam motive. Fiindcă n-aveam nici o şansă să ajung băiatul exemplar pe care-l voiau ai mei, am decis să mă îndrept în direcţia opusă. Sînt sigur că doar intervenţia mamei l-a oprit pe tata să mă lege de

un copac de la drumul mare, cu un bilet pe care să scrie „De dus la orfelinat".

Hannah zîmbi puțin.

– Ai vreun frate de care tatăl tău să fie mulțumit?

– Nu chiar, dar e foarte încîntat de cumnatul meu, Matthew Swift. Încă de dinainte să se însoare cu Daisy, Swift îi devenise tatei ca un fiu. Au lucrat împreună în New York. Este un bărbat neobișnuit de răbdător, domnul Swift. Altfel n-ar fi supraviețuit atîta vreme.

– Tatăl tău e iute la mînie?

– Tata e genul de bărbat care ar fi în stare să atragă un cîine cu un os, şi, cînd animalul se apropie destul, să-l bată cu osul. Şi după aceea să facă scandal dacă săracul cîine nu vine repede la el cînd îl cheamă.

Îi oferi din nou brațul lui Hannah, iar ea acceptă, şi împreună se îndreptară înapoi spre conac.

– Tatăl tău a aranjat căsătoria lui Daisy cu domnul Swift? întrebă ea.

– Da, dar cumva se pare că ei doi au ajuns să se iubească.

– Se întîmplă uneori, rosti ea cu un aer înțelept.

– Numai pentru că unii oameni, atunci cînd se văd puşi în fața inevitabilului, se conving că le place, doar ca să poată să reziste.

Hannah scoase un sunet dojenitor din vîrful buzelor.

– Eşti un cinic, domnule Bowman.

– Ba sînt realist.

Ea îi aruncă o privire curioasă.

– Crezi că o să te îndrăgosteşti vreodată de Natalie?

– Probabil că aş putea ajunge să ţin la ea, spuse el pe un ton indiferent.

– Mă întrebam dacă crezi că o s-o iubeşti vreodată cu adevărat, să simţi pentru ea genul de iubire care e nebunie, bucurie şi disperare în acelaşi timp. O iubire care să te inspire să faci orice sacrificiu de dragul celuilalt.

Un zîmbet sarcastic îi apăru lui Bowman pe buze.

– De ce aş vrea să simt aşa ceva pentru soţia mea? Ar strica o căsătorie altfel foarte potrivită.

Se plimbară în tăcere prin grădina de iarnă, în timp ce Hannah se gîndea că omul acela era chiar mai periculos şi mai nepotrivit pentru Natalie decît crezuse ea iniţial. Natalie avea să fie rănită pînă la urmă, deziluzionată de un soţ în care n-avea să poată să aibă încredere.

– Nu te potriveşti cu verişoara mea, se auzi spunînd nefericită. Cu cît aflu mai multe despre tine, cu atît sînt mai sigură de asta. Aş vrea să o laşi în pace. Aş vrea să găseşti o altă fiică de nobil pe care s-o vînezi.

Bowman o opri lîngă un tufiş înalt.

– Arogantă mică şi neînsemnată ce eşti, spuse încet. Prada n-a fost alegerea mea. Eu încerc doar să mă descurc cît mai bine în situaţia asta, iar dacă lady Natalie o să mă vrea, nu-i treaba ta să obiectezi.

– Afecțiunea pe care i-o port îmi dă dreptul să spun ceva...

– Poate că nu e afecțiune. Sigur nu gelozia te împinge să vorbeşti?

– Gelozie? Pe Natalie? Eşti nebun dacă sugerezi aşa ceva...

– O, ştiu şi eu? şopti el nemilos. Poate că ai obosit să stai în umbra ei, s-o priveşti îmbrăcată în finețuri, admirată şi dorită, în timp ce tu stai într-o margine a camerei, cu văduvele şi domnişoarele timide.

Hannah se înfurie şi strînse pumnul, ridicîndu-l ca să-l lovească pe Bowman. El îi prinse încheietura cu uşurință şi îşi trecu degetele peste degetele ei strînse. Rîsul lui tăcut şi batjocoritor îi răsună aspru în urechi.

– Aşa, rosti el îndoindu-i cu forța degetul mare deasupra celorlalte degete. Să nu încerci niciodată să loveşti pe cineva cu el întins, că o să ți-l rupi.

– Dă-mi drumul! strigă ea, trăgîndu-şi mîna cu forță.

– N-ai fi atît de furioasă dacă n-aş fi atins un punct sensibil, o tachină el. Sărmana Hannah, mereu într-un ungher, aşteptînd să-i vină rîndul. Să-ți spun ceva. Eşti mai mult decît egala lui Natalie, cu sînge albastru sau fără el. Eşti menită pentru lucruri mai bune decît...

– Termină!

– Decît să fii soție de convenință şi amantă de plăcere. Nu aşa se obişnuieşte în rîndul nobilimii?

Hannah se încordă şi răsuflarea i se tăie cînd Bowman o trase la pieptul lui mare şi puternic. Tînăra

nu se mai zbătu, fiindcă îşi dădu seama că efortul i-ar fi fost în zadar. Întoarse capul într-o parte şi tresări cînd simţi cum gura lui fierbinte îi sărută curbura urechii.

– Ar trebui să te fac amanta mea, îi şopti Bowman. Frumoasa Hannah. Dacă ai fi a mea, te-aş culca pe aşternuturi de mătase, te-aş împodobi cu şiraguri lungi de perle şi te-aş hrăni dintr-o lingură de argint. Sigur, n-ai mai putea să emiţi atîtea judecăţi de valoare dacă ai fi o femeie decăzută, dar nici nu ţi-ar mai păsa, pentru că ţi-aş oferi plăcere, Hannah, în fiecare noapte, toată noaptea, pînă cînd ai uita cum te cheamă. Pînă cînd ai fi gata să faci lucruri care te-ar şoca la lumina zilei. Te-aş transforma într-o neruşinată din cap pînă-n vîrful degeţelelor tale nevinovate...

– Ah, cît te disprețuiesc! strigă ea, zbătîndu-se neputincioasă în braţele lui.

Începuse să se teamă cu adevărat, nu doar din cauza strînsorii lui şi a cuvintelor neobrăzare, ci şi din cauza fiorilor fierbinţi care-o străbăteau.

După scena aceea n-avea să mai poată să dea ochii cu el. Probabil că Bowman asta şi intenţiona. Un sunet rugător îi scăpă de pe buze cînd simţi un sărut delicat, întrebător, în spaţiul de sub ureche.

– Mă vrei, murmură el.

Cu o schimbare uluitoare de dispoziţie, el deveni blînd şi îşi lăsă buzele să alunece încet pe gîtul ei.

– Recunoaşte, Hannah, că-i plac părţii criminale din tine. Şi cu siguranţă că tu aduci la lumină ce-i mai rău în mine.

Îi sărută gîtul, parcă savurînd felul în care trupul ei tresărea nesigur cu fiecare răsuflare.

– Sărută-mă, îi şopti el. Doar o dată, şi îţi dau drumul.

– Eşti un prădător dezgustător, şi...

– Ştiu. Mi-e ruşine de mine însumi.

Dar nu părea deloc să regrete.

– Un singur sărut, Hannah.

Tînăra îşi simţea pulsul reverberînd în alte locuri din trup, cu ritmul sîngelui apăsat, jos în capul pieptului şi în toate ungherele ascunse, chiar şi pe buze, făcînd suprafaţa lor delicată să fie atît de sensibilă la atingere încît pînă şi propria-i răsuflare era greu de suportat.

Era rece peste tot unde se atingeau, chiar şi în spaţiul dintre gurile lor, acolo unde aburul răsuflărilor se împletea. Hannah se uită în sus, la chipul lui acoperit de umbre, şi se gîndi ameţită: *„Nu face asta! Nu."*, apoi o făcu oricum, se ridică pe vîrfuri şi îşi lipi buzele de buzele lui.

El o strînse în braţe, apropiindu-şi-o cu mîinile şi cu gura, gustînd-o îndelung, însetat. O trase şi mai aproape, pînă cînd unul dintre genunchii lui i-a despărţit pe-ai ei, pe sub rochie, iar sînii lui Hannah ajunseră striviţi la pieptul său. Era mai mult decît un simplu sărut. Era o propoziţie de sărutări neîntrerupte, cu silabe fierbinţi, dulci, de buze care o ameţeau, o îmbătau cu

senzații. Bowman îi cuprinse obrazul cu una din palme şi o mîngîie cu atîta blîndeţe încît pe ea o traversă un fior ascuţit pe umeri şi pe spate. Degetele lui îi explorară chipul, lobul urechii, pometul îmbujorat.

Bowman ridică şi mîna cealaltă, iar figura ei îi ajunse între palme, în timp ce buzele lui îi sărutau pleoapele, nasul şi din nou gura, apăsat, neiertător. Hannah trase aer în piept, bucuroasă de forţa cu care acesta-i ajunse în plămîni.

Cînd reuşi să se uite în sfîrşit în ochii lui, deşi se aştepta să-l vadă arogant, înfumurat, el era încordat spre surpriza ei, neliniştit, supărat.

– Vrei să-mi cer scuze? întrebă Bowman.

Hannah se retrase, frecîndu-şi peste mînecile rochiei braţele care-o furnicau. Era foarte stînjenită de intensitatea tentaţiei pe care-o simţea să se ghemuiască la pieptul lui cald şi puternic.

– Nu văd ce rost ar avea, spuse încet. Oricum n-ai fii sincer.

Se întoarse cu spatele la el şi porni cu paşi grăbiţi înapoi spre conac, rugîndu-se în tăcere ca el să n-o urmeze. Şi ştiind că orice femeie suficient de nechibzuită încît să se apropie de el n-avea să sfîrşească mai bine decît ceaşca pe care el o făcuse mici fărîme afară, pe terasă.

Capitolul şapte

Cînd Hannah ajunse în foaier, aerul cald îi trimise furnicături în obraji. Rămase undeva mai în spate, încercînd să-i evite pe servitori şi pe numeroşii oaspeţi proaspăt sosiţi. Erau un grup prosper, îmbrăcat bine. Doamnele aveau mătăsuri strălucitoare, cape şi pelerine de blană.

Natalie avea să se trezească în curînd, şi în fiecare zi bea o ceaşcă de ceai în pat. Cu atîta activitate în jur, Hannah se îndoia că ar fi putut să cheme vreo servitoare. Se gîndi să meargă în salon şi să ducă ea însăşi ceaiul sus. Poate o ceaşcă şi pentru lady Blandford...

– Domnişoară Appleton.

O voce vag familiară se auzi din mulţime şi un domn se apropie ca s-o salute. Era Edward, lordul Travers. Hannah nu se aştepta să-l întîlnească la Stony Cross Park în vacanţa de Crăciun. Îi zîmbi călduros şi simţi cum presiunea din piept îi cedează. Travers era un domn încrezător, elegant, sigur de sine şi de locul său în lume, politicos pînă în măduva spinării. Avea o

manieră şi o garderobă atît de conservatoare, încît aproape te mirai să vezi, atunci cînd se apropia, că nu avea chipul brăzdat de riduri şi nici părul cărunt. Travers era un bărbat puternic, onorabil, iar Hannah îl plăcuse foarte mult, întotdeauna.

– Milord, ce plăcere să vă întîlnesc aici.

El zîmbi,

– Şi pentru mine să te văd atît de strălucitoare, ca întotdeauna. Sper că eşti bine, sănătoasă? Şi ce mai fac lordul şi lady Blandford? Dar Natalie?

– Sîntem bine cu toţii. Nu cred că lady Natalie ştia că veţi sosi, altfel mi-ar fi spus.

– Nu, recunoscu Travers. Nu plănuiam să vin. Rudele din Shropshire mă aşteptau, dar mă tem că am acceptat invitaţia lordului Westcliff să petrec sărbătorile în Hampshire.

Făcu o pauză şi deveni serios.

– Vezi tu, am aflat despre planurile lordului Blandford pentru fiica sa şi... american.

– Da. Domnul Bowman.

– Dorinţa mea e s-o văd pe Natalie fericită şi cu o situaţie bună, spuse Travers încet. Nu-mi dau seama cum crede Blandford că aranjamentul ăsta ar putea să fie cel mai bun pentru ea.

Fiindcă nu putea să fie de acord cu felul în care Travers îl critica pe unchiul ei, Hannah murmură precaut:

– Am şi eu reţineri, milord.

– Sînt sigur că Natalie ţi-a făcut confidenţe. Ce-a spus despre asta? Îi place acest american?

– Doreşte să ia în considerare alianța, ca să-i facă pe plac lordului Blandford, recunoscu Hannah. De asemenea... domnul Bowman nu e respingător.

Se opri şi clipi cînd îl văzu pe Rafe Bowman la intrare, vorbind cu tatăl lui.

– De fapt, iată-l acolo.

– Cel scund şi îndesat? întrebă Travers plin de speranță.

– Nu, milord. Acela e domnul Bowman senior. Fiul lui, domnul mai înalt, este cel cu care doreşte lordul Blandford s-o logodească pe fiica lui.

Dintr-o privire, Travers află tot ce avea nevoie să ştie. Rafe Bowman era nerezonabil de chipeş, iar forța trupului său era evidentă chiar şi în poziția relaxată pe care o adoptase. Părul închis la culoare îi era des şi dezordonat de vînt, iar tenul îi căpătase o culoare sănătoasă de la aerul de afară. Ochii negri ca tăciunele măsurau camera cu răceală în timp ce un zîmbet vag, nemilos, îi atinsese buzele. Semăna atît de bine cu un prădător încît amintirea blîndeții sale de mai devreme o surprinse cu atît mai mult pe Hannah.

Pentru lordul Travers, un rival precum Bowman era un coşmar.

– Vai de mine, îl auzi Hannah murmurînd încet.

– Da.

* * *

Evie intră în sala de bal ducînd un coş greu, cu două toarte.

– Astea sînt ultimele, spuse.

Venea din bucătărie, unde alături de două servitoare umpluse mici conuri din hîrtie cu nuci şi fructe uscate, pe care după aceea le legase cu panglici roşii.

– Sper că ajung, dat fiind că avem aşa de multă...

Se opri şi îi aruncă o privire perplexă lui Annabelle.

– Unde-i Lillian?

– Aici! se auzi glasul înfundat al acesteia, de sub pomul de Crăciun. Aranjez covoraşul. Nu că ar conta, dat fiind că abia se vede.

Annabelle zîmbi, ridicîndu-se pe vîrfuri ca să lege o păpuşică din cîrpă pe creanga cea mai înaltă la care ajungea. Îmbrăcată în alb de iarnă, cu părul de culoarea mierii ridicat, ondulat, şi cu obrajii îmbujorați din cauza efortului, arăta ca un înger de Crăciun.

– Crezi că am făcut bine că am ales un pom atît de înalt, draga mea? Mă tem că o să ne ia de acum pînă într-a douăsprezecea noapte să-l decorăm.

– Trebuia să fie înalt, răspunse Lillian ieşind de sub brad.

Cu cîteva ace de brad prinse în părul negru şi cu fire de vată agățate de rochie, n-arăta deloc ca o contesă. După zîmbetul larg de pe chipul ei se înțelegea că nu-i păsa deloc de asta.

– Camera e aşa cavernoasă încît un brad mic ar arăta stupid.

În următoarele două săptămîni, în sala de bal aveau să aibă loc mai multe evenimente, inclusiv un bal, nişte jocuri şi spectacole de amatori, apoi balul mare de Crăciun. Lillian era hotărîtă ca bradul să fie pe cît de splendid se putea, pentru a adăuga farmec la atmosfera festivă. Oricum, decorarea lui se dovedea a fi mai dificilă decît anticipase ea. Servitorii erau prea ocupaţi cu sarcinile casei şi nici unul dintre ei nu mai avea timp de altceva, iar pentru că Westcliff îi interzisese lui Lillian şi prietenelor ei să se caţere pe scări sau scaune înalte, partea de sus a pomului era pînă în acel moment complet neîmpodobită.

Colac peste pupăză, noua modă era aceea a rochiilor strîmte, cu mînecile căzute de pe umeri, care le împiedica pe doamne să ajungă la orice era mai înalt de nivelul umărului. Ieşind de sub brad, contesa auzi zgomotul materialului care se rupea.

– Fi-ar al dracului! exclamă ea, răsucindu-se ca să se uite la gaura ce se căscase pe mîneca ei dreaptă. E a treia rochie pe care-am rupt-o săptămîna asta.

– Nu-mi place stilul ăsta nou de mînecă, spuse Annabelle amuzată, îndoindu-şi braţele graţioase doar atît cît îi permitea îmbrăcămintea. E deranjant să nu poţi să ridici mîinile şi e incomod s-o ţin pe Isabella cînd materialul îmi cade aşa de pe umăr.

– Caut ac şi aţă, spuse Evie, pornind să scotocească printr-o cutie de pe podea.

– Nu, mai bine adu foarfeca, rosti Lillian hotărîtă.

Zîmbind întrebător, Evie se supuse.

– Ce să fac cu ea?

Lillian ridică brațele atît cît putea.

– Taie și în partea asta, ca să fie la fel ca în partea cealaltă.

Fără să clipească, Evie tăie cu grijă o gaură sub mînecă și cîțiva centimetri de-a lungul cusăturii, dînd la iveală pielea albă a prietenei ei.

– Libertate, în sfîrșit!

Lillian ridică amîndouă brațele spre tavan, ca într-un ritual păgîn de proslăvire a soarelui, cu materialul desfăcut la subsuoară.

– Mă întreb dacă n-aș putea să dau tonul unei mode noi.

– Rochii cu găuri? întrebă Annabelle. Nu prea cred, draga mea.

– E atît de minunat să poți să iei lucruri de deasupra ta!

Lillian apucă foarfeca.

– Vrei să-ți *aranjez* și ție rochia, Annabelle?

– Să nu te apropii de mine, rosti aceasta pe un ton ferm, apoi clătină din cap zîmbind larg și privind-o pe Evie, care ridicase solemn brațele, ca Lillian să-i taie rochia sub mîneci.

Acela era unul dintre lucrurile care lui Annabelle îi plăceau cel mai mult la Evie, care era timidă și binecrescută, dar adesea dispusă să li se alăture în vreun plan lipsit de simț practic sau în vreo aventură.

– V-ați pierdut amîndouă mințile? întrebă ea rîzînd.

Vai, ce influență nefastă e asupra ta, Evie!

– E măritată cu St. Vincent, care e cea mai proastă influență imaginabilă, protestă Lillian. Cît de mult rău mai pot să fac eu după el?

După ce-şi îndoi şi îşi legănă brațele, contesa îşi frecă palmele.

– Să ne întoarcem la treabă. Unde-i cutia cu lumînări? O să pun mai multe pe partea asta.

– Vreți să cîntăm, ca să mai treacă timpul? sugeră Annabelle, legînd în brad un înger mic, confecționat din bumbac şi o batistă din mătase.

Toate trei munciră cu spor, ca nişte albinuțe, cîntînd „Douăsprezece zile de Crăciun". Cîntecul şi decoratul bradului progresară cum nu se putea mai bine pînă cînd ajunseră la a noua zi.

– Sînt sigură că versul spune „doamne care dansează", rosti Annabelle.

– Nu, nu, e „lorzi care sar", o asigură Lillian.

– Cuvîntul e „doamne", draga mea. Evie, nu eşti de acord?

Evie, împăciuitoarea grupului, murmură:

– Sînt sigură că nu-i atît de important. Hai să alegem şi...

– Lorzii sînt între doamne şi cameriste, insistă Lillian.

Începură să se contrazică una pe cealaltă, în timp ce Evie încercă să le sugereze, fără izbîndă, că ar trebui să renunțe să mai cînte acel cîntec şi să treacă

la „God Rest Ye Merry Gentlemen" sau la „The First Noel".

Erau atît de atente la discuție încît nici una dintre ele nu-şi dădu seama cînd altcineva intrase în cameră pînă cînd nu auziră o voce feminină, amuzată.

– Lillian, prostuțo, niciodată nu ştii versul corect. „Zece lorzi care sar".

– Daisy! strigă Lillian, repezindu-se nebuneşte spre sora ei mai mică.

Erau neobişnuit de apropiate, fiindcă-şi fuseseră una alteia companie de cînd îşi aminteau. Oricînd se întîmpla ceva amuzant, înfiorător, minunat sau îngrozitor, Daisy era prima căreia Lillian se grăbea să-i spună.

Lui Daisy îi plăcea să citească, lucru care-i îmbogățise imaginația. Dacă ai fi pus cap la cap toate cărțile pe care le citise, probabil că ele ar fi acoperit Anglia de la un capăt la celălalt. Era fermecătoare, excentrică, amuzantă, dar avea şi un lucru ciudat – era şi foarte rațională, cu intuiții aproape întotdeauna corecte.

Cu nici trei luni înainte Daisy se măritase cu Matthew Swift, indubitabil persoana preferată a lui Thomas Bowman. La început, Lillian se opusese căsătoriei lor, ştiind că fusese ideea tatălui lor atît de autoritar. Contesa se temuse că Daisy avea să fie forțată să se mărite fără să-şi iubească viitorul soț, un

tînăr ambiţios care n-avea s-o preţuiască. Oricum, devenise pînă la urmă evident că Matthew o iubea cu adevărat pe Daisy, lucru care-i schimbase lui Lillian sentimentele faţă de el. Ajunseseră la un armistiţiu, ea şi Matthew, datorită afecţiunii pe care amîndoi i-o purtau lui Daisy.

Contesa o îmbrăţişă pe sora ei cea subţire şi mignonă. Tînăra nu arătase niciodată mai bine, cu părul şaten împletit şi ridicat într-o coafură complicată, cu ochii de culoarea turtei dulci strălucind de fericire.

– Acum poate să înceapă în sfîrşit sărbătoarea, spuse Lillian satisfăcută, uitîndu-se la Matthew Swift, care venise alături de ele după ce le salutase pe Annabelle şi pe Evie. Crăciun fericit, Matthew!

– Crăciun fericit, milady! răspunse el, aplecîndu-se să o sărute pe obraz.

Era înalt, bine făcut, cu strămoşi irlandezi care i se citeau în culoare, pe tenul alb şi în părul negru şi ochii albaştri ca seninul. Matthew avea temperamentul perfect pentru familia Bowman, era diplomat, de încredere şi cu simţul umorului.

– Chiar aşa e versul, cu „zece doamne care dansează"?

– Doamnă, n-am reuşit niciodată să-mi amintesc nimic din cîntecul ăsta.

– Ştii, spuse Annabelle contemplativ, am înţeles întotdeauna de ce lebedele înoată şi de ce gîştele fac ouă, dar, pentru Dumnezeu, de ce sar lorzii?

– Fug după doamne, răspunse rezonabil Swift.

– De fapt, cred că e vorba despre dansuri populare, care se dansau între felurile de mîncare de la ospețele medievale, îi informă Daisy.

– Şi era un dans cu sărituri? întrebă Lillian intrigată.

– Da, cu săbii, în maniera ritualurilor primitive pentru fertilitate.

– O femeie citită e o creatură periculoasă, comentă Swift zîmbind larg şi aplecîndu-se să o sărute pe creştet.

Plăcut impresionată de afecțiunea pe care Matthew i-o arăta surorii sale, Lillian spuse cu emoție:

– Slavă Domnului că eşti aici! Tata s-a purtat ca un tiran, iar tu eşti singurul care poate să-l liniştească. El şi Rafe se ceartă ca de obicei, iar dacă ar fi să judecăm după felul în care se privesc, mă mir că n-au izbucnit în flăcări amîndoi.

Swift se încruntă.

– O să vorbesc cu tatăl tău despre situația asta ridicolă în care face pe petitoarea.

– Pare că se transformă într-un eveniment anual, rosti Daisy. După ce ne-a convins pe noi doi anul trecut, acum vrea să-l oblige pe Rafe să se însoare. Mama ce spune despre asta?

– Prea puține, răspunse Lillian. E greu să vorbeşti cînd salivezi excesiv. Mamei i-ar plăcea foarte mult să aibă o noră din nobilime, ca să se laude.

– Ce părere avem de spre lady Natalie? întrebă Daisy.

– E o fată foarte drăguță. O să-ți placă, dar l-aş omorî cu bucurie pe tata pentru că a făcut din căsătorie o condiție ca să-i dea lui Rafe o parte din afacere.

– N-ar trebui să fie obligat să se însoare, comentă Swift încruntîndu-se. Avem nevoie de cineva care să deschidă fabrici noi şi nu ştiu pe nimeni altcineva, în afară de fratele vostru, care să înțeleagă afacerea destul de bine ca să reuşească aşa ceva. Diavolul ştie că eu nu pot, fiindcă sînt deja foarte ocupat în Bristol.

– Da, ei bine, tata a transformat căsătoria cu lady Natalie într-o condiție care nu se poate negocia, rosti Lillian încruntată. Mai ales pentru că scopul vieții lui e să-i oblige pe copiii săi să facă lucruri pe care ei nu vor să le facă, bătrîn indiscret ce e...

– Mă duc să-l caut chiar acum, spuse Matthew. Nu l-am văzut încă.

Le zîmbi fostelor domnişoare timide şi adăugă, glumind numai pe jumătate:

– Mi-e şi teamă să vă las singure pe voi patru. Sper că nu puneți la cale vreo nebunie, nu?

– Sigur că nu!

Daisy îl împinse puțin spre ieşirea din sala de bal.

– Promit că o să fim foarte liniştite. Du-te să-l găseşti pe tata şi, dacă a luat foc, te rog să-l stingi repede.

– Sigur că da.

Înainte să plece, însă, Matthew o trase la o parte pe soția sa şi întrebă:

– De ce au rochiile găurite?

– Sînt sigură că există o explicație foarte rezonabilă, îi şopti Daisy la rîndul ei, apoi îl sărută pe obraz.

Întorcîndu-se spre prietenele sale, ea le îmbrățişă pe Evie şi pe Annabelle.

– Am adus foarte multe cadouri pentru toată lumea, spuse. Bristolul e un loc minunat pentru cumpărături, dar a fost greu să găsesc daruri pentru soți, fiindcă toți par să aibă tot ce şi-ar putea dori un bărbat.

– Inclusiv soții minunate, spuse Annabelle zîmbind.

– Domnul Hunt are o cutie pentru scobitori? o întrebă Daisy. Am adus una din argint, gravată, pentru el, dar dacă se întîmplă să aibă deja, am alternative.

– Nu cred că are, răspunse Annabelle. Îl întreb cînd ajunge.

– N-a venit odată cu tine?

Zîmbetul lui Annabelle deveni melancolic.

– Nu, şi nu-mi place de loc să fiu departe de el, dar cererea de locomotive a devenit atît de mare încît domnul Hunt e mereu ocupat. Intervievează oameni ca să-l ajute, dar între timp...

Oftă şi ridică neputincioasă din umeri.

– Mă aştept să vină la începutul săptămînii viitoare, dacă poate să se elibereze.

– Şi St. Vincent? o întrebă Daisy pe Evie. A venit?

Evie clătină din cap, iar lumina îi alunecă prin păr, dîndu-i reflexii rubinii.

– Tatăl lui e bolnav, iar St. Vincent a considerat necesar să-l viziteze. Cu toate că doctorii ducelui au

spus că starea lui nu e gravă, la vîrsta sa nu se ştie. St. Vincent are de gînd să stea cu el cel puţin trei sau patru zile, apoi o să vină direct în Hampshire.

Cu toate că încercase să vorbească pe un ton liniştit, în vocea ei se simţea o umbră de tristeţe. Dintre toate căsătoriile lor, a lui Evie fusese cea mai neaşteptată şi cea mai greu de imaginat. Ea şi St. Vincent nu-şi etalau iubirea în public, dar simţeai, în prezenţa lor, că viaţa privată a celor doi era mai intimă decît a multor altora.

– Cine are nevoie de soţi? spuse Annabelle pe un ton vesel, apucînd-o pe Evie pe după umeri. E clar că avem mai mult decît suficient de făcut înainte de sosirea lor.

Capitolul opt

Pentru Hannah era un fel special de tortură să fie desemnată ca însoțitoare şi, în consecință, să fie nevoită să îi fie alături lui Natalie în timpul seratei muzicale în acea seară, în timp ce Rafe Bowman stătea de cealaltă parte a verişoarei ei. Vocile armonioase a celor două soprane, a unui bariton şi a unui tenor erau acompaniate de pian, flaut şi viori. Multora dintre copiii mai mari li se dăduse voie să stea aşezați pe scaunele din spate. Îmbrăcați în hainele lor cele mai bune, aceştia stăteau drepți şi făceau tot ce puteau ca să nu se mişte, să nu şoptească şi să nu dea din picioare.

Hannah se gîndi, cu o tristețe amuzată, că ei se purtau mult mai bine decît părinții lor. Adulții bîrfeau de zor, mai ales în pauzele dintre reprezentații.

Observă că Rafe Bowman o trata pe Natalie cu o politețe impecabilă. Cei doi păreau fermecați unul de celălalt. Discutară despre diferențele dintre New York şi Londra, descoperiră că aveau gusturi similare în

materie de cărți şi muzică, şi că amîndoi iubeau cu pasiune călăria. Atitudinea lui Bowman față de verişoara ei era atît de plăcută încît, dacă Hannah nu l-ar mai fi întîlnit pînă atunci, ar fi spus că era un adevărat gentleman. Dar ea ştia mai bine ce-i putea lui pielea.

Îşi dădu seama că era una dintre mulții din încăpere pe care-i interesa interacțiunea dintre Bowman şi Natalie. Printre ei se numărau membrii familiei Blandford, desigur, părinții lui Bowman şi chiar lordul Westcliff, care se uita din cînd în cînd la cei doi cu o privire subtil speculativă şi cu un zîmbet discret pe buze. Persoana care le dădea cea mai multă atenție era, însă, lordul Travers, cu o expresie stoică pe chip şi cu o privire tulburată în ochii săi albaştri. Pe Hannah o durea sufletul să vadă că acesta ținea atît de mult la Natalie şi să-şi dea seama că tînărul ar fi avut nevoie doar de foarte puțină încurajare ca s-o iubească într-adevăr cu pasiune. Chiar şi aşa, totul indica faptul că verişoara ei avea să-l aleagă, totuşi, pe Bowman. *„Natalie, nu eşti nici pe departe pe cît de înțeleaptă crezi că eşti,"* se gîndi Hannah cu tristețe. *„Alege-l pe bărbatul dispus să facă sacrificii pentru tine, pe cel care te-ar iubi pentru cine eşti şi nu pentru ce ar putea să cîştige dacă s-ar însura cu tine."*

Partea cea mai neplăcută a serii lui Hannah veni după ce se termină spectacolul, cînd mulțimea de

invitați începu să se risipească şi diferite grupuri aranjară să se întîlnească într-un loc sau altul. Natalie o trase deoparte, cu o privire strălucitoare în ochii albaştri.

– În cîteva minute o să mă strecor afară de-aici, împreună cu domnul Bowman, îi şopti ea. O să ne vedem singuri, pe terasa de jos, aşa că lasă-ne şi, dacă te întreabă cineva unde sînt, oferă o scuză şi...

– Nu, spuse Hannah încet, făcînd ochii mari. Dacă o să fii văzută cu el, o să se işte un scandal.

Natalie rîse.

– Ce mai contează? Oricum probabil că o să mă mărit cu el.

Hannah clătină cu încăpățînare din cap. Experiențele ei cu Bowman nu lăsau loc de îndoială în mintea ei că bărbatul acela avea să profite de verişoara ei, şi avea să fie vina ei dacă permitea să se întîmple una ca asta.

– Poți să te întîlneşti cu el pe terasa de jos, dar vin şi eu cu tine.

Zîmbetul de pe buzele lui Natalie dispăru.

– Acum te-ai hotărît să fii o însoțitoare vigilentă? Nu. Pun piciorul în prag, Hannah. M-am purtat întotdeauna frumos cu tine şi ştii că îmi eşti datoare, aşa că du-te undeva şi nu mai face atîta caz.

– Am de gînd să te protejez de el, spuse Hannah apăsat, supărată. Pentru că, dacă domnul Bowman te compromite, n-o să mai ai de ales şi o să fii nevoită să te măriți cu el după acea.

– Ei bine, n-am de gînd să mă gîndesc la logodnă dacă nu aflu cum sărută.

Natalie o privi bănuitor.

– Nu mă supăra, Hannah. Lasă-ne în pace.

Dar Hannah perseveră, şi pînă la urmă se trezi stînd nefericită într-o parte a terasei de jos, în timp ce Natalie conversa cu Rafe Bowman. El părea absolut netulburat de prezenţa ei acolo, dar verişoara sa era furioasă şi observă pe un ton caustic, suficient de ridicat încît s-o audă şi ea:

– Nu poţi să vorbeşti despre nimic interesant atunci cînd însoţitoarea ta e alături de tine tot timpul.

Apoi:

– De unii oameni nu poţi să scapi oricît ţi-ai da silinţa.

Pentru că Natalie nu se mai purtase niciodată atît de obraznic cu ea, Hannah se simţea uluită şi rănită. Dacă îi era datoare pentru că fata fusese întotdeauna binevoitoare cu ea, atunci acelaşi lucru era valabil şi invers. Hannah ar fi putut să-i facă viaţa mult mai neplăcută lui Natalie dacă ar fi vrut.

– Nu ţi se pare iritant, domnule Bowman, spunea Natalie pe un ton răutăcios, cînd oamenii insistă să meargă acolo unde nu sînt absolut deloc doriţi?

Hannah se încordă. Destul. Cu toate că îi fusese încredinţată responsabilitatea să aibă grijă de Natalie şi s-o însoţească oriunde mergea, n-avea de gînd să se lase abuzată în felul acela. Înainte ca Bowman să apuce să răspundă, Hannah vorbi pe un ton ca de gheaţă.

– O să vă las intimitatea pe care este atît de evident că ți-o dorești, Natalie. Nu am nici o îndoială că domnul Bowman o să profite de ea atît cît poate. Vă urez amîndurora o noapte bună.

Plecă de pe terasă, cu obrajii încinși de furie și durere. Pentru că nu se putea alătura nici unuia dintre grupurile de invitați fără să dea de bănuit în privința locului în care se afla Natalie, singurele sale opțiuni erau să se ducă la culcare sau să găsească un loc în care să fie singură, dar nu îi era deloc somn, nu cu sîngele clocotindu-i de furie. Poate că ar fi putut să găsească o carte și să-și ocupe timpul cu ea.

Merse în bibliotecă, uitîndu-se discret pe lîngă tocul ușii, ca să vadă dacă nu cumva era altcineva înăuntru. Un grup de copii se adunaseră acolo și cei mai mulți dintre ei erau așezați pe podea, în jurul unui domn mai în vîrstă, așezat pe un fotoliu tapițat. În mînă avea o carte cu coperta purtînd niște însemne aurii la care se uita printre pleoapele îngustate, prin lentilele unei perechi de ochelari.

– Citește, bunicule! strigă unul dintre copii în timp ce un altul îl îndemna să continue.

– Mai departe! Nu poți să te oprești acolo!

Bătrînul oftă.

– Cînd au început să tipărească atît de mic cărțile astea? Și de ce e așa de puțină lumină aici?

Hannah zîmbi cu înțelegere și intră.

– Pot să vă fiu de folos, domnule?

– Vai, da.

Aruncîndu-i o privire plină de recunoştinţă, el se ridică din fotoliul său şi îi întinse lui Hannah cartea. Era una dintre operele domnului Charles Dickens, anume „O poveste de Crăciun". Publicată cu doi ani mai devreme, se spunea despre ea că reaprinsese bucuria Crăciunului şi a tradiţiilor lui în inimile cinice ale oamenilor.

– Te-ai supăra dacă te-aş ruga pe tine să citeşti o vreme? întrebă domnul mai în vîrstă. Tare mi-au mai obosit ochii. Eu o să stau lîngă foc şi o să-mi termin paharul.

– Mi-ar face foarte mare plăcere, domnule.

Luînd cartea, Hannah se uită cu un aer glumeţ spre copii.

– Să citesc?

Toţi strigară într-un glas:

– O, da!

– Să nu săriţi nici o pagină, domnişoară.

– Tocmai a apărut primul dintre cele trei spirite, îi spuse unul dintre băieţei.

Aşezîndu-se în fotoliu, Hannah găsi pagina la care rămăsese domnul în vîrstă cu povestea şi începu să citească:

„– Dumneata eşti spiritul acela, domnule, a cărui sosire mi-a fost vestită? întrebă Scrooge.

– Eu sînt.

Vocea îi era blîndă şi şoptită, scăzută de parcă ar fi insistat să te apropii dacă erai la distanţă prea mare.

– Cine, ce eşti? ceru Scrooge să afle.

– Eu sînt fantoma Crăciunului trecut."

Uitîndu-se în jur, Hannah se abţinu să zîmbească văzînd chipurile fermecate ale copiilor, fiorii de bucurie care-i traversau la auzul felului în care imita ea vocea aceea fantomatică.

Pe măsură ce continuă să citească, magia cuvintelor domnului Dickens aruncă asupra lor, a tuturor, o vrajă şi îi uşură îndoielile şi supărarea din suflet. Hannah îşi aminti atunci ceva ce uitase: Crăciunul nu era o simplă zi. Crăciunul era încărcat de emoţie.

* * *

Cu siguranţă că n-ar fi fost prea dificil s-o sărute pe lady Natalie, dar Rafe se abţinuse să-şi ia astfel de libertăţi, mai ales pentru că ea părea atît de hotărîtă să-l ademenească.

După ce Hannah plecase de pe terasa de jos, Natalie devenise defensivă şi stingheră, apoi îi spusese că bărbaţii erau norocoşi că nu aveau nevoie de însoţitoare oriunde se duceau, pentru că în unele momente aşa ceva putea să te înnebunească de-a dreptul. Rafe aprobase cu seriozitate, spusese că da, probabil că era destul de incomod, dar că în acelaşi

timp domnişoara Appleton i se părea o companie tolerabilă.

– De cele mai multe ori Hannah e o scumpă, spuse Natalie. E destul de burgheză în atitudine, dar e de aşteptat. Se trage din partea săracă a familiei şi e una dintre patru surori nemăritate. Nu au deloc fraţi, iar mama ei a murit. Nu intenţionez să par lăudăroasă, dar dacă nu i-aş fi spus tatei că o vreau pe ea drept însoţitoare, probabil că ar fi suferit ani întregi de chin avînd grijă de surorile ei. Cum nu cheltuieşte nici un şiling pe sine însăşi – îi trimite tatălui ei banii pe care-i primeşte de la noi – eu îi dau rochiile pe care nu le mai port şi împart cu ea aproape tot ce am.

– Foarte generos din partea ta.

– Ba deloc, spuse ea pe un ton afectat. Îmi face plăcere să o văd fericită. Poate că am fost ceva cam aspră cu ea adineauri, dar se purta cu totul nerezonabil.

– Mă tem că sînt nevoit să te contrazic, îi spuse Rafe. Domnişoara Appleton se pricepe bine să judece caracterul altora.

Natalie zîmbi nelămurită.

– Vrei să spui că are dreptate în ceea ce te priveşte?

Se apropie mai mult, cu buzele moi şi ademenitoare.

– Că o să profiţi cît poţi de mult că am rămas în intimitate?

– Nu-mi place să fiu predictibil, îi spuse el cu un aer de regret, amuzat de îmbufnarea ei subită. Aşadar... nu. Probabil că ar fi mai bine să te duc sus înainte să dăm naştere vreunor zvonuri.

– Nu mă tem de zvonuri, spuse ea punîndu-i mîna pe braţ.

– Înseamnă că n-ai făcut niciodată ceva demn să devină zvon.

– Poate că doar n-am fost prinsă, rosti Natalie timid, făcîndu-l să rîdă.

Era uşor s-o placi pe lady Natalie, care era inteligentă şi frumoasă. N-ar fi fost prea rău nici să se culce cu ea. Căsătoria ar fi fost un preţ mic pentru afacerea pe care dorea s-o obţină de la tatăl lui. Era puţin cam răsfăţată şi cam meschină, desigur, dar nu mai mult decît celelalte tinere în poziţia ei. Mai mult, frumuseţea, relaţiile sociale şi educaţia aleasă ar fi făcut-o o soţie pentru care alţii l-ar fi invidiat.

În timp ce o conducea spre foaierul principal, trecură pe lîngă uşa deschisă a bibliotecii, locul în care vorbise nu demult cu tatăl lui. Sub privirile sale se desfăşură o scenă cu totul diferită de această dată.

Lumina caldă a căminului împingea umbre ce jucau în colţurile încăperii, împrăştiind o strălucire tăcută peste tot. Hannah Appleton stătea într-un fotoliu mare şi citea cu voce tare, înconjurată de un grup de copii care-o ascultau cu nesaţ.

Un bărbat mai în vîrstă moțăia în fața şemineului, cu bărbia sprijinită pe pieptul mare şi lat. Din cînd în cînd, bătrînul scotea cîte un pufnet, cînd cîte un băiat năzdrăvan îi gîdila bărbia cu o pană. Copilul se îndepărtă repede, atras de povestea lui Ebenezer Scrooge şi de vizita pe care acestuia i-o făcea o fantomă.

Rafe nu citise încă acea carte extrem de populară, dar recunoscu povestea după cîteva rînduri. „O poveste de Crăciun" fusese atît de des citată şi discutată încît faima sa din ce în ce mai mare îl făcuse pe Rafe să nu-şi mai dorească să o citească. O dăduse uitării, considerînd-o o istorioară simplă, sentimentală, pe care nu merita să-şi irosească timpul prețios. Privind-o însă pe Hannah, cu figura dulce şi animată, şi auzind inflexiunile vii ale vocii ei, nu putu să nu se simtă ademenit să se apropie.

Însoțit de spiritul Crăciunului trecut, Scrooge se vedea pe sine în copilărie, singuratic, izolat de sărbători, pînă cînd sora lui mai mică venise ca să-l ia cu ea.

– „Da! spuse copilul foarte fericit. Acasă, de tot... Tata este aşa de bun acum încît căminul nostru e ca Raiul! Mi-a vorbit atît de blînd într-o seară binecuvîntată, cînd mergeam la culcare, că nu mi-a fost frică să-l întreb din nou dacă-ți dă voie să te întorci acasă, iar el a spus că da, aşa ar trebui. Şi m-a trimis cu o trăsură ca să te aduc înapoi..."

Deodată conştientă de prezenţa lor în prag, Hannah ridică puţin privirea. Îi zîmbi repede lui Natalie, dar expresia îi deveni mai reţinută cînd dădu cu ochii de Rafe. Se întoarse la carte şi continuă să citească.

Rafe simţi aceeaşi emoţie caldă şi neobişnuită ca de fiecare dată cînd era în apropierea ei. Arăta adorabil, stînd în fotoliul mare, cu unul dintre picioarele cu papuci ascuns sub ea. Voia să se joace, să o sărute, să îi desfacă părul strălucitor şi să-şi treacă degetele prin el.

– Să plecăm, şopti Natalie de alături.

Rafe simţi împunsătura unui fior de enervare lipsită de patos. Natalie voia să meargă în altă parte, ca să-şi continue conversaţia de mai devreme, să flirteze, poate să guste puţin din plăcerile adulte care erau atît de noi pentru ea şi atît de cunoscute pentru el.

– Hai să ascultăm o clipă, murmură el conducînd-o înăuntru.

Natalie era prea isteaţă ca să se arate nerăbdătoare.

– Bineînţeles, răspunse, apoi se aşeză cu graţie în fotoliul liber de lîngă şemineu.

Rafe rămase în picioare, sprijinit cu umărul de polita căminului, cu ochii lipiţi de Hannah, care continuă povestea. Scrooge văzu mai multe din trecutul său, inclusiv veselul bal Fezzwig. Urmă o scenă tristă, în care eroul se confruntă cu o tînără care-l iubise, dar

care acum accepta că dorința lui de bogăție întrecea orice altceva.

– „Dacă ai fi fost liber astăzi, mîine sau ieri, pot eu oare să cred vreodată că ai fi ales o tînără fără zestre? Dacă ai fi ales-o pe ea, într-un moment în care să-ți fi înşelat principiul cel mai de preț, oare nu ştiu eu fără urmă de îndoială că ai fi fost cuprins după aceea de remuşcări şi de regret? Ştiu. Şi te eliberez. Cu toată inima, pentru iubirea pe care ți-am purtat-o cîndva...

– Spirite, rosti Scrooge pe un ton spart, ia-mă de aici!"

Lui Rafe nu-i plăcu emoția aceea. Văzuse şi experimentase destule pe această lume ca să reziste chemării poveştilor triste, dar stînd acolo şi ascultînd-o pe Hannah, simți cum o căldură nespusă îl cuprinde, căldură care n-avea nimic de-a face cu focul ce ardea în şemineu. Hannah citea povestea de Crăciun cu o convingere inocentă şi cu o plăcere prea sincere ca el să le poată rezista. Voia să fie singur cu ea, ca să-i asculte vocea scăzută, fermecătoare, ore întregi. Voia să-şi culce capul în poala ei şi să-i simtă curbura coapsei sub obraz.

Uitîndu-se la ea, simți cum îl cuprinde un val de dorință, de tandrețe şi un dor dureros. Un gînd teribil îi apăru în minte. Îşi dori ca ea să fi fost fiica lordului Blandford, nu Natalie. Dumnezeule mare, ar fi luat-o de soție pe loc. Dar aşa ceva nu se putea. Ar fi fost

nedrept față de Natalie. Faptul că se gîndise la asta îl făcu să se simtă exact pe cît de ticălos îl acuzase Hannah că era.

Ea termină de citit al doilea capitol şi, rîzînd, le promise copiilor rugători că avea să le mai citească şi în seara următoare. Atunci Rafe îşi dori pentru prima dată ceva lipsit de egoism, ceva pentru altcineva, anume ca Hannah să găsească într-o bună zi un bărbat care s-o iubească.

* * *

După ce îi felicită pe muzicieni pentru spectacolul reuşit şi după ce conduse un grup de doamne în salon, pentru ceai, Lillian se întoarse în camera de muzică. Unii dintre oaspeți erau încă acolo, iar printre ei se afla şi soțul său, care vorbea într-un colț, discret, cu Eleanor, lady Kittridge.

Încercînd să ignore fiorul rece care-o cuprinsese, Lillian se apropie de Daisy. Sora ei tocmai încheia conversația cu cîțiva copii.

– Bună, draga mea, spuse contesa cu un zîmbet forțat. Ți-a plăcut muzica?

– Da, foarte mult.

Uitîndu-se fix la ea, sora ei întrebă direct:

– Ce s-a întîmplat?

– Nu s-a întîmplat nimic. Absolut nimic. De ce întrebi?

– De fiecare dată cînd zîmbeşti aşa, eşti ori îngrijorată de ceva, ori tocmai ai călcat într-un lucru neplăcut.

– N-am călcat în nimic.

Daisy o privi îngrijorată.

– Atunci ce e?

– O vezi pe femeia cu care vorbeşte Westcliff?

– Aceea frumoasă şi blondă, cu un corp de-ți lasă gura apă?

– Da, răspunse supărată Lillian.

Daisy aşteptă răbdătoare.

– Bănuiesc, începu sora sa, dar tăcu, uluită să constate că i se uscase gura şi că îi dăduseră lacrimile.

Bănuielile ei erau prea îngrozitoare ca să poată să fie rostite. Soțul ei era atras de o altă femeie. Nu că s-ar fi putut întîmpla ceva, pentru că Westcliff era un bărbat foarte de onoare. Pur şi simplu n-ar fi putut să-şi trădeze soția, oricît de mare ar fi fost tentația. Lillian ştia că el avea să-i fie veşnic credincios, cel puțin cu trupul, dar ea îi voia inima, pe toată, şi simțea că-i vine să moară cînd îl vedea atras de altcineva.

Toată lumea spusese, încă de la început, că Westcliff şi moştenitoarea necioplită din America erau cea mai improbabilă pereche pe care ai fi putut să ți-o imaginezi, dar curînd Lillian descoperise că, sub exteriorul rezervat, Marcus era un bărbat pasional,

tandru şi amuzant. Cît despre el, lordului păruse să-i placă ireverenţa ei şi natura ei plină de vitalitate.

Cei doi ani de căsătorie care trecuseră fuseseră mai minunaţi decît ar fi putut ea să viseze vreodată, dar în ultima vreme Westcliff începuse să-i dea din ce în ce mai multă atenţie lui lady Kittridge, o văduvă superbă cu care avea foarte multe lucruri în comun. Era elegantă, aristocratică, inteligentă şi, mai mult, era o remarcabilă crescătoare de cai, cunoscută ca ducînd mai departe pasiunea răposatului ei soţ pentru aceste animale. Caii din grajdurile Kittridge erau cele mai frumoase exemplare care se trăgeau din cei mai de calitate cai arabi, cu un temperament foarte blînd şi cu trupuri spectaculoase. Lady Kittridge era femeia perfectă pentru Westcliff.

La început, Lillian nu-şi făcuse griji din cauza interacţiunilor dintre aceasta şi soţul ei. Femeile se aruncau mereu la picioarele lui, era unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia. După aceea, însă, ei doi începuseră să corespondeze, şi curînd după aceea Westcliff se dusese în vizită la lady Kittridge, aparent ca să o sfătuiască în legătură cu unele probleme financiare. Pînă la urmă Lillian începuse să fie geloasă şi să se simtă nesigură de sine.

– N-am reuşit niciodată să mă conving că Marcus chiar este al meu cu adevărat, recunoscu umil în faţa lui Daisy. E singurul om, în afară de tine, care m-a iubit

vreodată cu adevărat. Încă mi se pare un miracol că m-a dorit destul cît să mă ia de soție. Dar acum cred... mă tem... mă tem că începe să se plictisească de mine.

Daisy făcu ochii mari.

– Vrei să spui că... te gîndești că el și lady Kittridge...

În ochii lui Lillian apărură lacrimi fierbinți.

– Se pare că au o afinitate unul pentru celălalt, spuse.

– Lillian, asta este o nebunie, șopti Daisy. Westcliff te adoră. Ești mama copilului lui.

– Nu am spus că cred că mi-e necredincios, șopti și Lillian. Are prea multă onoare pentru așa ceva. Dar nu vreau nici să-și dorească să facă așa ceva.

– S-a rărit cumva frecvența... ei bine, atenției lui de soț?

Lillian roși puțin, gîndindu-se la întrebare.

– Nu, deloc.

– Asta e bine. În unele dintre cărțile pe care le-am citit, soțul necredincios îi acordă mai puțină atenție soției sale cînd începe o aventură.

– Ce altceva mai spun cărțile astea?

– Uneori, soțul care înșeală are un parfum diferit sau începe să-și lege altfel cravata la gît.

Lillian se încruntă îngrijorată.

– Nu am fost niciodată atentă la cravata lui. Trebuie să încep să mă uit mai îndeaproape.

– Şi începe să fie nejustificat de curios în legătură cu programul soţiei sale.

– Asta nu mă ajută, pentru că Westcliff e nejustificat de curios în legătură cu programul tuturor celorlalţi oameni.

– Dar ceva lucruri noi?

– Ce fel de lucruri?

Daisy continuă pe acelaşi ton scăzut:

– În dormitor.

– Doamne! Ăsta este un semn de infidelitate?

Lillian o privi cu disperare.

– De unde ştiu ale naibii autoare despre aşa ceva?

– Vorbeşte cu el, o îndemnă Daisy cu blîndeţe. Spune-i despre temerile pe care le ai. Sînt sigură că Westcliff n-ar face niciodată nimic ca să te rănească, draga mea.

– Nu, nu intenţionat, aprobă Lillian zîmbind trist şi părînd fragilă.

Se uită pe fereastra din apropiere, afară, la noaptea neagră.

– Se face din ce în ce mai frig. Eu sper să ningă de Crăciun. Tu nu?

Capitolul nouă

Cu toate că Hannah şi Natalie deciseseră tacit să uite de neînțelegerea din seara trecută, relația lor era destul de rece a doua zi dimineață. Ca atare, Hannah se simți uşurată cînd nu se văzu inclusă în grupul de doamne cu care Natalie şi lady Blandford plecară la plimbare prin ținut, într-o trăsură festivă. Alte doamne aleseseră să rămînă la Stony Cross Park, ca să converseze la ceai şi să coasă, iar un contingent destul de mare de domni plecaseră pentru toată ziua la festivalul berii din Alton.

Lăsată să-şi facă singură de lucru, Hannah exploră conacul în pas de plimbare, zăbovind în galeria de artă ca să privească pe îndelete nenumăratele tablouri neprețuite. Vizită şi oranjeria, bucurîndu-se de aerul condimentat cu parfum de citrice şi dafin. Era o cameră minunat de caldă, cu guri de ventilație acoperite cu grătare din fier, pe unde pătrundea aer fierbinte de la cuptoarele unui etaj inferior. Se îndrepta spre sala de bal cînd de ea se apropie un băietan pe care-l recunoscu drept unul dintre copiii cărora le citise cu o seară înainte.

Copilul părea nesigur, temător, şi se grăbea pe coridor cu mişcări zbuciumate. În mînă strîngea un fel de jucărie din lemn.

– Bună ziua. Te-ai pierdut? întrebă Hannah, aplecîndu-se ca să fie la nivelul ochilor lui.

– Nu, domnişoară.

– Cum te cheamă?

– Arthur, domnişoară.

– Nu pari prea fericit, Arthur. S-a întîmplat ceva?

El dădu aprobator din cap.

– M-am jucat cu ceva cu care nu trebuia să mă joc, şi acum nu pot să-l dau jos şi o s-o încasez din cauza asta.

– Cu ce? întrebă ea înduioşată. Unde te-ai jucat?

– Îţi arăt.

Grăbit, copilul o luă de mînă şi o trase cu el. Hannah nu se opuse deloc.

– Unde mergem?

– La bradul de Crăciun.

– A, ce bine! Chiar într-acolo mă îndreptam acum.

Arthur o conduse în sala de bal, în care, din fericire pentru ei amîndoi, nu era nimeni. Pomul de Crăciun era destul de mare şi decorat cu podoabe strălucitoare şi dulciuri pînă la jumătate, dar încă neîmpodobit în partea de sus.

– Nu poţi să dai jos ceva din pom? întrebă Hannah nedumerită.

– Da, domnişoară, chiar aici.

Copilul arătă spre o ramură chiar de deasupra capetelor lor.

– Nu văd nimic... Dumnezeule mare, ce este acolo?

Un lucru închis la culoare şi îmblănit atîrna de pe ramură. Ceva ce semăna cu un cuib. Sau cu un rozător decedat.

– E părul domnului Bowman.

Hannah făcu ochii mari.

– Meşa lui? Dar de ce... cum...

– Ei bine, explică Arthur pe un ton rezonabil, l-am văzut dormind pe canapeaua din bibliotecă, cu părul atîrnînd într-o parte, şi m-am gîndit că ar fi distractiv să mă joc cu el. L-am aruncat cu catapulta mea de jucărie, dar după aceea a zburat prea sus, în brad, şi nu mai ajung la el. Voiam să-l pun înapoi pe capul domnului Bowman! Chiar voiam!

O privi plin de speranţă.

– Poţi să-l dai dumneata jos?

În acel moment, Hannah deja se întorsese cu spatele, îşi ascunsese chipul în palme şi rîdea prea tare ca să mai poată să şi respire normal.

– N-ar trebui să rîd, rosti cu răsuflarea tăiată, n-ar trebui deloc să rîd...

Dar cu cît încerca să-şi înăbuşe amuzamentul, cu atît mai rău era, pînă cînd se văzu nevoită să se şteargă la ochi cu mîneca. După ce se calmă puţin, îi aruncă o privire lui Arthur, care se încrunta la ea, şi aproape că izbucni din nou în rîs. În pericol s-o

încaseze, lui nu i se părea situația chiar atît de amuzantă.

– Îmi pare rău, reuşi Hannah să spună. Săracul Arthur. Săracul domn Bowman! Da, o să dau eu meşa jos din brad, orice ar trebui să fac.

Părul trebuia luat de unde era, nu doar de dragul lui Arthur, ci şi ca să-l scutească pe domnul Bowman de o situație stînjenitoare.

– Am încercat deja să mă urc pe scară, spuse Arthur. Nici de la capătul ei de sus nu ajung.

Hannah măsură din priviri scara de lîngă ei. Era din aceea pliantă, în formă de A, cu două rînduri de trepte şi una la mijloc, extensibilă, pe care o ridicai sau o coborai ca să modifici înălțimea scării, care însă fusese deja ridicată la maximum.

– Nu eşti prea înaltă, spuse Arthur cam neconvins. Nu cred că poți să ajungi la ea.

Hannah îi zîmbi.

– Pot să încerc, cel puțin.

Împreună, aşezară scara aproape de una dintre nişele din perete. Hannah îşi scoase pantofii şi, cu grijă să nu calce pe tivul rochiei, se cățără cu agilitate, numai în ciorapi, ezitînd doar puțin înainte să calce şi pe treapta extensibilă. Din ce în ce mai sus, pînă în vîrf. Întinse mîna după meşă, dar descoperi cu dezamăgire că era cu aproximativ zece centimetri mai sus decît îi ajungeau ei degetele.

– Fir-ar să fie, bombăni pentru sine. Aproape că ajung la ea.

– Să nu cazi, domnişoară, îi strigă Arthur. Poate că ar fi mai bine să cobori.

– Nu pot să renunț încă.

Hannah se uită de la scară la marginea de sus a băncii aşezate în nişa lîngă care era, la un jumătate de metru mai sus decît treapta de sus.

– Ştii, rosti gînditoare, dacă aş sta pe marginea aia, aş ajunge să iau meşa domnului Bowman.

Cu grijă, se balansă şi se urcă pe marginea băncii, trăgîndu-şi rochia după ea.

– Nu ştiam că domnişoarele de vîrsta dumitale pot să se cațere atît de bine, comentă Arthur, părînd impresionat.

Hannah îi zîmbi poznaş. Atentă să-şi păstreze echilibrul, se ridică şi întinse mîna spre şuvițele atîrnate ale meşei ghinioniste. Spre dezamăgirea ei, încă nu ajungea pînă la ea.

– Ei bine, Arthur, vestea proastă e că tot n-ajung. Vestea bună este că ai o catapultă extraordinar de eficientă.

Băiatul oftă.

– O s-o iau pe coajă.

– Nu neapărat. Mă gîndesc eu la o cale s-o recuperăm. Între timp...

– Arthur!

Un alt băiat apăru la intrarea în sala de bal.

– Te caută toată lumea, spuse cu răsuflarea tăiată.

Tutorele tău spune că ai întîrziat la lecții și e din ce în ce mai supărat!

– Fulgere și tunete, mormăi Arthur. Trebuie să plec, domnișoară. Poți să cobori singură de acolo?

– Da, nu-ți face probleme, spuse Hannah tare, ca s-o audă băiatul. Mergi, Arthur. Nu întîrzia la lecții.

– Mulțumesc, strigă el, grăbindu-se să iasă.

Vocea prietenului său se auzi de pe coridor:

– Ce face cocoțată acolo?

Hannah se apropie încet de scară, dar înainte să ajungă la ea, partea din mijloc se plie cu un zgomot puternic, un fel de clinchet care răsună în toată sala de bal. Surprinsă și nedumerită, ea se uită la scara ce ajunsese cu mult, mult mai jos decît ea.

– Arthur? strigă.

Nu primi nici un răspuns.

Cum ajunsese dimineața ei liniștită să se transforme în așa ceva? Cum de era blocată la jumătatea înălțimii sălii de bal, fără nici o posibilitate să coboare, cu tot conacul aproape gol? Încercînd să-l scutească de stînjeneală pe domnul Bowman senior, reușise să se pună pe sine într-o situație mai mult decît jenantă. Oricine avea s-o găsească ar fi spus tuturor, iar povestea avea să fie repetată la nesfîrșit, pînă cînd ea va ajunge de rîsul întregii adunări de sărbători.

Hannah oftă.

– Alo? strigă plină de speranță. Mă aude cineva?

Nici un răspuns.

– Fir-ar al naibii! rosti vehement.

Era cea mai urîtă expresie pe care-o ştia. Pentru că se părea că avea să aştepte mult şi bine pînă cînd avea să o salveze cineva, se gîndi că ar fi putut încerca să se aplece şi să se aşeze pe margine, însă aceasta era destul de îngustă şi, dacă se dezechilibra, cu siguranţă că şi-ar fi rupt ceva.

Plictisită şi peste măsură de stînjenită, aşteptă, apoi mai aşteptă puţin, pînă cînd ajunse să fie sigură că trecuse cel puţin un sfert de oră. La fiecare cîteva minute striga după ajutor, dar conacul era învăluit de o tăcere mormîntală.

Tocmai cînd începeau s-o cuprindă mila de sine şi frustrarea, apăru cineva în pragul uşii. La început crezu că era un servitor, pentru că purta haine şocant de informale: o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă cu mînecile suflecate, ce lăsau la vedere antebraţe puternice. Cînd omul intră în sala de bal cu un pas nonşalant, ea îi recunoscu mişcările şi închise ochii, simţind că i se face rău.

– Bineînţeles că tu eşti cel care să mă găsească aşa, spuse pentru sine.

Îşi auzi numele rostit pe un ton întrebător şi deschise ochii. Undeva sub ea stătea nemişcat Rafe Bowman, cu o expresie neobişnuită pe chip, un amestec de amuzament şi nedumerire, şi ceva ce părea îngrijorare.

– Hannah, ce naiba faci acolo?

Tînără era prea tulburată ca să-l certe că-i folosise numele mic.

– Încercam să iau ceva, spuse scurt, şi s-a pliat scara înainte să apuc eu să cobor. Tu ce faci aici?

– M-au recrutat timidele ca să le ajut să împodobească bradul. Pentru că servitorii sînt ocupaţi toţi, au nevoie de cineva înalt care să ştie se cațere pe scară.

Urmă o pauză încărcată.

– Tu nu te încadrezi la nici una dintre categoriile astea, scumpa mea.

– Ba m-am cățărat foarte bine.

Hannah era îmbujorată peste tot, din creştetul capului pînă-n vîrful degetelor de la picioare.

– Numai la coborîre am o problemă. Şi nu-mi spune „scumpa mea". Cum adică timidele?

Bowman se apropiase de scară şi începuse să o ridice.

– E un nume stupid pe care sora mea şi prietenele ei l-au dat grupului lor. Ce voiai să iei de acolo?

– Nimic important.

El zîmbi larg.

– Mă tem că nu pot să te ajut să cobori dacă nu-mi spui.

Hannah ar fi vrut din tot sufletul să poată să-i spună să plece, fiindcă prefera să rămînă acolo zile în şir înainte să-i accepte ajutorul, dar se cam săturase să stea în picioare pe marginea aceea.

Văzînd-o nehotărîtă, Bowman rosti sarcastic:

– Doamnele o să ajungă curînd aici, şi probabil că ar trebui să-ţi spun că pot să văd foarte bine ce ai sub rochie.

Trăgînd repede aer în piept, Hannah încercă să-şi strîngă faldurile veşmîntului mai aproape de picioare, dar aproape că se dezechilibră. Bowman blestemă, iar aerul amuzat îi dispăru imediat de pe chip.

– Hannah, opreşte-te. Nu mă uit. Stai pe loc, fir-ar să fie. Vin acolo sus să te ajut să cobori.

– Mă descurc. Tu doar adu scara mai aproape de mine.

– Ba pe naiba. Nu risc să-ţi rupi gîtul.

Ridicase treapta extensibilă a scării şi începu s-o urce cu o uşurinţă uluitoare.

– S-ar putea să cadă iar, rosti Hannah temătoare.

– Ba nu. Are cîte o piedică din fier pe fiecare parte a treptei din mijloc, care probabil că nu era pusă bine cînd te-ai urcat tu acolo. Trebuie să te asiguri întotdeauna că amîndouă sînt în poziţia corectă înainte să foloseşti o scară din asta.

– N-am de gînd să mă mai caţăr nicăieri, niciodată, spuse ea cu o sinceritate debordantă.

Bowman zîmbi. Ajunsese la capătul scării, aşa că întinse mîna spre ea.

– Uşor. Ia-mă de mînă şi să nu faci mişcări bruşte. O să pui piciorul pe margine şi o să te întorci cu faţa spre perete. Te ajut şi eu.

Hannah făcu după cum i se spusese, dîndu-şi seama că metoda era mai dificilă la coborîre decît fusese la urcare. Simţi un val de recunoştinţă pentru

Rafe, mai ales pentru că se purta cu mult mai frumos decît s-ar fi aşteptat ea.

Palma lui era foarte puternică atunci cînd o strînse pe a ei, iar vocea, profundă şi încurajatoare.

– O să fie bine. Te ţin eu. Acum păşeşte spre mine şi pune piciorul... Nu, nu acolo. Mai sus. Aşa! Bravo.

Hannah ajunse cu amîndouă picioarele pe scară, iar el o ajută să coboare pînă cînd putu s-o cuprindă cu braţele şi s-o facă prizoniera trupului său cald, puternic. Era cu spatele la el, cu faţa spre perete, şi îl simţea stînd cu totul lipit de ea. Cînd vorbi, răsuflarea lui caldă îi mîngîie urechea.

– Eşti în siguranţă. Odihneşte-te o clipă.

Probabil că o simţise înfiorîndu-se, pentru că rosti:

– Uşurel. Nu te las să cazi.

Voia să-i spună că nu se temea deloc de înălţime, dar că senzaţia aceea de suspendare, dar în acelaşi timp de siguranţă, parfumul lui, atît de curat, de masculin, şi forţa braţelor lui, evidentă prin cămaşa de bumbac, îi dăduseră fiori. O căldură nefirească începu să crească în ea, difuzîndu-se încet.

– Ne ţine scara pe amîndoi? reuşi să întrebe.

– Da. Ar putea să susţină în siguranţă şi şase oameni.

Vocea îi era scăzută, liniştitoare, iar cuvintele îi mîngîiau urechea.

– Coborîm pas cu pas.

– Miroase a mentă, rosti ea întrebător, răsucindu-se destul cît să poată să se uite mai bine la el.

Fusese o greşeală, pentru că acum chipul ei era la nivelul chipului lui, la nivelul ochilor întunecaţi, aprinşi, mărginiţi de gene care semănau cu mătasea neagră. Avea o figură cu trăsături bine conturate, poate puţin prea apăsate, ca linia trasă de cărbunele unui artist, asupra căreia acesta nu revenise încă pentru a o estompa. Hannah se întrebă ce se ascundea în spatele faţadei invulnerabile, cum era el în momentele sale de tandreţe.

– În bucătărie se pregătesc acadele.

Răsuflarea lui caldă îi mîngîie buzele cu aroma ei de mentă.

– Am mîncat şi eu cîteva dintre bucăţelele sparte.

– Îţi plac dulciurile? întrebă ea tulburată.

– Nu, nu de obicei, dar îmi place menta.

Rafe mai coborî o treaptă şi o îndemnă să îl urmeze.

– Meşa, protestă ea în timp ce cobora.

– Ce anume?

Rafe îi urmări privirea, văzu părul tatălui său atîrnînd pe o creangă şi scoase un sunet gîtuit. Se opri din coborîre, îşi ascunse capul pe umărul lui Hannah şi încercă să-şi stăpînească un hohot de rîs care i-ar fi făcut să cadă de pe scară.

– Asta încercai să iei de acolo? Doamne, Dumnezeule.

Cu o mînă o ajută să-şi menţină echilibrul în timp ce cobora.

– Lăsînd la o parte cum a ajuns acolo, de ce-ţi riscai gîtul tău cel frumos ca să pescuieşti o fîşie de păr mort din brad?

– Am vrut să-l scutesc de o situaţie stînjenitoare pe tatăl tău.

– Ce suflet bun ai tu, rosti el încet.

Temîndu-se că o lua peste picior, Hannah se opri şi se răsuci spre el, dar Rafe zîmbea, cu o privire blîndă. Ei i se strînse inima.

– Hannah, pe tata poţi să-l ajuţi să iasă dintr-o situaţie stînjenitoare dacă nu-i spui unde a ajuns meşa aia nefericită.

– Nu îi vine prea bine, recunoscu ea. I-a spus oare cineva asta?

– Da, dar el refuză să accepte faptul că există două lucruri pe care banii nu le pot cumpăra, anume fericirea şi părul adevărat.

– Este păr adevărat, spuse ea, doar că nu a crescut pe capul lui.

Bowman chicoti şi o ajută să mai coboare o treaptă.

– De ce nu e fericit? îndrăzni Hannah să întrebe.

Bowman se gîndi la ce să răspundă, atît de mult, că ajunseră jos pînă să vorbească din nou.

– Asta e întrebarea universală. Tata şi-a petrecut întreaga viaţă încercînd să aibă succes. Acum, că e mai bogat decît Cresus, nu este mulţumit. Are o mulţime de cai, grajduri pline de trăsuri, străzi pline de clădiri... şi mai multă companie feminină decît ar trebui

să aibă un singur bărbat. Toate astea mă fac să cred că nici un lucru şi nici o persoană n-o să fie de-ajuns pentru el. Că n-o să fie niciodată fericit.

Odată ajunşi jos, Hannah se întoarse, stînd în faţa lui numai în ciorapi.

– Asta e şi soarta ta, domnule Bowman? întrebă ea. Să nu fii niciodată fericit?

O privi de la înălţimea lui, cu o expresie greu de interpretat pe chip.

– Probabil.

– Îmi pare rău, rosti ea cu blîndeţe.

Pentru prima dată de cînd îl cunoscuse pe Bowman, acesta păru că nu ştia ce să spună. Privirea lui era adîncă, întunecată şi greu de descifrat, iar Hannah simţi un fior care-o străbătu din cap pînă-n picioare. Uneori simţea acel fior şi după ce intra de afară, din frig şi umezeală, ca să bea o cană de ceai dulce, cînd ceaiul era fierbinte, aproape imposibil de băut, dar combinaţia dintre dulceaţă şi căldură era prea minunată ca să-i poată rezista.

– Bunicul mi-a spus odată, oferi ea, că secretul fericirii e să nu te mai străduieşti să o obţii.

Bowman continuă să se uite la ea de parcă ar fi încercat să memoreze ceva, să absoarbă ceva. Hannah simţi o atracţie foarte puternică între ei doi, de parcă însuşi aerul din jur i-ar fi împins mai aproape unul de celălalt.

– Pentru tine funcţionează? întrebă el pe un ton gutural. Să nu te străduieşti să fii fericită?

– Da, aşa cred.

– Eu nu ştiu dacă pot să mă opresc, rosti el pe un ton gînditor. E o credinţă răspîndită în America, să ştii. Căutarea fericirii. Este şi în Declaraţia de Independenţă, de fapt.

– Atunci presupun că trebuie să vă supuneţi. Cu toate că mie mi se pare o lege cam prostească.

El zîmbi larg.

– Nu e o lege, e un drept.

– Ei bine, orice ar fi, nu poţi să cauţi fericirea de parcă ar fi un pantof pe care l-ai pierdut sub pat. Fericirea este ceva ce ai deja, vezi tu. Trebuie doar să-ţi dai voie să exişti pur şi simplu.

Se opri şi se încruntă.

– De ce clatini aşa din cap?

– Pentru că discuţiile cu tine îmi amintesc de citatele brodate de pe pernele din saloane.

O lua din nou peste picior. Dacă ar fi purtat nişte cizme groase, probabil că l-ar fi lovit în tibie. După ce îi aruncă o căutătură urîtă, Hannah se întoarse ca să-şi caute pantofii aruncaţi.

Dîndu-şi seama ce voia, Bowman se aplecă să-i ridice, îngenunchind cu o mişcare fluidă, cu picioarele depărtate unul de celălalt.

– Dă-mi voie să te ajut.

Hannah întinse piciorul, iar el îi puse pantoful cu grijă. Tînăra simţi atingerea delicată a degetelor lui pe gleznă, iar focul alunecos i se strecură tot mai sus, pînă

cînd parcă tot corpul îi fu cuprins de flăcări. Gura i se uscase. Privi în jos, la umerii lui laţi, la şuviţele grele de păr care-i stăteau cuminţi pe creştet, la forma capului lui.

El îi lăsă piciorul pe podea şi întinse mîna după celălalt picior. Hannah rămase uimită de felul delicat în care o atingea. Nu crezuse că un bărbat atît de mare putea să fie atît de blînd. Îi puse pantoful, descoperi că la călcîi pielea se răsucise în interior şi băgă degetul ca s-o întoarcă la loc.

În acel moment, în sala de bal intrară cîteva persoane. Sunetul vocii unei femei se opri brusc. Era lady Westcliff, văzu Hannah consternată. Cum trebuie să li se fi părut scena ei şi însoţitorilor săi?

– Ne scuzaţi, rosti contesa pe un ton vesel, aruncîndu-i o privire nedumerită fratelui ei. Vă întrerupem?

– Nu, răspunse Bowman ridicîndu-se. Ne jucam de-a Cenuşăreasa. Aţi adus restul decoraţiunilor?

– Am adus o mulţime, se auzi încă o voce, iar lordul Westcliff şi domnul Swift intrară în sală ducînd coşuri mari.

Hannah îşi dădu seama că era în mijlocul unei întîlniri private. Mai erau acolo cealaltă soră a lui Bowman, doamna Swift, lady St. Vincent şi Annabelle.

– I-am rugat pe toţi să mă ajute să termin de decorat, spuse Lillian zîmbind larg. Păcat că domnul Hunt n-a venit încă. El n-ar fi avut nevoie de scară.

– Şi eu sînt aproape la fel de înalt ca el, protestă Bowman.

– Da, dar tu nu asculţi la fel de bine ordinele pe care le primeşti.

– Depinde cine dă ordinele, răspunse Rafe.

Hannah interveni, stînjenită.

– Ar trebui să mă retrag. Mă scuzaţi.

În grabă să plece, uită de scara care era chiar în spatele său şi, cînd se întoarse, piciorul îi rămase înţepenit în ea. Cu un reflex iute ca fulgerul, Bowman o prinse înainte să cadă şi o trase la pieptul lui puternic.

– Dacă voiai să te iau în braţe, îi şopti tachinînd-o, era suficient să-mi spui.

– Rafe Bowman, îl certă Daisy Swift pe un ton glumeţ, ai ajuns să recurgi la a le pune piedică doamnelor ca să le atragi atenţia?

– Cînd eforturile mai subtile dau greş, da.

O eliberă cu grijă pe Hannah.

– Nu trebuie să pleci, domnişoară Appleton. De fapt, chiar ne-ar fi de folos încă o persoană.

– N-ar trebui să...

– Rămîi! spuse Lillian entuziasmată, apoi i se alătură şi Annabelle, moment în care ar fi fost nepoliticos din partea lui Hannah să refuze.

– Mulţumesc, am să rămîn, spuse ea zîmbind stingher. Şi, spre deosebire de domnul Bowman, eu ştiu să ascult ordinele.

– Perfect! exclamă Daisy, întinzîndu-i un coş cu îngeri din batiste. Fiindcă în afară de noi două, tuturor celor de aici le place să dea ordine.

S-a dovedit a fi cea mai frumoasă după-amiază pe care o petrecuse Rafe de mult timp. Poate chiar cea mai frumoasă pe care o trăise vreodată. Încă două scări fură aduse. Bărbații prinseră lumînări pe ramuri şi atîrnară decorațiuni acolo unde li se spuse, în timp ce doamnele îi ajutau, oferindu-le podoabele. Insulte prieteneşti zburau încolo şi încoace, şi toată lumea rîdea la auzul poveştilor despre sărbătorile din alți ani.

Urcînd pe scara cea mai înaltă, Rafe reuşi să dea jos meşa înainte s-o vadă şi altcineva. Îi aruncă o privire lui Hannah, care stătea la picioarele scării, şi fără să fie văzut îi aruncă obiectul. Ea îl prinse şi-l ascunse la fundul unuia dintre coşurile cu podoabe.

– Ce-a fost lucrul acela? întrebă Lillian.

– Un cuib de păsărele, răspunse Rafe nonşalant, în timp ce Hannah rîdea înfundat.

Westcliff turnă un vin roşu excelent şi le oferi tuturor pahare, chiar şi ei, deşi tînăra încercă să refuze.

– Poate că ar fi mai bine să pun puțină apă în el.

Westcliff păru scandalizat.

– Să diluezi un Cossart Gordon din '28? Un sacrilegiu!

Îi zîmbi larg şi continuă:

– Mai întîi încearcă-l aşa, domnişoară Appleton, şi spune-mi dacă nu poți să-ți dai seama de aromele de arțar, fructe şi foc de lemne. După cum a spus cîndva poetul roman Horațiu, „vinul scoate la lumină secretele sufletului".

Hannah îi zîmbi la rîndul ei şi luă o înghiţitură de vin. Aroma lui bogată, extraordinară, îi aduse o expresie extaziată pe chip.

– Delicios, recunoscu, dar destul de tare, şi s-ar putea ca eu să am secrete ale sufletului care ar trebui să rămînă ascunse.

Rafe îi şopti:

– Un pahar n-o să te fac să renunţi la virtute, spre regretul meu. Poţi să bei puţin.

Zîmbi cînd o văzu roşind puţin. Era un lucru bun, se gîndi, că Hannah nu ştia cît şi-ar fi dorit el să guste vinul chiar de pe buzele ei. Era, de asemenea, un noroc că ea nu părea să-şi dea seama cît de mult o dorea.

Îl uimea, însă, faptul că Hannah nu se folosea de nici unul dintre trucurile la care recurgeau femeile de obicei. Nu-i arunca priviri seducătoare, nu îl atingea discret, nu făcea nici un comentariu cu dublu înţeles. Se îmbrăca precum o călugăriţă în vacanţă şi pînă în acel moment nu se prefăcuse nici măcar o clipă că era impresionată de el.

Aşa că numai diavolul ştia de ce se simţea Rafe atît de atras de ea, şi încă nu într-un fel obişnuit, ci cu un lucru în plus, pe care el, unul, nu reuşea să-l numească. Ceva constant, nemilos de fierbinte, precum lumina soarelui, care-i umplea fiecare încheietură şi

aproape că-l amețea. Aproape ca o boală, dacă se gîndea mai bine.

Pe măsură ce beau împreună din vin şi continuau să împodobească bradul, în camera mare răsunau rîsete, mai ales atunci cînd Lillian şi Daisy se străduiră să cînte într-un glas un cunoscut colind de Crăciun.

– Dacă sunetele astea ar fi fost scoase de nişte păsări cîntătoare, le spuse Rafe surorilor sale, le-aş împuşca pe loc, ca să le scap de chin.

– Ei bine, tu cînți ca un elefant rănit, răspunse Daisy.

– Minte, îi spuse Rafe lui Hannah, care punea beteală în brad, undeva dedesubtul scării pe care stătea el.

– Nu cînți prost? întrebă ea.

– Nu cînt deloc.

– De ce nu.

– Dacă ştii că nu faci bine un lucru, mai bine nu-l faci deloc.

– Nu sînt de acord, îi spuse ea. Uneori, efortul trebuie făcut, chiar dacă rezultatele nu sînt perfecte.

Zîmbind, Rafe coborî scara ca să mai ia lumînări, şi se opri ca s-o privească direct în ochii verzi ca oceanul.

– Chiar crezi asta?

– Da.

– Atunci te provoc să faci ceva.

– Anume?

– Să cînți ceva.

– În clipa asta?

Hannah rîse, surprinsă.

– Numai eu?

Dîndu-şi seama de atenția celorlalți, îndreptată asupra lor, Rafe nu făcu decît să aprobe din cap. Se întreba dacă Hannah avea să-i accepte provocarea şi să cînte în fața unui grup de oameni pe care abia dacă îi cunoştea. Nu era convins.

Roşind, tînăra protestă:

– Nu pot să cînt dacă te uiți la mine aşa.

Rafe rîse, apoi luă firele şi lumînările pe care ea i le întindea şi urcă ascultător pe scară. Sus, răsuci sfoară în jurul unei lumînări şi începu să o lege de o ramură.

Mîinile i se opriră cînd auzi o voce dulce, scăzută. Deloc specială sau asemănătoare cu a unei soprane, ci doar plăcută, feminină, perfectă pentru cîntece de leagăn, colinde de Crăciun sau rime pentru copii. O voce pe care ar fi putut s-o asculte întreaga viață.

„Am venit la colindat!
Printre ace verzi.
Iată-ne, sosim!
Nu te bucuri că ne vezi?
Cu dragoste şi bucurie,
O colindă îți cîntăm
Binecuvîntat să fii,
An nou fericit!"

Rafe o ascultă, abia dîndu-şi seama că strîngea în pumn cîteva lumînări. Devenea ridicol, se gîndi cu sălbăticie. Dacă avea de gînd să fie din ce în ce mai adorabilă, scumpă, delicioasă, cu siguranţă că avea să frîngă ceva în el. Cel mai probabil, inima. Avea să-i frîngă inima.

Îşi păstră o expresie calmă pe chip, deşi se străduia să accepte cîteva adevăruri imposibil de împăcat: nu putea s-o aibă, dar nu putea nici să nu o aibă. Se concentră să respire normal, să-şi pună gîndurile în ordine, să dea la o parte mulţimea de sentimente pe care nu ar fi vrut să le aibă şi care îl tot inundau, precum valurile oceanului.

Hannah termină versul şi ridică privirea spre el, zîmbind mulţumită de sine, în timp ce restul celor din jur aplaudară şi o lăudară.

– Poftim. Ţi-am acceptat provocarea, domnule Bowman. Acum îmi eşti dator.

Ce zîmbet avea! Îl făcea pe Rafe să simtă scîntei de căldură peste tot. Avu nevoie de toată puterea ca să nu se uite la ea precum un ţap îndrăgostit.

– Vrei să cînt ceva? întrebă el politicos.

– Vai, nu, te rog! strigă Lillian

Daisy adăugă:

– Te implor să nu-i ceri să cînte!

Coborînd de pe scară, Rafe se apropie de Hannah.

– Spune-mi ce vrei în schimb, rosti. Eu îmi plătesc mereu datoriile.

– Pune-l să pozeze precum o statuie grecească, sugeră Annabelle.

– Cere-i să-ți facă un compliment în-încîntător, spuse Evie.

– Hmmm...

Hannah îl privi gînditoare, apoi alese unul dintre lucrurile care se practicau adesea în jocurile de salon:

– O să iau ceva ce-ți aparține. Orice ai la tine chiar acum. O batistă sau, poate, o monedă.

– Portofelul, sugeră Daisy fericită.

Rafe băgă mîna în buzunarul pantalonilor, acolo unde se auziră lovindu-se unele de altele un briceag mic, cîteva monede şi un alt obiect, o figurină mică din metal, de nici trei centimetri înălțime. Indiferent, îl lăsă în palma lui Hannah.

Ea privi de aproape obiectul.

– Un soldățel de jucărie?

Mare parte din vopseaua de pe el se ştersese, lăsînd în urmă numai cîteva pete de culoare ce vorbeau despre tonurile originale. Micul infanterist avea o sabie la picior. Hannah se uită la Rafe, cu ochii ei verzi şi luminoşi. Cumva, păru să înțeleagă că soldățelul avea un sens ascuns. Degetele i se curbară în jurul lui, de parcă l-ar fi protejat.

– Poartă noroc? întrebă.

Rafe clătină din cap, abia respirînd, suspendat între un sentiment ciudat de plăcut de capitulare şi un

fior de regret. Voia să ia jucăria înapoi, dar voia şi să i-o lase ei ca să o apere.

– Rafe, o auzi pe Lillian rostind pe un ton ciudat. Încă mai ai soldatul? După atîția ani?

– E doar un obicei vechi. Nu înseamnă nimic.

Îndepărtîndu-se de Hannah, spuse scurt:

– Suficient cu prostia asta. Hai să terminăm odată de împodobit bradul ăsta care ne dă atîta bătaie de cap.

Peste încă un sfert de oră bradul era împodobit şi strălucea minunat.

– Imaginați-vă cum o să fie cînd o să aprindem lumînările! exclamă Annabelle făcînd un pas în spate ca să-l admire. O să fie minunat!

– Da, spuse Westcliff pe un ton sec. Ca să nu mai spun că o să fie cel mai mare pericol de incendiu din Hampshire.

– Ai avut foarte mare dreptate să alegi un brad atît de înalt, îi spuse Annabelle lui Lillian.

– Da, cred...

Contesa tăcu puțin cînd văzu pe cineva care intra în sala de bal. Un bărbat înalt, care semăna cu un pirat şi care nu putea să fie decît Simon Hunt, soțul lui Annabelle. Cu toate că Hunt îşi începuse cariera lucrînd la măcelăria tatălui său, pînă la urmă ajunsese unul dintre cei mai bogați bărbați din Anglia, care deținea fabrici de locomotive şi o parte mare din industria de trenuri. Era prietenul cel mai apropiat al

lordului Westcliff, iubea băutura de calitate, caii de rasă şi sporturile dificile. Nu era, însă, vreun secret că Simon Hunt o iubea cel mai mult pe Annabelle.

– Cred, continuă Lillian în timp ce Hunt păşi tăcut în spatele soţiei sale, că bradul e perfect. Şi cred că cineva s-a distrat foarte bine sosind suficient de tîrziu încît să nu fie nevoit să decoreze nici măcar o amărîtă de crenguţă de-ale lui.

– Cine? întrebă Annabelle, tresărind puţin cînd Simon Hunt îi puse cu blîndeţe mîinile la ochi.

Zîmbind, el se aplecă şi-i şopti ceva intim la ureche. Annabelle roşi în partea de obraz care-i era încă expusă privirii celorlalţi. Dîndu-şi seama cine era în spatele ei, îi luă mîinile şi i le duse la buze, apoi îi sărută fiecare palmă pe rînd. Fără să spună nimic, se răsuci în braţele lui şi îşi ascunse chipul la pieptul său. Hunt o strînse mai aproape.

– Sînt acoperit de praf de pe drum, rosti el pe un ton scăzut, dar n-am mai putut să aştept nici o secundă să te văd.

Annabelle dădu aprobator din cap, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît. Momentul era atît de spontan, tandru şi pasional încît făcu pe toată lumea din sala de bal să tacă, uşor stingherită.

După ce o sărută pe creştet pe soţia sa, Hunt ridică privirea, zîmbind, şi îi întinse mîna lui Westcliff.

– Mă bucur că am ajuns în sfîrşit, spuse. Sînt prea multe de făcut la Londra. Am lăsat un munte de treburi nerezolvate.

– Ne-a lipsit prezența ta, răspunse contele strîngîndu-i ferm mîna.

Încă ținînd-o pe Annabelle cu o mînă, Hunt salută cordial pe toată lumea.

– St. Vincent e tot plecat? o întrebă el pe Evie, iar aceasta dădu aprobator din cap. Ce se aude despre sănătatea ducelui?

– Mă tem că nimic.

Pe chipul lui Hunt apăru o expresie înțelegătoare.

– Sînt sigur că St. Vincent o să apară curînd.

– Şi oricum, eşti printre prieteni care te iubesc, adăugă Lillian cuprinzînd-o pe Evie pe după umeri.

– Şi avem şi un vin f-foarte bun, rosti aceasta zîmbind.

– Bei un pahar, Hunt? întrebă Westcliff, arătînd spre tava de pe una dintre mesele din apropiere.

– Mulțumesc, dar trebuie să refuz, răspunse Simon amabil, îndemnînd-o pe Annabelle să-l ia de braț. Mă scuzați, dar am ceva de discutat cu soția mea.

Apoi, fără să aştepte vreun răspuns, o trase pe aceasta afară din sala de bal cu o grabă ce nu lăsă loc de îndoială asupra a ceea ce urma.

– Da, sînt sigur că o să discute pînă rămîn fără suflare, remarcă Rafe, tresărind cînd Lillian îl lovi cu cotul în coaste.

Capitolul zece

Fiecare salon din conac era plin de oameni după cină. Unii dintre invitaţi jucau cărţi, alţii se adunaseră în jurul pianului din camera de muzică şi cîntau, dar de departe grupul cel mai mare se adunase în salonul principal, ca să joace şarade. Strigătele şi rîsul se auzeau răsunînd de-a lungul coridoarelor.

Hannah se uită o vreme la joc, amuzată de metodele la care recurgeau echipele ca să reprezinte fraze sau cuvinte, în timp ce alţii încercau să le ghicească. Observă că Rafe Bowman şi Natalie stăteau unul lîngă celălalt, zîmbind şi vorbind încet. Erau o pereche extraordinar de potrivită, el atît de întunecat, ea atît de blondă şi palidă, amîndoi tineri şi atrăgători. Văzîndu-i, Hannah se simţi de-a dreptul descumpănită.

Răsuflă uşurată cînd ceasul din colţ arătă că mai era un sfert de oră pînă la opt. Plecînd pe nesimţite din cameră, ieşi pe coridor. Era atît de fericită să scape din salonul aglomerat şi să nu fie nevoită să zîmbească

dacă nu avea poftă, încît oftă din rărunchi şi se sprijini de perete, închizînd ochii.

– Domnişoară Appleton?

Hannah deschise imediat ochii. Era Lillian, lady Westcliff, care o urmase afară din încăpere.

– E cam aglomerat acolo, aşa e? întrebă contesa pe un ton prietenos, amabil.

Hannah aprobă dînd din cap.

– Nu prea îmi plac adunările mari.

– Nici mie, se confesă Lillian. Cea mai mare bucurie a mea e să mă relaxez cu un grup mic de prieteni sau, şi mai bine, să fiu singură cu soţul şi cu fiica mea. Te duci în bibliotecă să le citeşti copiilor, aşa e?

– Da, milady.

– Foarte frumos din partea ta. Am auzit că tuturor le-a plăcut foarte mult seara trecută. Îmi dai voie să te conduc pînă acolo?

– Da, milady, mi-ar face mare plăcere.

Lillian o surprinse, luînd-o de braţ de parcă ar fi fost surori sau prietene apropiate.

– Domnişoară Appleton, eu... Fir-ar să fie, nu pot să sufăr formalităţile astea. N-am putea să ne spunem pe nume?

– Aş fi onorată dacă mi-aţi folosi numele mic, milady, dar eu nu pot să fac la fel. Nu se cade.

Lillian o privi amuzată.

– Bine, atunci, Hannah. Am vrut să-ţi vorbesc toată seara. Am ceva foarte privat să discut cu tine, dar nu

trebuie să ajungă la nimeni altcineva. Probabil că nici eu nu ar trebui să spun ceva, dar nu o să pot să dorm la noapte altfel.

Hannah era cu totul nedumerită. Şi foarte, foarte curioasă.

– Milady?

– Ce i-ai cerut astăzi fratelui meu...

Hannah păli puţin.

– Am greşit? Îmi pare atît de rău! Nu aş fi făcut asta niciodată, dacă...

– Nu, nu. Nu e asta. Nu ai greşit cu nimic. Ceea ce ţi-a dat fratele meu mi s-a părut mie atît de... ei bine, de surprinzător.

– Soldăţelul de jucărie? şopti Hannah. De ce a fost surprinzător?

Ei nu i se păruse deloc neobişnuit. Mulţi bărbaţi purtau la ei mici talismane, cum erau şuviţe de păr ale celor dragi sau obiecte norocoase sau lucruri pe care le atingeau mereu, ca monedele sau cîte o medalie.

– Soldatul acela face parte dintr-un set pe care îl avea Rafe cînd era doar un băieţel. L-ai cunoscut pe tata şi n-o să te surprindă să afli că a fost destul de strict cu noi, copiii lui. Asta atunci cînd era prin preajmă, lucru care, slavă Domnului, nu se întîmpla prea des. Dar tata a avut întotdeauna aşteptări nerealiste de la fraţii mei, mai ales de la Rafe, pentru că el e cel mai mare. Tata voia ca fratele meu să aibă succes în toate, aşa că îl pedepsea aspru dacă vreodată ieşea pe locul doi. În acelaşi timp, tata nu voia nici să fie altcineva mai

bun decît el, aşa că îl umilea şi îl degrada pe Rafe cu orice ocazie era cel mai bun la ceva.

– Vai, spuse Hannah încet, cu compasiune pentru băieţelul care fusese Rafe. Mama voastră nu intervenea nicicum?

Lillian pufni.

– Ea a fost mereu o creatură prostuţă, căreia îi păsa mai mult de petreceri şi de statutul social decît de orice altceva. Sînt convinsă că a cheltuit mereu mai multă energie ca să-şi aleagă rochii şi bijuterii decît ca să aibă grijă de copiii ei. Orice decidea tata, ea accepta mai mult decît bucuroasă, atîta vreme cît el continua să plătească.

După o pauză de moment, disprețul dispăru din tonul lui Lillian, iar în locul lui apăru tristețea.

– Pe Rafe îl vedeam foarte rar. Tata voia ca el să fie serios, studios, şi nu avea niciodată voie să se joace. Era mereu cu tutorii lui, învăţînd, făcînd sport sau călărie, fără nici un moment de libertate. Una dintre puţinele lui evadări era setul de soldăţei. Punea în scenă războaie şi bătălii şi, cînd învăţa, îi alinia pe birou ca să-i ţină companie.

Un zîmbet fin îi apăru pe buze.

– Rafe se plimba prin casă noaptea. Uneori îl auzeam strecurîndu-se pe coridor şi ştiam că se ducea jos sau afară, doar ca să aibă ocazia să respire liber.

Contesa făcu o pauză aproape de bibliotecă.

– Hai să ne oprim aici o clipă. Nu e încă ora şi sînt sigură că nu toţi copiii au ajuns deja.

Hannah dădu din cap, fără să spună nimic.

– Într-o noapte, continuă Lillian, Daisy era bolnavă, aşa că nu i-au dat voie să iasă din camera ei. Eu a trebuit să dorm altundeva, ca să nu iau febră de la ea. Mi-era frică pentru sora mea şi m-am trezit, plîngînd, în miezul nopţii. Rafe m-a auzit şi a venit să mă întrebe ce se întîmplase. I-am spus cît eram de îngrijorată pentru Daisy şi despre coşmarul înfiorător pe care-l avusesem. Rafe a mers în camera lui şi s-a întors cu unul dintre soldaţi. Un infanterist. L-a pus pe noptiera de lîngă pat şi mi-a spus:

-Ăsta e cel mai curajos şi mai voinic dintre oamenii mei. O să te păzească în timpul nopţii şi o să gonească toate grijile şi toate visele urîte.

Contesa zîmbi absent, pierdută în amintire.

– Şi a funcţionat.

– Cît de frumos, rosti Hannah pe un ton scăzut. Deci asta este semnificaţia soldatului pe care mi l-a dat mie?

– Ei bine, nu întru-totul. Vezi tu...

Lillian trase aer adînc în piept, de parcă i-ar fi fost dificil să continue.

– Chiar a doua zi, tutorele i-a spus tatei că părerea lui era că soldaţii de jucărie îl distrăgeau pe Rafe de la studiu, aşa că tata i-a aruncat pe toţi. Au dispărut pentru totdeauna. Rafe n-a plîns deloc, dar am văzut în privirea lui ceva teribil, de parcă înăuntrul lui s-ar fi rupt ceva. Am luat infanteristul de pe noptieră şi i l-am dat. Singurul soldat rămas. Şi cred că...

Înghiți în sec şi o peliculă de lacrimi apăru în ochii ei căprui.

– Cred că l-a avut cu el toți anii ăştia, ca pe o bucățică din inima lui pe care a vrut s-o păstreze în siguranță.

Hannah nu-şi dădu seama că plîngea decît cînd simți lacrimile calde alunecîndu-i pe amîndoi obrajii. Le şterse în grabă, tamponîndu-le cu mîneca. O durea în capul pieptului. Îşi drese vocea şi, cînd vorbi, o făcu pe un ton răguşit.

– De ce mi l-a dat mie?

Contesa păru neobişnuit de uşurată, sau de liniştită, de emoția care i se citea lui Hannah pe chip.

– Nu ştiu. Trebuie să afli tu semnificația gestului, dar eu atît pot să-ți spun: că nu a fost unul lipsit de importanță.

După ce se adună, Hannah intră în bibliotecă puțin amețită. Copiii erau cu toții acolo, aşezați pe podea, mîncînd biscuiți cu zahăr şi bînd lapte cald. Tînăra zîmbi cînd văzu că şi mai mulți copii se adunaseră sub masă ca într-un fort.

Se aşeză în fotoliul mare şi deschise cu ceremonie cartea, dar înainte să apuce să citească un cuvînt, cineva îi aşeză în poală o farfurie cu biscuiți şi altcineva îi oferi un pahar cu lapte, iar una dintre fetițe îi puse pe cap o coroniță argintie din hîrtie. După ce mîncă un biscuit şi se supuse un minut sau două toanelor

copiilor, Hannah le ceru să facă liniște și începu să citească:

– „Eu sînt fantoma Crăciunului prezent", spuse spiritul. Uită-te la mine.

În timp ce Scrooge își continuă aventura cu al doilea spirit și împreună cu el vizită căminul modest, dar fericit, al familiei Cratchit, Hannah deveni conștientă de prezența lui Rafe Bowman, bine făcut și întunecat, intrînd în cameră. Merse într-un colț umbrit și rămase acolo, în picioare, ascultînd și privind. Tînăra se opri un moment și se uită la el. Simți cum i se strînge inima și cum o cuprinde un val de nevoie arzătoare, în același timp cu senzația că era cu totul imatură, așa cum stătea acolo purtînd pe cap coroana din hîrtie argintie. Nu avea idee de ce venise Bowman fără Natalie ca să asculte partea a doua a poveștii, sau de ce simpla lui prezență în aceeași cameră cu ea era suficientă ca să-i facă inima să bată cu zgomot, ca un mecanism din metal.

Avea legătură cu faptul că înțelesese de curînd că el nu era ticălosul răsfățat și lipsit de suflet pe care-l crezuse. Cel puțin nu cu totul.

Iar dacă asta era adevărat... atunci avea ea vreun drept să obiecteze la căsătoria lui cu Natalie?

* * *

În următoarele cîteva zile, Hannah căută ocazia să îi returneze soldățelul de jucărie lui Rafe Bowman, dar cu o casă atît de plină şi cu Crăciunul care se apropia, intimitatea nu prea era de găsit. Se părea că apropierea dintre el şi Natalie mergea cum nu se putea mai bine: dansau împreună, mergeau la plimbare, iar el îi întorcea paginile partiturii atunci cînd ea cînta la pian. Hannah încercă să fie discretă şi să stea la distanță oricînd conjunctura îi permitea, rămînînd tăcută atunci cînd trebuia să îi însoțească.

Bowman părea că încerca din răsputeri să fie rezervat în preajma lui Hannah, fără să o ignore propriu-zis, dar şi fără să-i dea prea multă atenție. Interesul lui inițial dispăruse, lucru care nu era deloc surprinzător. Avea frumusețea blondă a lui Natalie sub nas tot timpul şi garanția puterii şi a bogăției dacă se însura cu ea.

– Îl plac, îi spusese Natalie lui Hannah cînd erau numai ele două, cu ochii albaştri strălucind de entuziasm. E foarte inteligent şi amuzant, şi dansează divin. Nu cred că am cunoscut vreun bărbat care să sărute măcar pe jumătate cît de bine sărută el.

– Domnul Bowman te-a sărutat? întrebă Hannah, străduindu-se să îşi păstreze tonul calm.

– Da, răspunse Natalie zîmbind poznaş. A fost nevoie să-l înghesui într-un colț de pe terasa de afară, iar el a rîs şi m-a sărutat la lumina lunii. Nu încape

îndoială că o să mă ceară de soție. Mă întreb însă cum o să facă asta și cînd. Sper că seara. Îmi place foarte mult să primesc cereri în căsătorie la lumina lunii.

Hannah o ajută pe Natalie să se schimbe într-o rochie de iarnă din lînă de un albastru palid, cu partea de jos grea, plisată, și cu o capă la culoare, tivită cu blană albă. Oaspeții plecau în acea după-amiază, într-o călătorie cu săniile peste stratul de zăpadă proaspăt căzută, pînă la un domeniu din Winchester, la cină și o petrecere pe patine.

– Dacă nu se înnorează, exclamă Natalie, o să ne întoarcem la lumina stelelor. Poți să-ți imaginezi ceva mai romantic, Hannah? Ești sigură că nu vrei să mergi?

– Foarte sigură. Vreau să stau în fața șemineului și să citesc scrisoarea pe care am primit-o de la domnul Clark.

Plicul fusese adus chiar în acea dimineață, iar Hannah era nerăbdătoare s-o citească în intimitate. În plus, ultimul lucru pe care și-l dorea era să îi privească pe Rafe Bowman și pe Natalie cum se ghemuiau împreună sub o pătură, în călătoria lungă și rece cu sania de-a curmezișul ținuturilor englezești.

– Aș vrea să vii și tu cu sania, insistă Natalie. Nu doar că te-ai distra, dar ai putea să-mi faci favoarea să îi ții companie lordului Travers și să-i distragi atenția. Mi se pare că de fiecare dată cînd sînt cu domnul Bowman, Travers încearcă să ne întrerupă, lucru care este tare nesuferit.

– Credeam că-l placi pe lord.

– Îl plac, dar este atît greu de convins că mă înnebuneşte.

– Poate, dacă l-ai împinge într-un colţ, aşa cum ai făcut cu domnul Bowman...

– Am încercat deja asta, dar Travers nu a făcut nimic. A spus că mă respectă.

Încruntată, Natalie plecă să li se alăture părinţilor ei şi domnului Bowman la plimbarea cu sania.

Odată ce săniile plecară, cu copitele cailor presînd nămeţii şi gheaţa şi cu clopoţeii scoţînd clinchete minunate din locul lor, de pe căpăstru, conacul şi împrejurimile se cufundară în linişte. Hannah se plimbă încet prin casă, bucurîndu-se de seninătatea coridoarelor goale. Singurele sunete care se auzeau erau acelea ale conversaţiilor servitorilor. Fără îndoială că şi ei se bucurau că marea majoritate a oaspeţilor plecaseră pentru tot restul zilei şi o parte din seară.

Hannah ajunse în bibliotecă. Spaţiul era liber şi parcă o chema, cu aerul lui mirosind puţin a velur şi piele. Focul din cămin arunca o lumină caldă în toate colţurile încăperii.

Hannah se aşeză lîngă şemineu, îşi scoase pantofii şi îşi ridică picioarele sub ea. Scoase scrisoarea lui Samuel Clark din buzunar, rupse sigiliul şi zîmbi dînd cu ochii de scrisul atît de familiar.

Îi era uşor să şi-l imagineze pe Clark scriind acel mesaj, neclintit, cu un aer gînditor, cu părul lui şaten deschis puțin în dezordine, aşa cum stătea aplecat deasupra biroului. O întreba de sănătate, a ei şi a familiei Blandford, şi îi dorea sărbători fericite. În continuare îi descria interesul nou-dobîndit pentru subiectul trăsăturilor moştenite, descris de biologul francez Lamarck, şi îi povestea despre cum acesta se suprapunea cu propriile sale teorii despre cum informația senzorială repetată ar putea să fie stocată chiar în țesutul neural, contribuind astfel la viitoarea adaptare a speciei.

Ca de obicei, Hannah nu înțelese decît aproximativ jumătate din tot ce-i scrisese el. Avea să fie nevoie să-i explice mai tîrziu, într-un fel mai uşor de priceput.

„După cum bine vezi," scria el, *„am nevoie de compania ta blîndă şi cu bun-simț. Dacă ai fi aici, ca să-mi asculți gîndurile în timp ce le rostesc cu voce tare, aş putea să le ordonez într-un fel mai precis. Numai în astfel de momente, în absența ta, înțeleg că nimic nu e complet fără tine, draga mea domnişoară Appleton. Nimic nu e cum trebuie.*

Sper din tot sufletul că, atunci cînd te vei întoarce, o să lămurim aspectele mai personale dintre noi. În timpul muncii noastre împreună ai ajuns să mă cunoşti, să-mi ştii caracterul şi temperamentul. Poate că pînă în acest moment puținul meu farmec te-a impresionat

cumva. Ştiu că nu sînt cel mai seducător pretendent, dar ai tu suficient farmec, draga mea, încît să compensezi acolo unde eu duc lipsă. Sper din tot sufletul că o să-mi faci onoarea să devii partenera mea, ajutorul meu, şi soţia mea..."

Scrisoarea nu se termina acolo, dar Hannah o împături şi se uită în gol, spre focul din cămin. Răspunsul avea să fie afirmativ, bineînţeles. *„Asta ţi-ai dorit"*, îşi spuse. O ofertă onorabilă de la un om bun, decent. Viaţa avea să-i fie interesantă şi satisfăcătoare. Ar fi ajutat-o să se educe dacă devenea soţia unui om atît de inteligent, avea să îi cunoască pe toţi aceia din cercurile lui de oameni educaţi. Atunci de ce se simţea atît de mizerabil?

– De ce te-ai încruntat?

Hannah tresări, surprinsă, cînd auzi vocea din pragul bibliotecii. Făcu ochii mari cînd îl văzu pe Rafe Bowman stînd acolo, în poziţia lui neglijentă, cu un picior puţin îndoit, sprijinit de tocul uşii. Era tulburător de dezbrăcat, cu vesta descheiată la nasturi, cu cămaşa fără guler scrobit desfăcută la gît şi fără nici măcar o urmă de cravată. Cumva, dezordinea în care îi erau hainele îl făcea şi mai atrăgător, accentuîndu-i vitalitatea relaxată, masculină, care pe ea o tulbura atît.

– Eu... eu... De ce umbli prin casă pe jumătate dezbrăcat? reuşi Hannah să întrebe.

El ridică din umeri cu o mişcare leneşă.

– Nu-i nimeni aici.

– Sînt eu aici.

– De ce nu ai plecat la petrecerea de săniuş?

– Am vrut puţină linişte şi intimitate. Tu de ce nu ai plecat? Natalie o să fie tare dezamăgită. Se aştepta...

– Da, ştiu, răspunse Bowman fără urmă de remuşcare în glas, dar m-am săturat să fiu privit precum un gîndac sub lupă şi, mai important, am avut ceva afaceri de discutat cu cumnatul meu, care a rămas şi el la conac.

– Cu domnul Swift?

– Da. Am revăzut contractele cu o companie de chimicale grele din Anglia, pentru acid sulfuric şi sodă caustică. După aceea am trecut la fascinantul subiect al producţiei de ulei de palmier.

Intră în cameră, cu mîinile îndesate neglijent în buzunare.

– Am ajuns la concluzia că, la un moment dat, o să fie nevoie să cultivăm propria noastră sursă, să punem bazele unei plantaţii de cocos.

Ridică sprîncenele.

– Vrei să mergi cu mine în Congo?

Ea îl privi direct în ochii săi luminoşi.

– N-aş merge cu tine nici pînă la capătul aleii pe unde intră în curte trăsurile, domnule Bowman.

El rîse încet, măsurînd-o cu privirea cînd veni şi se opri în faţa lui,

– Nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai devreme. De ce te încruntai?

– Fără motiv.

Hannah căută tulburată în buzunarele rochiei.

– Domnule Bowman, voiam să-ți returnez ăsta.

Scoase soldatul de jucărie şi întinse mîna.

– Trebuie să-l iei înapoi. Cred...

Ezită, apoi continuă:

– Ați luptat de multe ori împreună, voi doi.

Nu putu să nu se uite spre gîtul lui, acolo unde pielea părea fină şi aurie. Mai jos se vedea o umbră de păr, acolo unde gulerul cămăşii stătea desfăcut. O senzație necunoscută de căldură o făcu să se înfioare. Ridicîndu-şi privirea, se uită în ochii lui închişi la culoare precum condimentele exotice.

– Dacă-l iau înapoi, întrebă el, înseamnă că-ți sînt dator în continuare?

Ea se strădui să zîmbească, dar nu reuşi.

– Nu sînt sigură. Trebuie să mă gîndesc puțin.

Bowman întinse mîna, dar în loc să ia soldățelul, îi strînse palma în palma lui, prinzînd metalul între degetele lui şi ale ei. Degetul lui mare îi mîngîie lui Hannah cu blîndețe dosul palmei. Atingerea o făcu să tresară şi să tragă întretăiat aer în piept. Degetele lui urcară mai sus, o prinseră de încheietură şi o traseră spre el. Rafe se aplecă imediat ca să se uite la scrisoarea din mîna ei.

– Ce este? întrebă încet. Ce te îngrijorează? Probleme acasă?

Hannah scutură repede din cap şi se forţă să zîmbească.

– Nu sînt deloc îngrijorată. Am primit veşti foarte bune. Sînt... sînt fericită!

Drept răspuns primi din partea lui o privire sarcastică, bănuitoare.

– Înţeleg.

– Domnul Clark vrea să se însoare cu mine, izbucni ea.

Din nu se ştie ce motiv, după ce rosti cuvintele cu voce tare simţi cum o cuprindea panica. Bowman o privi bănuitor.

– Clark te-a cerut de nevastă într-o scrisoare? Nu s-a putut deranja să vină pînă aici şi să facă asta în persoană.

Deşi era o întrebare cît se putea de pertinentă, Hannah deveni defensivă.

– Mie mi se pare foarte romantic. E o scrisoare de dragoste.

– Îmi dai voie să o văd?

Ea făcu ochii mari.

– Ce te face să crezi că ţi-aş arăta ceva atît de personal şi...

Scoase un sunet supărat cînd el îi luă scrisoarea dintre degetele lipsite de forţă.

– Asta nu-i scrisoare de dragoste, spuse el încet, bombănind şi aruncînd obiectul la podea. E un nenorocit de raport ştiinţific.

– Cum îndrăzneşti!

Hannah se aplecă să ia scrisoarea, dar el nu îi dădu voie. Soldățelul căzu şi el, aterizînd pe covorul moale, iar Bowman o apucă de coate.

– Doar nu te gîndeşti să accepți, nu? Scuza asta rece şi patetică de cerere în căsătorie!

– Ba sigur că da.

Furia ei explodă deodată, susținută de un dor profund şi nefericit.

– El e tot ce nu eşti tu! De onoare, blînd, un domn...

– Nu te iubeşte. N-o să te iubească niciodată.

Cuvintele lui o răniră. De fapt, durerea se dublă, apoi se triplă, pînă cînd Hannah ajunse să nu mai poată să respire. Se răsuci furioasă în brațele lui.

– Crezi asta pentru că eu sînt săracă şi banală, şi de asta cineva ca domnul Clark n-ar putea să mă iubească. Dar te înşeli! El vede mai departe de...

– Banală? Ți-ai pierdut mințile? Eşti cea mai nebuneşte de delicioasă fată pe care am cunoscut-o vreodată, şi în locul lui Clark aş fi făcut mult mai mult decît să-ți pipăi craniul pînă acum...

– Nu-ți bate joc de mine!

– Te-aş fi sedus de cel puțin zece ori.

Călcă deliberat pe scrisoare.

– Nu mă minți, pe mine sau pe tine. Nu eşti fericită. Nu îl vrei pe el. Te mulțumeşti cu atît pentru că nu vrei să rişti să rămîi fată bătrînă.

– Frumoasă acuzație de la unul ca tine, ipocritule!

– Nu sînt ipocrit. Eu am fost sincer cu toată lumea, inclusiv cu Natalie. Nu mă prefac că sînt îndrăgostit. Nu mă prefac că o vreau pe ea aşa cum te vreau pe tine.

Hannah încremeni, privindu-l într-o tăcere şocată. Faptul că recunoştea...

Îşi dădu seama că respira mult prea repede, la fel ca şi el de altfel. Degetele i se strînseră în materialul mînecilor lui, apăsîndu-i braţele puternice. Nu era sigură dacă voia să-l ţină departe sau să-l tragă şi mai aproape.

– Spune-mi că eşti îndrăgostită de el, rosti Bowman.

Hannah nu reuşea să mai vorbească. El insistă pe un ton blînd:

– Atunci spune-mi că-l doreşti. Ar trebui să simţi măcar asta pentru el.

O cuprinse un fior, răspîndindu-i-se pînă în vîrful degetelor. Trase aer în piept cît reuşi de adînc şi răspunse chinuit:

– Nu ştiu.

Expresia de pe chipul lui se schimbă, pe buze îi apăru un zîmbet nesigur, ciudat, şi în ochi, o privire fierbinte, sălbatică.

– Nu ştii cum să-ţi dai seama dacă doreşti un bărbat, scumpa mea? Pot să te ajut eu să afli.

– Astfel de ajutor, rosti Hannah cu greutate, nu-mi trebuie.

Se încordă cînd el o trase mai aproape, cu mîinile mari alunecîndu-i de la coate pînă la subțiori. Pulsul îi bătea cu putere şi îi trimitea valuri de căldură în tot corpul. Rafe se aplecă să o sărute, iar ea încercă să scape, dar fără prea mult elan, făcîndu-i gura să ajungă la obraz în loc de buze. Bowman nu păru deranjat. Era dispus să o sărute oriunde putea să ajungă: pe obraz, pe bărbie, pe lobul urechii. Hannah rămase nemişcată, respirînd întretăiat în timp ce sărutările lui alunecară pe deasupra chipului ei înfierbîntat. Închise ochii atunci cînd buzele lui le atinseră pe ale ei. Încă un sărut atent, apoi încă unul, apoi unul apăsat, adînc, sigur de sine.

O gustă, căutînd atent, iar senzația voluptuoasă îi şterse lui Hannah din minte orice gînd şi orice urmă de raţiune. O cuprinse pe după mijloc cu brațul şi înclină capul ca să o sărute mai pasional. Cu cealaltă mînă îi apucă obrazul în palmă, ajutînd-o să aplece capul. Se retrase numai cît să aibă loc să o tachineze, ademenind-o cu buzele lui fierbinți să le desfacă pe ale ei, atingînd-o cu limba în interiorul cald şi vulnerabil al gurii.

Fiorul se amplifică din cauza plăcerii parşive care o scălda din cap pînă în picioare, precum un val de zahăr fierbinte. Rafe încercă să o liniştească, dar părți sensibile ale corpului ei începură să tremure pe sub îmbrăcăminte, iar fundele, tiviturile şi corsetul parcă o strîngeau mai mult decît putea să suporte. Se zbătu puțin, chinuită de restricțiile materialului. El păru să

înțeleagă. Își ridică buzele de deasupra buzelor ei și răsuflarea sa caldă îi mîngîie urechea, în timp ce degetele îi atinseră partea de sus a rochiei. Hannah își auzi propriul geamăt de ușurare cînd el îi desfăcu gulerul și îi șopti că o să aibă grijă de ea, că n-o să îi facă rău niciodată, că trebuia să se relaxeze, să aibă încredere în el... totul în timp ce degetele lui se mișcau cu dibăcie pe deasupra rochiei ei, trăgînd și desfăcînd.

O mai sărută o dată, o mîngîiere catifelată care îi făcu genunchii să se înmoaie. Căderea aceea lentă nu părea să conteze, pentru că el o ținea strîns în brațe și o ajută să se așeze pe covor. Hannah se trezi pe jumătate deasupra lui, în timp ce el îngenunchea între faldurile rochiei ei. Hainele îi erau neobișnuit de dezordonate, cu nasturi desfăcuți și poale ridicate. Încercă amețită să le aranjeze, să se acopere, dar felul în care o săruta el o împiedica să mai gîndească rațional. Rafe o așeză cu blîndețe sub el, sprijinind-o de brațul lui puternic. Hannah se lăsă sărutată, neputincioasă, în timp ce gura lui pricepută o apăsa pe a ei iar și iar, gustînd-o cu nesaț.

– Pielea cea mai dulce, îi șopti sărutînd-o pe gît și desfăcîndu-i încet rochia. Lasă-mă să te văd, iubita mea...

Îi trase la o parte furoul, dezvelind un sîn palid, ridicat de corsetul care i se oprea chiar sub bust. În acel moment, Hannah înțelese că era pe podea, cu el, și că

Rafe dezvelea părți din ea pe care nu le văzuse niciodată vreun bărbat.

– Aşteaptă... N-ar trebui. Tu n-ar trebuit să...

Dar îşi înăbuşi protestul cînd el se aplecă deasupra curburii delicate a sînului ei şi îi cuprinse sfîrcul rece şi tare cu buzele. Hannah scoase un suspin gutural cînd el îşi trecu limba pe deasupra pielii ei, cu mîngîieri de catifea.

– Rafe, gemu.

Era prima dată cînd îi folosea numele mic, iar el expiră întretăiat şi-i cuprinse amîndoi sînii în palme, apoi îi vorbi pe un ton adînc, aspru:

– Am vrut să fac asta de cînd te-am cunoscut. Mă uitam la tine, cum stăteai acolo cu ceşcuţa de ceai în mînă, şi mă întrebam neîncetat ce gust ai aici... şi aici...

Îi sărută sînii pe rînd, mîngîind-o peste tot în timp ce ea tresălta şi suspina.

– Rafe, rosti Hannah întretăiat. Te rog. Nu pot...

– Nu-i nimeni aici, şopti el, cu buzele lipite de pielea ei fierbinte. N-o să afle nimeni. Hannah, iubita mea scumpă, lasă-mă să te ating. Lasă-mă să-ți arăt cum e să vrei pe cineva atît de mult pe cît te vreau eu.

Aşteptă răspunsul, respirînd deasupra pielii ei, cu o mînă caldă acoperindu-i un sîn. Hannah nu reuşea să stea nemişcată. Genunchii i se îndoiau, iar şoldurile i se ridicau în ritmul pulsației interioare care nu-i dădea pace. Era copleşită de dulceață, de ruşine şi de dorință.

Nu putea să-l aibă niciodată, ştia. Viețile lor urmau drumuri diferite. Îi era interzis. Poate de asta simțea aşa o atracție nesăbuită.

Înainte să-şi dea bine seama ce face, ridică mîinile şi îi trase capul spre ea. El îi răspunse imediat, sărutînd-o cu pasiune răvăşitoare, apăsat, înfocat. Palmele lui alunecară pe sub hainele ei, îi găsiră pielea moale, palidă, şi o mîngîiară în feluri care-o făceau să se înfioare. Un strigăt înfundat îi scăpă de pe buze cînd simți cum el îi desfăcea panglicile pantalonaşilor de pe sub rochie. Rafe îi atinse pielea întinsă şi, cu un deget, îi desenă conturul buricului. O mîngîie cu palma desfăcută pe deasupra cîrlionților moi, îi cuprinse sexul şi îi desfăcu atent coapsele. Hannah simți cum o mîngîie, o alintă, o desfăcu puțin, atent şi priceput, de parcă ar fi desenat un model pe o fereastră înghețată. Doar că suprafața de sub degetele lui nu era geam rece, ci piele vie, trandafirie şi fierbinte, arzînd cu pasiune.

Îl văzu, ca prin vis, aplecat deasupra ei, cuprins de pasiune. Se juca, se bucura de agitația ei, şi el aprins, febril. Hannah îl prinse de cămaşă, ridicînd şoldurile, cu buzele desfăcute într-o rugăminte nerostită. El o pătrunse cu un deget, numai puțin, iar ea tresări, şocată.

Rafe îşi retrase atingerea şi cu degetul umed desenă cercuri lente în jurul centrului sensibil al sexului

ei. Îi desfăcu mai mult picioarele şi îi sărută sfîrcurile, pe rînd. Şoaptele lui îi ardeau pielea:

– Dacă aş vrea să te fac a mea chiar acum, Hannah, mi-ai da voie, nu-i aşa? M-ai lăsa să te pătrund, să te umplu... Dacă te-aş ruga să mă laşi să fac dragoste cu tine pînă la capăt, să-ţi uşurez dorul... Ce ai spune, scumpa, draga mea?

Începu s-o mîngîie încet, chinuitor.

– Spune-mi, murmură. Spune...

– Da.

Îl trase orbeşte spre ea, respirînd sacadat, suspinînd.

– Da!

Rafe zîmbi şi o privi cu pasiune.

– Atunci uite, asta-i favoarea cu care îţi eram dator, scumpa mea.

O mîngîie într-un ritm rapid, priceput, sărutînd-o ca să-i acopere ţipetele. Ştia exact ce făcea, degetele îi erau păcătoase şi sigure. Hannah crezu că o să moară din cauza senzaţiei intense pe care o simţea. Rămase nemişcată şi se crispă chiar în timp ce valul de plăcere o cuprinse, din ce în ce mai amplu, adunînd forţă, pînă cînd ea rămase sfîrşită, zdrobită.

Încet, el o ajută să-şi revină, sărutîndu-i şi mîngîindu-i trupul care zvîcnea. O pătrunse din nou cu degetul, de această dată alunecînd mai uşor datorită umezelii. Senzaţia pe care i-o dădea trupul ei zvîcnind,

strîngîndu-l cu putere, păru să fie dureroasă. Ea se ridică din reflex spre el, iar Rafe îşi retrase degetul, gemînd şi lăsîndu-i trupul să zvîcnească în gol.

Chipul îi era crispat şi acoperit de o peliculă fină de sudoare. Luă mîinile de pe ea şi o privi cu o sete nestăpînită, cu pleoapele îngustate, cu pieptul tresăltînd. Mîinile îi tremurau cînd încercă să-i încheie corsetul, nasturii rochiei, desuurile în dezordine. Cînd unul dintre degetele lui îi atinse pielea caldă, el îşi retrase mîna scurt şi se ridică.

– Nu pot, rosti aspru.

– Ce nu poţi? şopti ea.

– Nu pot să te ajut să te îmbraci.

Răsuflă întretăiat.

– Dacă te mai ating o dată... nu mă opresc pînă nu eşti goală.

Uitîndu-se ameţită la el, Hannah înţelese că uşurarea, eliberarea, fusese numai de o parte. El era periculos de aprins, la limita controlului. Îşi trase furoul mai sus peste sînii dezveliţi.

Rafe clătină din cap, încă privind-o fix. Ţinea buzele foarte strînse.

– Dacă vrei să-ţi facă şi Clark toate lucrurile pe care ţi le-am făcut eu, îi spuse, atunci n-ai decît să te măriţi cu el.

După aceea ieşi din bibliotecă, de parcă ar fi declanşat un dezastru dacă mai rămînea chiar şi un moment.

Capitolul unsprezece

După părerea lui Evie, plimbarea cu sania fusese plăcută, dar mult prea lungă. Era obosită, iar urechile încă îi mai răsunau după zgomot şi colinde. Rîsese şi se bucurase alături de ceilalţi, stînd însă aproape de Daisy tot timpul, al cărui soţ rămăsese la conac ca să discute despre probleme de afaceri cu Rafe Bowman.

– Nu mă deranjează deloc, spusese Daisy pe un ton vesel atunci cînd Evie o întrebase dacă era dezamăgită că Swift nu îi însoţise. E mai bine să-l las pe Matthew să scape de grijile cu afacerile, după care o să fie liber să-mi dea numai mie atenţie mai tîrziu.

– Lucrează foa-foarte mult? întrebase Evie îngrijorată, ştiind că afacerea familiei Bowman din Bristol era un proiect foarte mare, ce implica destul de multă responsabilitate.

– Sînt zile în care e nevoit, răspunsese Daisy pe un ton prozaic, dar sînt şi alte dăţi cînd stă acasă şi petrecem întreaga zi împreună.

Un zîmbet larg îi traversase figura.

– Îmi place mult să fiu măritată cu el, Evie. Deşi totul e încă foarte nou, uneori mă surprinde să mă trezesc alături de el.

Se aplecase mai aproape şi şoptise:

– Îţi spun un secret: într-o zi m-am plîns că am terminat de citit toate cărţile din casă şi că nu era nimic nou la librărie, iar Matthew m-a provocat să încerc să scriu eu însămi o carte. Aşa că am început să scriu. Am ajuns deja la o sută de pagini.

Evie rîsese, încîntată.

– Daisy, şoptise la rîndul ei, o să fii o romancieră faimoasă?

Daisy ridicase din umeri.

– Pentru mine nici nu contează dacă o să fie sau nu publicată. Îmi face plăcere să o scriu.

– E o poveste respectabilă, sau una cu lucruri neobrăzate?

În privirea lui Daisy dansase o lumină poznaşă.

– Evie, de ce m-ai întreba aşa ceva? Bineînţeles că nu e respectabilă.

Înapoi în camera ei confortabilă de la Stony Cross, Evie făcea baie într-o cadă portabilă, lîngă şemineu, oftînd uşurată la senzaţia pe care i-o provoca apa caldă pe membrele înţepenite, dureroase. Se gîndi că plimbările cu sania făceau parte dintre acele activităţi care păreau o idee bună în teorie, dar se dovedeau nu tocmai potrivite în practică. Bancheta saniei fusese tare şi plină de noduri, iar ei îi fusese frig la picioare.

Auzi o bătaie la uşă şi pe cineva intrînd. Era ascunsă vederii de paravanul din pînză, aşa că se

aplecă şi se uită pe după marginea lui din lemn. O cameristă ducea o găleată mare din metal, ţinînd-o cu cîrpe de toarte.

– Mai vreţi apă caldă, milady? întrebă femeia.

– D-da, te rog.

Cu atenţie, aceasta turnă apă fierbinte aproape de picioarele lui Evie, iar ea se scufundă şi mai mult în cadă.

– O, îţi mulţumesc.

– Să mă întorc cu o tavă fierbinte, ca să încălzesc patul, milady?

Tava acoperită, cu mîner lung, conţinea cărbuni încinşi şi se punea în pat chiar înainte de somn. Evie aprobă din cap. Camerista ieşi, iar ea rămase în cadă pînă cînd căldura începu să se risipească. Fără voie, se ridică şi se uscă. Gîndul că avea să meargă singură la culcare, din nou, o întrista. Încerca să nu jinduiască prea mult după prezenţa lui St. Vincent, dar se trezea în fiecare dimineaţă căutîndu-l, cu braţul întins deasupra locului gol de lîngă ea din pat.

St. Vincent era opusul a tot ce era ea. Elegant, foarte priceput la cuvinte, calm, controlat... şi atît de neruşinat încît cîndva toată lumea fusese de acord că ar fi fost un soţ absolut teribil.

Nimeni în afară de Evie nu ştia cît de tandru şi devotat era în viaţa sa intimă. Sigur, prietenii lui, ca Westcliff şi domnul Hunt, ştiau că St. Vincent se

schimbase şi nu mai era un atît de mare ticălos. Plus că se descurca remarcabil să conducă clubul de jocuri de noroc pe care ea îl moştenise de la tatăl ei, reconstruind un imperiu în declin şi în acelaşi timp descurcîndu-se cu responsabilităţile pe care şi le asumase. Oricum, era încă un mare ticălos, gîndi ea zîmbind pentru sine.

Coborî din cadă şi se îmbrăcă într-un halat de catifea ce se încheia în faţă cu nasturi. Auzi uşa deschizîndu-se din nou.

– Te-ai întors să încălzeşti pa-patul? întrebă.

Dar vocea care-i răspunse nu era a cameristei.

– De fapt, să ştii că da.

Evie rămase nemişcată la auzul vocii profunde, mătăsoase.

– Am trecut pe lîngă o servitoare pe scări şi i-am spus că nu mai e nevoie de ea în seara asta, continuă el. Dacă există vreun lucru pe care-l fac bine, îi spuse, atunci acela e să îi încălzesc patul soţiei mele.

Evie începuse deja să dea la o parte paravanul, cu mişcări dezordonate, aproape dărîmîndu-l. St. Vincent ajunse alături de ea în cîţiva paşi şi o strînse în braţe.

– Uşor, iubire. Nu-i nevoie să te grăbeşti. Crede-mă, nu plec nicăieri.

Rămaseră împreună în picioare un moment prelungit, respirînd, ţinîndu-se în braţe. Pînă la urmă,

St. Vincent îi ridică lui Evie bărbia şi o privi lung. Avea părul auriu, iar ochii lui de un albastru palid sclipeau precum două nestemate pe chipul unui înger căzut. Era un bărbat înalt, cu oase subţiri, întotdeauna extraordinar de bine îmbrăcat şi dichisit. Dar, observă ea, nu dormise prea bine. Sub pleoape avea umbre vagi, iar pe chip purta urmele oboselii. Urmele de vulnerabilitate umană îl făceau şi mai atrăgător, estompînd ceea ce altfel ar fi fost o detaşare strălucitoare, ca aceea a unui zeu.

– Ta-tatăl tău, începu ea, privindu-l îngrijorată. Cum se...

St. Vincent ridică exasperat privirea spre tavan.

– O să se facă bine. Doctorii nu au găsit nimic în afară de indigestia provocată de mîncarea grea şi de vin. Cînd am plecat se uita pofticios la cameriste, le ciupea, şi se bucura de oaspeţi, rude venite să profite de bunăstarea lui, cu ocazia Crăciunului.

O mîngîie blînd pe spatele îmbrăcat în catifea.

– Ai fost fetiţă cuminte cît am lipsit eu?

– Da, sigur, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

St. Vincent îi aruncă o privire dezaprobatoare şi o sărută cu o blîndeţe seducătoare, ce-i făcu pulsul să se zbată.

– Trebuie să remediem asta imediat. Refuz să tolerez comportamentul civilizat la soţia mea.

Ea îi atinse obrazul, zîmbind cînd el îi muşcă încet degetele care explorau.

– Mi-a fost dor de tine, Sebastian.

– Chiar aşa, iubire?

Îi desfăcu nasturii capotului, iar în privire îi apăru o sclipire cînd îi văzu pielea descoperită.

– De care parte a mea ţi-a fost cel mai dor?

– De mintea ta, spuse ea, zîmbind cînd îi văzu expresia.

– Speram la un răspuns mai depravat decît atît.

– Mintea ta e depravată, îi spuse ea pe un ton solemn.

El rîse gutural.

– Ce-i drept.

Evie tresări cînd mîinile lui experimentate se strecurară pe sub îmbrăcămintea ei.

– Ţie de care pa-parte din mine ţi-a fost m-mai dor?

– Mi-a fost dor de tine din cap pînă în picioare. Mi-a fost dor de fiecare pistrui. Mi-a fost dor de gustul tău, de părul tău în palme... Evie, iubirea mea, eşti ruşinos de îmbrăcată.

O ridică şi o duse în pat, dîndu-i jos halatul de catifea şi înlocuindu-l cu căldura focului şi aceea a mîinilor lui blînde. Îi sărută fiecare curbură a pîntecelui, fascinat de schimbările trupului ei fertil. După aceea o sărută în toate celelalte locuri şi o pătrunse cu pricepere. Evie tresări cînd îl simţi atît de tare şi de greu în interiorul ei.

Oprindu-se, St. Vincent îi zîmbi, îmbujorat de dorinţă.

– Nevastă mică şi scumpă, îi şopti. Ce mă fac cu tine? Am fost despărţiţi atît de puţin şi tu ai uitat deja cum să mă primeşti.

Evie clătină din cap, străduindu-se să-l accepte mai mult, iar soţul ei rîse cu blîndeţe.

– Lasă-mă să te ajut, iubire.

După aceea îi ademeni trupul cu mişcări atente, deliberate, neruşinate, pînă cînd reuşi s-o pătrundă cu totul şi o conduse spre extaz, tremurînd şi oftînd.

După aceea, Evie se sprijini într-o parte şi încercă să-şi recapete răsuflarea. St. Vincent se ridică din pat şi se întoarse cu o cutie mare, învelită în piele, pe care o aşeză pe o măsuţă din apropiere.

– Am adus bijuteriile familiei, îi spuse.

– Ştiu, rosti ea languros, iar el rîse cînd văzu la ce se uita ea.

– Nu, iubire. Celelalte bijuterii ale familiei. Îi sînt sortite viitoarei ducese de Kingston, dar i-am spus tatei că ţi le dau de pe acum, pentru că, evident, el o să trăiască o eternitate.

Ea făcu ochii mari.

– Mulţumesc, Sebastian, dar eu... nu-mi trebuie bijuterii.

– Ba da. Lasă-mă să văd cum îţi vin.

Scoase din cutie şiraguri de perle nepreţuite, coliere şi brăţări şi cercei prinse în aur, podoabe cu toate pietrele preţioase existente. Evie se mişcă pe loc, stingherită, rîzînd, iar el se aşeză alături de ea şi începu

s-o împodobească, prinzîndu-i o brățară cu safire la gleznă şi punîndu-i un diamant în buric.

– Sebastian! protestă ea, în timp ce el îi aşeza pe trupul gol destul aur şi giuvaieruri rare cît să cumpere o țară mai mică.

– Stai nemişcată.

Căută cu gura printre şiragurile de perle, oprindu-se din loc în loc ca să-i muşte cu blîndețe pielea.

– Decorez de Crăciun.

Evie zîmbi şi se înfioră.

– Nu pe mine trebuie să mă decorezi.

– Nu-mi tăia elanul de sărbători, draga mea. Lasă-mă să-ți arăt ceva interesant la perlele astea...

Nu trecu mult pînă cînd protestele ei se transformară în gemete de plăcere.

Capitolul doisprezece

– Hannah!

Natalie era în pat, îşi bea ceaiul de dimineaţă. O cameristă înteţea focul printre barele din fier ale grătarului şi chicotea de parcă ea şi tînăra domnişoară tocmai îşi spuseseră o glumă foarte bună.

Abia sosită după o lungă plimbare pe afară, Hannah intră în cameră şi îi zîmbi cu afecţiune verişoarei sale.

– Bună dimineaţa, draga mea. Te-ai trezit în sfîrşit?

– Da. Am stat mult prea mult timp trează azi-noapte.

Un grup format din oaspeţi mai tineri, printre care şi Natalie, petrecuse seara jucînd jocuri de salon. Hannah nici nu întrebase şi nici nu voia să ştie dacă Rafe, pentru că acum aşa se gîndea la domnul Bowman, dacă şi el fusese printre aceştia.

În ultimele cîteva zile de după tulburătoarea lor întîlnire din bibliotecă, Hannah îl evitase cît putuse de

mult şi încercase să nu-i vorbească direct. Făcuse multe plimbări solitare şi se gîndise mult, neputînd să înţeleagă de ce Rafe făcuse ceva atît de intim cu ea, de ce ea îi dăduse voie şi ce simţea acum pentru el.

Cu toate că ştia puţine despre dorinţa fizică, înţelegea că aceasta era mai puternică între unii oameni. Nu putea să îşi dea seama dacă Rafe simţea aceeaşi dorinţă şi pentru Natalie. Numai gîndul şi o făcea să se simtă rău, dar era sigură că nu-i făcuse astfel de avansuri verişoarei ei. Cel puţin nu încă, pentru că aceasta i-ar fi povestit şi ei.

Mai mult decît orice altceva, înţelegea că, pînă la urmă, nimic din toate acestea nu conta. Pentru un bărbat în poziţia lui Rafe, dorinţa şi ataşamentul nu reprezentau ceva care să-l împiedice să meargă pe drumul pe care-l alesese. Cînd avea să se însoare cu Natalie, ar fi încetat să mai fie oaia neagră a familiei. Cu o singură mişcare avea să-i facă pe plac tatălui său, să-şi asigure poziţia de drept în afacerea familiei şi să obţină o mică avere. Dacă alegea pe oricine altcineva, pierdea totul. O femeie care ţinea la el nu i-ar fi cerut niciodată să facă aşa ceva.

În după-amiaza în care Hannah se ridicase de pe podeaua bibliotecii şi se îmbrăcase la loc cu greu, se văzuse nevoită să admită că începea să se îndrăgostească de el şi că, pe măsură ce afla mai mult despre

Rafe, pe atît îi erau mai profunde sentimentele. Ridicase soldățelul de jucărie şi de atunci îl ducea în buzunar, ca pe o mică şi intimă greutate. Era talismanul ei de atunci, şi n-avea să mai încerce să i-l dea lui înapoi. Pe viitor avea să poată să-l strîngă în palmă şi să-şi amintească de americanul cel tulburător şi păcătos, şi de atracția dintre ei, ce dusese la o pasiune pe care n-avea să o uite vreodată. *„De acum sînt o femeie cu un trecut"*, se gîndi, amuzată şi tristă.

În ceea ce-l privea pe Samuel Clark şi cererea lui în căsătorie, Rafe avusese dreptate. Nu îl iubea. Ar fi fost necinstit față de el să îl ia de bărbat şi să îl compare la nesfîrşit cu altcineva. Din acest motiv, Hannah se hotărîse să îi scrie curînd şi să îi refuze propunerea, oricît de tentată s-ar fi simțit de siguranța pe care aceasta ar fi putut să i-o ofere.

Vocea veselă a lui Natalie o readuse în prezent.

– Hannah! Hannah, mă asculți? Am ceva delicios să-ți spun. Acum cîteva minute, Polly mi-a adus cel mai uluitor bilețel.

Natalie flutură o bucată de hîrtie arsă şi pe jumătate mototolită.

– O să roşeşti cînd o să-l citeşti. O să leşini.

– Ce este? întrebă Hannah, apropiindu-se încet de pat.

Camerista cu părul negru, Polly, răspunse stingherită:

– Ei bine, domnişoară, parte din treaba mea este să curăţ căminul în casa burlăcească din spatele conacului...

– Acolo stă domnul Bowman, interveni Natalie.

– Şi după ce a plecat dînsul în dimineaţa asta, m-am apropiat de şemineu şi, în timp ce măturam cenuşa, am văzut nişte hîrtie în ea. Am ridicat-o şi, cînd am văzut că era o scrisoare de dragoste, am ştiut că e pentru lady Natalie.

– De ce ai presupus aşa? întrebă Hannah, iritată că intimitatea lui Rafe fusese invadată în aşa fel.

– Pentru că mă curtează, rosti verişoara ei dîndu-şi ochii peste cap, şi toată lumea ştie asta.

Hannah o privi fără să zîmbească pe cameristă, al cărei entuziasm scăzuse văzînd dezaprobarea de pe chipul ei.

– N-ar trebui să-ţi bagi nasul în lucrurile oaspeţilor, Polly, spuse ea cu blîndeţe.

– Dar era în cămin, pe jumătate arsă, protestă camerista, roşind. Nu a vrut-o. Eu am văzut scrisul şi m-am gîndit că e importantă.

– Ori ai crezut că e gunoi, ori că e importantă. Care dintre ele?

– O să fiu pedepsită? şopti Polly uitîndu-se rugător la Natalie.

– Nu, sigur că nu, răspunse aceasta nerăbdătoare. Hannah, nu te purta precum o directoare de pension. Ai pierdut cu totul din vedere ideea principală, anume că aceasta e o scrisoare de dragoste de la domnul

Bowman, pentru mine. Şi e destul de neruşinată şi ciudată. N-am mai primit niciodată aşa ceva. E foarte distractivă şi...

Se opri şi rîse cînd Hannah i-o luă brusc din mînă.

Scrisoarea fusese mototolită şi aruncată prin grilajul şemineului. Arsese pe margini, aşa că numele de la început şi de la sfîrşit dispăruseră, dar se vedea suficient din scrisul negru, apăsat, încît să se înţeleagă că era, într-adevăr, o scrisoare de dragoste. Hannah citi pergamentul semnat şi pe jumătate distrus, văzîndu-se nevoită să se întoarcă şi să-şi ascundă tremurul mîinii.

„...trebuie să te averizez că scrisoarea asta nu o să fie elocventă. Oricum, o să fie sinceră, mai ales dat fiind faptul că tu nu o să o citeşti niciodată. Am simţit cuvintele astea ca pe o greutate în capul pieptului şi mă mir că o inimă poate să mai bată cînd e atît de încărcată.

Te iubesc. Te iubesc cu disperare, violent, tandru, complet. Te doresc în feluri pe care ştiu că le-ai găsi şocante. Iubirea mea, locul tău nu este lîngă un bărbat ca mine. În trecut am făcut lucruri pe care nu le-ai considera acceptabile, şi le-am făcut de zeci de ori. Am dus o viaţă plină de păcate lipsite de moderaţie. Se pare că sînt la fel de lipsit de moderaţie şi în iubire. Chiar mai rău.

Vreau să îți sărut fiecare parte moale a corpului, să te fac să roşeşti şi să leşini, să-ți fac plăcere pînă începi să plîngi şi să-ți usuc lacrimile cu buzele. Dacă ai şti cît jinduiesc după gustul tău! Vreau să te iau în braţe şi să mă ospătez din tine. Vreau să beau vin şi miere din tine. Te vreau sub mine. Pe spate.

Iartă-mă. Meriți mai mult respect decît atît, dar nu pot să nu mă gîndesc la asta. La braţele şi pulpele tale în jurul meu. La gura ta, desfăcută, gata să primească sărutările mele. Am nevoie de prea mult din tine. O viaţă de nopți petrecute între pulpele tale nu mi-ar fi de-ajuns.

Vreau să-ți vorbesc la nesfîrşit. Îmi amintesc fiecare cuvînțel pe care mi l-ai spus vreodată. Dacă aş putea să te vizitez precum un străin o țară nouă, să-ți învăț limbajul, să mă aventurez după graniță, în fiecare loc privat, secret, aş rămîne acolo pentru totdeauna. Aş deveni un cetățean al tău.

Tu ai spune că e prea devreme ca să simt aşa. M-ai întreba cum pot să fiu atît de sigur, dar unele lucruri nu pot fi măsurate de timp. Întreabă-mă peste o oră, peste o lună, peste un an, peste zece ani, peste o viaţă. Felul în care te iubesc eu pe tine o să dureze mai mult decît orice calendar, ceas, clopot care bate sau o să bată vreodată. Dacă tu ai..."

Şi acolo se termina. Conştientă de tăcerea din încăpere, Hannah se strădui să respire normal.

– Mai e ceva? întrebă pe un ton controlat.

– Eram convinsă că o să roşeşti, spuse Natalie triumfătoare.

– Restul era cenuşă, domnişoară, îi răspunse Polly pe un ton mai reţinut.

– Ai mai arătat-o şi altcuiva? întrebă Hannah apăsat, îngrijorată pentru Rafe, fiindcă acele cuvinte nu ar fi trebuit să ajungă sub ochii nimănui. Vreunui alt servitor?

– Nu, domnişoară, spuse fata, cu buza de jos tremurînd.

– Cerule, Hannah! exclamă Natalie. Nu ai de ce să fii atît de supărată. Am crezut că o să te amuze, nu să te enerveze peste măsură.

– Nu sînt nervoasă.

Era devastată, aprinsă şi chinuită. Şi mai ales confuză. Îşi păstră chipul lipsit de expresie şi continuă:

– Dar din respect pentru domnul Bowman, nu cred că scrisoarea ar trebui arătată altora, de amuzament. Dacă o să-ţi fie soţ, Natalie, trebuie să-i protejezi intimitatea.

– Eu, să-l protejez pe el? întrebă verişoara ei precum un copil răsfăţat. După ce am citit asta, cred că eu o să am nevoie să fiu apărată de el.

Clătină din cap şi rîse cînd văzu că Hannah tăcea.

– Ne-ai stricat cheful. Mergi şi arde ce a rămas din ea, dacă o să te simţi mai bine.

* * *

Unii bărbați, se gîndea Rafe cu obidă, nu voiau mai mult decît ca fiii lor să ducă acelaşi fel de viață pe care o duceau ei înşişi. După o ceartă lungă şi aprigă din acea dimineață, pentru el devenise clar că Thomas n-avea de gînd să lase deloc de la el. Trebuia să păşească în viața pe care tatăl lui o plănuise pentru el şi să devină, mai mult sau mai puțin, o replică a acestuia. Orice altceva şi tatăl lui avea să-l privească drept un eşec, ca fiu şi ca bărbat.

Cearta izbucnise cînd Thomas îi spusese lui Rafe că se aştepta să o ceară de soție pe lady Natalie în seara de Ajun.

– Eu şi lordul Blandford vrem să anunțăm logodna copiilor noştri la balul din Ajunul Crăciunului.

– Ce idee minunată, se mirase Rafe pe un ton sarcastic. Dar încă nu m-am hotărît dacă vreau sau nu să mă însor cu ea.

Predictibil, Thomas începuse să se îmbujoreze.

– E momentul să iei o decizie. Ai toate informațiile necesare. Ai petrecut suficient timp cu ea ca să-i evaluezi calitățile. E fiică de nobil. Ştii ce recompense o să primeşti după ce te însori. Fir-ar a dracului de treabă, de ce mai eziți?

– Nu simt nimic pentru ea.

– Cu atît mai bine! O să fie o căsnicie liniştită. E momentul să-ți asumi locul tău pe lume ca bărbat, Rafe.

Thomas făcuse vizibil un efort ca să-şi controleze mînia în timp ce încerca să se facă înțeles.

– Dragostea trece. Frumusețea se ofileşte. Viața nu e o tăvăleală romantică într-o poieniță.

– Doamne, ce inspirată comparație!

– Nu ai făcut niciodată cum ți-am cerut. N-ai încercat niciodată. Am vrut un fiu care să îmi fie de ajutor, care să înțeleagă importanța lucrurilor pe care le fac eu.

– Înțeleg că vrei să construieşti un imperiu, spusese Rafe pe un ton scăzut. Am încercat să-mi găsesc un loc în planul tău măreț. Pot să fac foarte multe pentru companie, iar tu ştii asta. Ce nu înțeleg este de ce vrei să-mi arăt disponibilitatea în felul ăsta.

– Vreau să-mi arăți că îmi eşti loial. Aşa cum a făcut Matthew Swift. El s-a căsătorit cu femeia pe care i-am ales-o eu.

– S-a întîmplat ca el să fie deja îndrăgostit de Daisy, se răsti Rafe.

– Aşa cum ai putea şi tu să fii de lady Natalie. Dar pînă la urmă, dragostea nu contează. Bărbații ca noi se însoară cu femei care fie ne pot ajuta să ne realizăm planurile, fie cel puțin nu le împiedică. Ai văzut ce căsnicie lungă şi productivă avem eu şi mama ta.

– Treizeci de ani, aprobă Rafe. Tu şi mama abia dacă puteți să suportați să fiți în aceeaşi cameră.

Oftînd chinuit, tînărul îşi trecu mîna prin păr. Se uită la figura rotundă, enervantă, a tatălui său, cu mustața lui zburlită, şi se întrebă ce îl făcuse pe Thomas

întotdeauna să-şi dorească să exercite un astfel de control asupra tuturor celor din jur.

– Pentru ce toate astea, tată? Ce recompensă primeşti după atîţia ani în care ai obţinut o avere? Ai temperamentul unui bursuc nervos, şi asta în zilele bune. Nu mi se pare că te bucuri de vreun lucru.

– Mă bucur să fiu Thomas Bowman.

– Ce bine pentru tine! Dar eu nu cred că m-aş bucura să fiu ca tine.

Tatăl lui îl privi lung. Figura i se îmblînzi şi, pentru o clipă, îi vorbi pe un ton aproape părintesc:

– Încerc să te ajut. Nu ţi-aş cere să faci ceva ce ar fi împotriva interesului tău. Judecata mea în legătură cu Swift şi Daisy a fost corectă, aşa e?

– Printr-un miracol de la Dumnezeu, da, bombăni Rafe.

– O să fie mai bine, mai uşor, odată ce începi să iei deciziile corecte. Trebuie să-ţi construieşti o viaţă bună. Aşează-te la locul tău de la masă. Fiica lui Blandford nu are nimic rău. Toată lumea doreşte alianţa asta. Lady Natalie a lăsat să se înţeleagă clar că doreşte să fie soţia ta, şi tu m-ai făcut să cred că o să accepţi dacă fata e potrivită.

– Ai dreptate. La început nu conta cu cine aveam să mă însor, dar acum nu mai sînt dispus să aleg o soţie cu la fel de puţină grijă cu cîtă aş alege o pereche de pantofi.

Thomas păru exasperat.

– Ce s-a schimbat de cînd ai ajuns în Anglia?

Rafe nu spuse nimic.

– E vorba de şatena aia? îl întrebă tatăl lui. Însoţitoarea lui lady Natalie?

Tînărul îl privi agitat.

– De ce întrebi?

– Mi se pare că ai mers nu doar o dată să o asculţi citindu-le unor copii, şi ţie nu-ţi plac poveştile de Crăciun, şi nici copiii.

Mustaţa groasă tresăltă dispreţuitor.

– E comună, Rafe.

– Şi noi nu sîntem? Bunica a fost spălătoreasă în port, şi numai naiba ştie cine a fost tatăl tău. Asta numai în partea ta de familie...

– Mi-am petrecut toată viaţa încercînd să ridic nenorocita asta de familie de la pămînt! Nu te folosi de fata asta ca să-ţi eviţi responsabilităţile. Poţi să ai oricîte ca ea după ce te însori cu lady Natalie. Nimeni nu te-ar condamna pentru asta, mai ales în Anglia. N-ai decît să o seduci. Să o faci amanta ta. Îi cumpăr şi o casă dacă-ţi face plăcere.

– Mulţumesc, dar pot să-mi permit şi singur o amantă, îi aruncă Rafe dezgustat, cu o privire întunecată în ochi. Vrei atît de mult căsătoria asta încît eşti dispus să finanţezi coruperea unei fete nevinovate ca să o obţii?

– Toată lumea îşi pierde inocenţa mai devreme sau mai tîrziu.

Cînd Thomas văzu expresia de pe chipul fiului său, privirea îi deveni rece.

– Dacă înşeli aşteptările tuturor şi mă faci de rîs în tîrgul ăsta, te scot din testament. Nu-ți mai dau nici o şansă. O să fi dezmoştenit. Nu o să mai fii copilul meu.

– Am înțeles, spuse Rafe scurt.

Capitolul treisprezece

– „Şi s-a spus mereu despre el că ştia să menţină viu spiritul Crăciunului, mai bine decît oricare altul în viaţă. Fie să se spună aşa despre noi toţi! Astfel, după cum spunea şi Micul Tim, să fim cu toţii binecuvîntaţi!"

Hannah ridică privirea după ce termină de citit „Poveste de Crăciun" şi văzu chipurile fermecate ale copiilor, cu ochii strălucitori. Urmă o tăcere scurtă, plină de bucuria de a fi împărţit o poveste frumoasă şi de regretul că ea se terminase. După aceea se ridicară cu toţii şi începură să se mişte prin cameră, cu firimituri de prăjitură şi lapte pe obraji, aplaudînd entuziasmaţi.

În poala rochiei ei stăteau doi micuţi, iar unul o îmbrăţişă de pe spătarul fotoliului. Hannah ridică privirea şi dădu cu ochii de Rafe Bowman, care se apropia. Ritmul inimii ei deveni mult mai rapid, iar tînăra îşi dădu seama că respira mai repede nu din cauza braţelor mici care o strîngeau.

Privirea lui alunecă spre hainele ei în dezordine şi spre coafura care îşi pierdea forma.

– Bine lucrat, murmură. Ne-ai făcut să simțim că e Crăciunul. Pe toți.

– Mulțumesc, şopti ea, încercînd să nu-şi amintească de atingerea mîinilor lui pe pielea ei, de buzele lui...

– Trebuie să îți vorbesc.

Cu grijă, Hannah îi dădu jos pe copii din brațe şi desfăcu mînuțele care o strîngeau pe după grumaz. Se ridică în fața lui şi încercă în zadar să-şi aranjeze rochia şi să-i netezească faldurile. Trase aer adînc în piept, dar vocea i se auzi cu o dezamăgitoare lipsă de forță:

– Eu... nu văd la ce bun.

Privirea lui o învălui, caldă şi directă.

– Chiar şi aşa, am de gînd să-ți vorbesc.

Cuvintele din scrisoarea lui începură să i se deruleze lui Hannah prin minte: *„Vreau să îți sărut toate părțile moi ale trupului..."*

– Te rog, nu acum, şopti, îmbujorîndu-se şi simțind cum începe să o doară în capul pieptului.

Văzînd-o atît de tulburată, el cedă.

– Mîine?

„Am nevoie de prea mult din tine..."

– Da, rosti ea cu dificultate.

Înțelegînd cît de profund o tulbura prezența lui, Rafe dădu scurt din cap şi strînse din dinți. Avea să-i spună multe lucruri, cuvinte care-i pluteau nerăbdătoare pe buze, dar ceva, compasiune sau poate milă, îl ajută să se abțină.

– Mîine, repetă încet, apoi plecă.

Dădace şi bone veniră să-i ia pe copii, iar Hannah ieşi pe coridor ameţită şi nefericită. Nimeni nu-i spusese că iubirea putea să te facă să simţi durere în fiecare celulă a corpului. Devenea din ce în ce mai clar că nu avea să poată participa la nunta lui Rafe cu Natalie, că toate evenimentele vieţii lor de cuplu căsătorit, naşterea copiilor, sărbătorile, ritualurile, ar fi fost imposibil de tolerat pentru ea. Ar fi fiert de gelozie şi disperare şi resentimente, pînă cînd s-ar fi dezintegrat. Înţelepciunea comună pentru o femeie în situaţia ei spunea că, într-o bună zi, avea să cunoască un alt bărbat şi să uite de Rafe Bowman, dar ea nu voia un alt bărbat. Nimeni nu mai era ca el.

„Sînt pierdută", se gîndi. Cu capul aplecat, merse repede înainte pe coridor, intenţionînd să ajungă în camera ei, unde putea să jelească în intimitate. Din păcate, atunci cînd mergi cu capul în jos nu vezi încotro te îndrepţi. Aproape că se ciocni de o femeie care venea din direcţia opusă, cineva care mergea cu un pas mare şi liber.

Amîndouă se opriră brusc, iar femeia întinse mîinile ca s-o ajute pe Hannah să-şi recapete echilibrul.

– Milady, tresări Hannah, recunoscînd-o pe Lillian. Vai, îmi pare atît de rău! Vă rog să mă scuzaţi.

– Nu s-a întîmplat nimic, o asigură contesa. E vina mea, de fapt. Mă grăbeam să-i spun menajerei ceva înainte să mă întîlnesc cu sora mea, şi...

Făcu o pauză şi se uită cu atenţie la Hannah.

– Parcă îți vine să plîngi, spuse direct. S-a întîmplat ceva?

– Nu, rosti Hannah pe un ton vesel şi cîteva lacrimi îi curseră pe obraji.

Oftă şi aplecă din nou capul.

– Fir-ar al naibii. Îmi pare rău, dar trebuie să plec...

– Săraca de tine, spuse Lillian cu înțelegere sinceră, absolut deloc şocată de cuvintele lui Hannah. Vino cu mine. Sus e un salon privat în care putem să vorbim.

– Nu pot, şopti Hannah. Milady, îmi pare rău, dar eşti ultima persoană căreia pot să îi fac confesiuni despre asta.

– Vai, spuse contesa făcînd ochii mari, ochi de aceeaşi culoare, cafeniu de catifea, ca ai fratelui ei. E vorba despre Rafe, aşa e?

Mai multe lacrimi, curgînd indiferent cît de mult strîngea Hannah pleoapele.

– Ai o prietenă cu care să poți să vorbeşti? întrebă Lillian cu blîndețe.

– Natalie e prietena mea cea mai bună, spuse Hannah printre suspine, aşa că nici asta nu se poate.

– Atunci dă-mi mie voie să fiu prietena ta. Nu sînt sigură că pot să te ajut, dar cel puțin pot să încerc să înțeleg.

Urcară într-un salon de la etaj, o cameră privată în care contesa primea oaspeți, decorată într-un stil feminin. Lillian închise uşa, îi oferi lui Hannah o batistă şi se aşeză alături de ea pe divan.

– Insist să-mi spui pe nume, rosti. Şi înainte ca vreuna dintre noi să spună un cuvînt, te asigur că tot ce se vorbeşte în salonul ăsta o să rămînă secret. Nu o să afle nimeni.

– Da, mi... Lillian.

Hannah îşi suflă nasul şi oftă.

– Acum, spune-mi, ce s-a întîmplat de te-a făcut să plîngi?

– E vorba de domnul Bowman... de Rafe.

Nu reuşea să ordoneze cuvintele cum trebuia, aşa că le lăsă să iasă cum veneau, ştiind că Lillian n-avea să reuşească să înţeleagă sensul lor.

– E atît de... şi eu niciodată n-am mai... şi cînd m-a sărutat m-am gîndit că nu, mi se pare doar că m-am îndrăgostit, dar după aceea m-a cerut domnul Clark şi mi-am dat seama că nu pot să accept, pentru că... dar e prea curînd. Prea repede. Cea mai rea parte e scrisoarea, fiindcă nici nu ştiu pentru cine a scris-o!

Continuă să vorbească astfel, încercînd cu disperare să se facă înţeleasă. Cumva, ca prin minune, contesa reuşi să dea sens amestecului de cuvinte.

În timp ce Hannah îşi vărsa sufletul povestind întreaga tărăşenie, sau cel puţin varianta decentă, Lillian o apucă de mîini şi o strînse cu afecţiune. Cînd tînăra se opri ca să-şi sufle nasul, contesa spuse:

– O să sun să ne aducă nişte ceai. Cu coniac.

Trase de clopoţelul pentru servitori, iar cînd la uşă bătu o cameristă, Lillian întredeschise şi îi murmură cîteva cuvinte. Servitoarea plecă să aducă nişte ceai.

Tocmai cînd Lillian se întorcea la divan, uşa se deschise şi Daisy Swift băgă capul înăuntru. Păru puţin surprinsă că o găsea pe Hannah acolo cu sora ei.

– Bună, Lillian. Trebuia să fii la un joc de cărţi.

– Fir-ar! Am uitat.

Daisy o privi curioasă şi îngrijorată pe Hannah.

– De ce plîngi? Pot să fac ceva ca să te ajut?

– E o problemă intimă şi foarte sensibilă, îi spuse Lillian. Hannah tocmai îmi împărtăşea un secret.

– Împărtăşeşte-l şi cu mine! rosti Daisy din tot sufletul, intrînd. Ştiu să păstrez secrete. De fapt, chiar mai bine decît Lillian.

Fără să-i dea ocazia lui Hannah să răspundă, Daisy închise uşa şi merse să se aşeze alături de sora ei.

– Nu trebuie să spui nimănui, îi spuse aceasta pe un ton serios. Hannah e îndrăgostită de Rafe, iar el o să o ceară de nevastă pe lady Natalie. Doar că şi el e îndrăgostit de Hannah.

– Nu sînt sigură că este, rosti aceasta cu o voce înfundată. Doar că scrisoarea...

– O mai ai? Îmi dai voie să o văd?

Hannah o privi cu îndoială.

– E foarte intimă. Rafe n-a vrut s-o citească nimeni.

– Atunci ar fi trebuit să o ardă de tot, spuse Lillian.

– Arată-ne, Hannah, o îndemnă Daisy. Promit că nu spunem nimănui.

Cu grijă, tînăra scoase bucăţica de hîrtie din buzunar şi i-o întinse lui Lillian. Surorile se aplecară deasupra ei şi începură să citească.

– Vai de mine, murmură Daisy.

– Nu se sfieşte de la cuvinte, aşa e? întrebă Lillian pe un ton sec, cu sprîncenele ridicate.

Se uită la Hannah.

– E scrisul lui Rafe, nu încape îndoială, şi sînt sigură că el este autorul, dar se exprimă cu totul neobişnuit.

– Sînt sigură că ştie multe cuvinte frumoase cu care să le atragă pe femei, spuse Hannah încet. E un fustangiu.

– Aşa e, dar să fie el atît de deschis şi să vorbească atît de frumos... Nu-i stă în fire. De obicei este...

– Un fustangiu care nu spune multe, încheie Daisy în locul ei.

– Ce vreau să spun e că de aici reiese clar cît de puternice îi sînt sentimentele, îi spuse Lillian lui Hannah.

Se întoarse spre sora ei mai mică şi întrebă:

– Tu ce părere ai, Daisy?

– Ei bine, mi se pare puţin revoltător să citesc astfel de cuvinte scrise de fratele meu, răspunse aceasta. Vin şi miere şi aşa mai departe, dar trecînd peste asta, e clar că Rafe s-a îndrăgostit pentru prima dată în viaţa lui.

– Poate că scrisoarea nici nu îmi era adresată mie, începu Hannah, dar uşa se deschise din nou.

Era Evie, lady St. Vincent, cu părul roşcat prins într-un coc lejer.

– Te-am căutat, spuse.

– Nu te-am văzut de zile întregi, rosti Lillian. Unde ai fost?

Evie roşi.

– Cu St. Vincent.

– Ce ați făcut... Dumnezeule mare. Lasă, nu-mi spune.

Evie dădu cu ochii de Hannah.

– Vai de mine! Te simți bine?

– Discutăm ceva foarte intim, îi spuse Daisy. Hannah s-a îndrăgostit de Rafe. E secret. Intră.

Evie intră şi se aşeză într-un fotoliu din apropiere, în timp ce Lillian îi explică succint situația.

– Pot să văd şi eu scrisoarea? întrebă Evie.

– Nu cred că... începu Hannah, dar Daisy dăduse deja hîrtia mai departe.

– Să nu te temi, îi murmură Lillian. Evie se pricepe mai bine decît oricine să păstreze un secret.

După ce lady St. Vincent termină de citit, ridică privirea uimită, iar Hannah spuse nefericită:

– Poate că nu mi-era adresată mie. Putea la fel de bine să fie scrisă pentru Natalie. Bărbații o adoră. O cer mereu de nevastă, iar ea se descurcă atît de bine cu ei, pe cînd eu nu ştiu deloc cum să mă port.

– Ni-nimeni nu se descurcă bine cu ei, îi spuse Evie pe un ton ferm. Nici măcar ei nu se descurcă prea bine cu ei înşişi.

– Aşa e, adăugă şi Lilian. Ba mai mult, orice femeie care crede că se descurcă atît de bine cu bărbații n-ar trebui să aibă un soț.

– Annabelle se descurcă bine cu bărbaţii, rosti Daisy pe un ton gînditor. Cu toate că ea ar nega asta.

Se auzi o bătaie scurtă la uşă.

– Ceaiul, spuse Lillian.

Dar nu era o servitoare, ci Annabelle Hunt.

– Bună, le spuse zîmbind şi uitîndu-se la ele. Ce facem?

O privi pe Hannah şi pe chip îi apăru o expresie îngrijorată.

– Tu ai plîns.

– E îndrăgostită de Rafe Bowman, spuse Evie. E secret. Vino înăuntru.

– Să nu spui nimănui, Annabelle, rosti Lillian pe un ton sever. E confidenţial.

– Ea nu se pricepe prea bine să ţină un secret, adăugă Daisy.

– Ba da! exclamă Annabelle intrînd în salon. Cel puţin să ţin secrete importante. Cu cele mici am ceva probleme.

– Ăsta e un secret important, îi spuse contesa.

Hannah aşteptă cu resemnare în timp ce i se explica situaţia lui Annabelle. Luînd scrisoarea, aceasta privi hîrtia arsă şi zîmbi şters.

– Ce frumos!

Se uită la Hannah.

– Asta nu e pentru lady Natalie, rosti hotărît. Hannah, atracţia lui Rafe faţă de tine nu a trecut neobservată. De fapt, chiar s-a remarcat discret în privinţa asta.

– Vrea să spună că toată lumea bîrfeşte despre voi, îi explică Daisy.

– Eu cred, continuă Annabelle, că lui Rafe îi place lady Natalie – are şi ce să-i placă, dar că te iubeşte pe tine.

– Dar aşa ceva e imposibil, spuse Hannah foarte nefericită.

– E imposibil să te iubească? întrebă Daisy. Sau imposibil din cauza tîrgului infernal pe care i l-a propus tata?

– Amîndouă, spuse Hannah cu regret. În primul rînd, nu ştiu dacă nu cumva ce simte pentru mine nu e doar atracţie fizică...

Se opri ca să-şi şteargă lacrimile.

– „Întreabă-mă peste o oră", citi Annabelle încet din scrisoare. „Întreabă-mă peste o lună, un an, zece ani, o viaţă...". Asta nu e atracţie fizică, Hannah.

– Chiar dacă e adevărat, spuse aceasta, nu aş putea să îl accept, pentru că ar pierde totul, inclusiv relaţia cu tatăl lui. Nu aş vrea să facă un astfel de sacrificiu.

– Nici tata n-ar vrea, rosti Lillian apăsat.

– Poate că ar trebui să amintesc, spuse Daisy, că Matthew este hotărît să îi vorbească tatei despre situaţia asta. Spune că nu putem să-i dăm voie să facă astfel de excese. Trebuie să existe o limită, fiindcă altfel o să calce pe toată lumea în picioare. Şi cum Matthew are foarte mare influenţă asupra tatei, se prea poate să reuşească să-l facă să reacţioneze.

– Oricum ar fi, îi spuse Annabelle lui Hannah, tu nu ai nici o legătură cu relația dintre ei doi. Singura ta obligație e să îi spui lui Rafe ce simți. Din iubire pentru el, dar şi de dragul tău, trebuie să-i dai de ales. Merită să îți cunoască sentimentele înainte să ia o decizie importantă legată de viitorul său.

Hannah ştia că Annabelle avea dreptate, dar adevărul nu era tocmai eliberator. O făcea să se simtă goală pe dinăuntru şi mică. Desenă cu vîrful pantofului conturul medalionului înflorat de pe covor.

– Sper că o să am suficient curaj, spuse, mai mult pentru sine decît pentru celelalte.

– Dragostea merită riscul, spuse Daisy.

– Dacă nu-i spui lui Rafe, adăugă Lillian, o să regreți întotdeauna, pentru că nu o să ştii ce s-ar fi putut întîmpla.

– Spune-i, rosti şi Evie încet.

Hannah trase aer în piept, tremurînd, şi le privi pe toate patru. Erau un grup ciudat, toate atît de istețe şi de frumoase, dar... diferite. Simțea că acele femei se încurajau una pe cealaltă să fie excentrice şi că se bucurau de faptul că erau altfel decît restul lumii. Puteau să îşi spună orice şi îşi tolerau orice faptă. Orice ar fi fost, ele acceptau şi iertau. Uneori, într-unele prietenii rare şi minunate, legătura de dragoste de soră era mult mai puternică decît aceea de sînge.

Îi plăcea să fie alături de ele. Se simțea încurajată în prezența lor, mai ales cînd se uita în ochii căprui, familiari, ai surorilor Bowman.

– Bine, le spuse cu inima strînsă. O să îi spun. Mîine.

– Mîine seară e balul din Ajunul Crăciunului, rosti Annabelle. Ai o rochie frumoasă?

– Da, răspunse Hannah. Una albă. E foarte simplă, dar e preferata mea.

– Am un colier de perle pe care ai putea să-l împrumuți, oferi Annabelle.

– Eu am mănuși din satin alb pentru ea! exclamă Daisy.

Lillian zîmbi larg.

– Hannah, o să te împodobim mai frumos decît bradul de Crăciun.

Camerista aduse ceaiul, iar Lillian o trimise înapoi ca să mai aducă niște cești.

– Cine vrea ceai cu coniac? întrebă contesa.

– Eu, spuse Daisy.

– Eu vreau fără co-coniac, murmură Evie.

– Eu vreau fără ceai, spuse și Annabelle.

Așezîndu-se în locul de lîngă Hannah, Daisy îi oferi o batistă curată și o cuprinse pe după umeri.

– Știi, draga mea, ești prima domnișoară timidă cu titlu onorific, iar noi ne-am purtat foarte mare noroc una alteia. Nu am nici o îndoială că o să îți purtăm la fel de mult noroc și ție.

* * *

Puțin amețită după un pahar de coniac fără ceai, Lillian le spuse noapte bună prietenelor ei, inclusiv celei mai noi dintre ele. Plecară cu toate din salonul Marsden spre camerele lor. Plimbîndu-se încet spre camerele sale, contesa se gîndi la situația fratelui ei, încruntîndu-se tulburată.

Lillian era o femeie directă, care spunea ce avea pe suflet, care prefera să rezolve o problemă aducînd-o în discuție şi atacînd-o frontal, dar înțelegea că în acea situație era mai bine să facă uz de discreție şi precauție. Ceea ce însemna că nu trebuia să se amestece. Cu toate astea, îşi dorea foarte mult ca Rafe să fie fericit, aşa cum merita. Ba mai mult, voia să-l ia de umeri şi să-l scuture bine pe tatăl ei, care se purta ca un măgar, şi să-i ordone să nu mai manipuleze viețile tuturor celor din jurul lui.

Se decise să îi vorbească lui Westcliff, pe care putea întotdeauna să conteze pentru încurajare şi bunsimț. Abia aştepta să audă părerea lui despre situația dintre Rafe, Hannah şi lady Natalie. Ghicind că soțul ei era încă jos, cu oaspeții, se îndreptă spre scara principală.

Odată ajunsă la capătul de sus al scărilor, se pregăti să coboare, dar îl văzu pe soțul ei în foaierul de dedesubt, vorbind cu cineva. Lady Kittridge... din nou!

– Marcus, şopti, simţind un fior bolnăvicios de gelozie.

Urmat imediat de furie. Pentru Dumnezeu, aşa ceva nu putea fi îndurat. N-avea de gînd să piardă afecţiunea soţului ei în favoarea altcuiva. Nu fără să se lupte. Strînse pumnii şi, cu toate că instinctul îi spunea să se repeadă jos şi să sară între el şi femeia cea blondă, reuşi să se stăpînească. Era contesă. Avea de gînd să procedeze cu demnitate şi să-l confrunte pe Marcus în particular.

Mai întîi merse în camera copiilor ca să-i spună noapte bună micuţei Merrit, care era aşezată în leagănul tivit cu dantelă. Alături de fetiţă era una dintre bonele familiei. Lillian se mai calmă puţin cînd o văzu pe fiica ei cea minunată. Îşi trecu mîna peste părul întunecat al bebeluşului, bucurîndu-se de imaginea lui.

„Sînt mama copilului său", se gîndi cu vehemenţă, dorindu-şi să poată să arunce cuvintele ca pe nişte pumnale spre strălucitoarea lady Kittridge. *„Sînt soţia lui. Încă mai este îndrăgostit de mine!"*

Merse în dormitorul mare, făcu o baie şi se schimbă într-o cămaşă de noapte şi un capot din catifea, apoi îşi pieptănă părul lung şi negru. Inima începu să-i bată mai tare cînd Marcus intră în cameră. Soţul ei se opri cînd o văzu, cu părul lung, desfăcut, căzîndu-i pe spate, şi zîmbi. Acolo, în intimitate, maniera lui autocratică se topea şi contele atotputernic devenea un bărbat cald, iubitor şi foarte muritor.

Îşi scoase haina şi o lăsă pe spătarul unui scaun. Urmă cravata. După aceea se apropie de soţia lui. Lillian închise ochii atunci cînd el începu să o mîngîie încet pe cap, să-i maseze tîmplele cu degetele. Era foarte conştientă de prezenţa lui, de forţa ţinută în frîu a trupului său şi de parfumul lui uscat, dulce, de aer curat, care aducea cu acela al fînului proaspăt cosit. Acest bărbat complex, cu nevoi atît de complexe, o fascina. Crescută cu permanentul stil critic al părinţilor ei, nici nu era de mirare că uneori se îndoia de capacitatea ei să îi fie de-ajuns lui Marcus.

– Eşti obosită? întrebă el cu vocea sa ca pietrişul învelit în catifea, atît de deosebită şi de plăcută.

– Numai puţin.

Oftă cînd mîinile lui îi alunecară spre umeri, masînd, eliberînd tensiunea care se adunase acolo.

– Ai putea să stai pe spate şi să mă laşi să-mi fac de cap cu tine, sugeră el cu o sclipire în ochii negri.

– Da, dar mai întîi vreau să-ţi vorbesc despre ceva.

Fir-ar să fie! Vocea îi tremurase în ciuda încercării ei de a se stăpîni. Expresia de pe chipul lui Marcus se schimbă cînd auzi durerea din glasul ei. O ridică şi o răsuci cu faţa spre el, apoi o privi fix, îngrijorat deodată.

– Ce s-a întîmplat, iubirea mea?

Lillian trase aer adînc în piept. O dată. De două ori. Frica, mînia şi îngrijorarea erau atît de intense încît îi era greu să vorbească.

– Eu... nu ar trebui să stau în calea... în calea intereselor tale din afara căsătoriei. Ştiu asta. Înţeleg cum stau lucrurile cu aceia ca tine. Aţi făcut asta secole întregi şi presupun că am exagerat aşteptîndu-mă ca tu... ca eu să fiu suficient pentru tine. Nu-ţi cer decît să fii discret. Asta pentru că nu mi-e uşor să te văd cu ea. Felul în care îi zîmbeşti, şi...

Se opri şi îşi ascunse chipul în palme, ruşinată să simtă că lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji. Fir-ar al naibii!

– Aceia ca mine? întrebă Marcus absolut nedumerit. Ce am făcut eu secole întregi? Lillian, despre ce naiba vorbeşti?

Vocea ei supărată se auzi înfundat din spatele palmelor:

– Despre lady Kittridge.

Urmă o tăcere scurtă, şocată.

– Ai înnebunit? Lillian, uită-te la mine. Lillian...

– Nu pot să mă uit la tine, spuse ea supărată.

El o scutură puţin.

– Lillian... să înţeleg că tu crezi că pe mine mă interesează femeia asta?

Nota de revoltă sinceră din întrebarea lui o făcu să se simtă puţin mai bine. Nici un soţ vinovat nu ar fi putut să se prefacă atît de bine mînios şi nedumerit. Pe de altă parte, nu era niciodată o idee bună să-l provoci pe Marcus. Se înfuria neobişnuit de greu, dar odată pornit,

se cutremurau munții, se desfăceau oceanele şi orice creatură cu instinct de conservare fugea să se ascundă.

– Te-am văzut vorbind cu ea, spuse Lillian descoperindu-şi chipul. Şi...

Îi aruncă o privire indignată şi nefericită.

– Îți legi altfel cravata!

– Mi-a sugerat valetul să fac asta, spuse el părînd uluit.

– Iar trucul acela nou din seara trecută... lucrul pe care l-ai făcut în pat...

– Nu ți-a plăcut? Fir-ar să fie, Lillian! Era suficient să-mi spui.

– Ba mi-a plăcut, spuse ea îmbujorîndu-se pînă în vîrful urechilor, dar e unul dintre semne, vezi tu.

– Semne pentru ce?

– Semne că te-ai plictisit de mine, rosti ea cu o voce spartă. Că vrei pe altcineva.

Marcus o privi fix şi începu să blesteme atît de urît încît o şocă pe Lillian, care ştia ea însăşi destul de multe cuvinte urîte. Apucînd-o de braț, el o trase afară din dormitor.

– Vino cu mine!

– Acum? Aşa? Marcus, nu sînt îmbrăcată...

– Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie!

„Gata. Am reuşit să-l înnebunesc.". gîndi ea alarmată în timp ce el o trăgea în jos pe scări, prin foaierul în care cîțiva servitori îi priveau nedumeriți.

Afară, în frigul aprig de decembrie. Ce avea de gînd să facă? O dădea afară?

– Marcus? întrebă ea speriată, grăbindu-se să țină pasul cu călcătura lui care parcă mînca pămîntul.

El nu-i răspunse, ci o conduse de-a latul curții, spre grajduri, care aveau o curte centrală şi o fîntînă de băut pentru cai. Înăuntru, în spațiul cald, se înşirau mai multe compartimente. Caii îl priviră cu un interes detaşat pe Marcus, care o trase pe soția lui mai aproape de primul rînd de cai. Deasupra uşii unuia dintre ei era prinsă o fundă mare, roşie şi veselă. Înăuntru era un cal arab superb, înalt, cu un cap îngust şi elegant, ochi mari, strălucitori şi o conformație perfectă. Lillian clipi surprinsă.

– Un cal arab alb? întrebă pe un ton pierdut, fiindcă nu mai văzuse niciodată o astfel de creatură. Parcă ar fi dintr-o poveste.

– Tehnic vorbind, e înregistrată ca fiind cenuşie, spuse Marcus, dar nuanța e atît de deschisă încît pare argintiu deschis. O cheamă Misty Moonlight.

Îi aruncă soției sale o privire sardonică.

– E cadoul tău de Crăciun. M-ai întrebat dacă pot să te ajut să înveți să călăreşti mai bine. Îți aminteşti?

– Vai.

Deodată, lui Lillian i se tăie răsuflarea.

– Mi-a luat şase blestemate de luni să fac aranjamentele, continuă Marcus pe un ton apăsat. Lady Kittridge e cea mai bună crescătoare de cai din Anglia

şi e foarte atentă la cei cărora le vinde vreunul dintre preţioşii ei cai arabi. Acest cal îi fusese promis altcuiva. A trebuit să-l mituiesc şi să-l ameninţ pe celălalt cumpărător, apoi să-i plătesc o blestemată de avere lui lady Kittridge.

– Şi de asta ai comunicat atît de des cu ea?

– Da.

Îi aruncă soţiei lui o căutătură urîtă.

– Vai, Marcus!

Lillian se simţea copleşită de uşurare şi fericire.

– Iar în schimbul eforturilor mele, se răsti el, eu sînt acuzat de infidelitate! Te iubesc mai mult decît îmi iubesc viaţa. De cînd te-am cunoscut, nu m-am mai gîndit la nici o altă femeie. Cum crezi că aş putea să doresc pe altcineva, cînd noi petrecem fiecare noapte împreună, îmi depăşeşte puterea de înţelegere!

Dîndu-şi seama că îl ofensase mortal şi că era din ce în ce mai furios, Lillian îi zîmbi, încercînd să-l împace.

– Nu am crezut că m-ai trăda cu adevărat, dar mă temeam că te tenta. Şi eu...

– Singurul lucru are mă tentează e să te duc în camera harnaşamentelor şi să te bat la fund cu biciuşca. De mai multe ori. Tare.

Lillian făcu un pas în spate, în timp ce soţul ei se apropia ameninţător. O cuprinse un amestec de bucurie, uşurare şi teamă.

– Marcus, s-a lămurit tot. Te cred. Nu mai sînt deloc îngrijorată.

– Ba ar trebui să fii îngrijorată, îi spuse el cu o blîndețe care-ți îngheța sîngele în vene. Pentru că este clar că, dacă nu există consecințe pentru lipsa ta de încredere în mine...

– Consecințe? rosti ea ascuțit.

– Atunci problema asta ar putea să mai apară și pe viitor. Așa că am de gînd să-ți scot din minte orice îndoială în privința a ceea ce doresc, și de la cine.

Privindu-l cu ochii mari, Lillian se întrebă dacă avea s-o lovească, să facă dragoste cu ea, sau amîndouă. Își calculă șansele de scăpare. Situația nu era trandafirie. Marcus, cu trupul lui puternic și agil, era foarte sprinten și rezistent. Iute ca fulgerul și mai dibaci decît un iepure de cîmp. Privind-o fix, el își scoase vesta și o aruncă pe podeaua acoperită de fîn. Ridică o pătură pentru cai dintr-un teanc și o întinse peste o grămadă de fîn.

– Vino încoace, spuse încet, cu o expresie nemiloasă pe chip.

Ea făcu ochii mari și un chicot de rîs pe jumătate isteric, sălbatic, aproape că-i scăpă de pe buze. Încercă să se mențină pe poziții.

– Marcus, unele lucruri nu trebuie făcute în fața copiilor și a cailor.

– Aici nu sînt copii, iar caii mei nu răspîndesc zvonuri.

Lillian încercă să fugă pe lîngă el, dar Marcus o prinse cu uşurinţă şi o aruncă pe pătura de deasupra fînului. Ea strigă şi protestă, dar el îi smulse cămaşa de noapte. Buzele lui le striviră pe ale ei şi mîinile începură insolent să o mîngîie. Ea îşi înfrînă un ţipăt cînd el se aplecă deasupra sînilor ei, muşcîndu-le blînd sfîrcurile, apoi alungînd durerea cu limba. Soţul ei făcu toate lucrurile despre care ştia că o aprind, blînd, dar nemilos, pînă cînd ea îşi şopti înfrîngerea. Desfăcîndu-şi pantalonii din cîteva mişcări, el o pătrunse cu o forţă instinctivă.

Lillian se cutremură, în extaz, şi îşi sprijini palmele pe spatele lui puternic. El o sărută, aspru şi însetat, în timp ce trupul i se mişca într-un ritm nemilos.

– Marcus, spuse Lillian cu răsuflarea tăiată. N-o să mă mai îndoiesc niciodată de tine. Vai, Doamne...

El zîmbi cu chipul ascuns în părul ei şi îi trase şoldurile mai sus, mai aproape de ale lui.

– Aşa să faci, îi murmură.

Şi mult după aceea, în noapte, îşi făcu de cap cu ea.

Capitolul paisprezece

Hannah încercă în zadar să găsească ocazia să-i vorbească lui Rafe în ziua următoare, fiindcă el se dovedi imposibil de găsit. La fel ca şi Natalie, familia Blandford şi familia Bowman. Avea sentimentul neplăcut că se pregătea ceva.

Conacul Stony Cross era însufleţit de activitate, oaspeţii cîntau, mîncau şi beau, în timp ce copiii puneau în scenă piese de teatru cu un set imens de jucării, sus, într-una dintre camerele comune.

Tîrziu în acea zi, Hannah reuşi să-l vadă pe Rafe cînd trecu pe lîngă biblioteca privată a lordului Westcliff. Uşa fusese lăsată deschisă, iar înăuntru erau el, lordul şi domnul Swift. Se opri nesigură, iar Rafe se uită spre ea. Văzînd-o, se ridică imediat de la biroul de care se sprijinea şi le murmură celorlalţi:

– Numai o clipă.

Ieşi pe coridor, cu o expresie neobişnuit de serioasă pe chip, dar zîmbind cînd o privi.

– Hannah.

Blîndețea vocii lui îi trimise un val de plăcere pe șira spinării.

– Ai... ai spus că vrei să-mi vorbești, reuși ea să spună.

– Așa este. Vreau. Iartă-mă, am fost ocupat cu cîteva lucruri.

Întinse mîna ca să o atingă, de parcă n-ar fi putut să se stăpînească, mîngîindu-i puțin materialul larg al uneia dintre mîneci.

– Avem nevoie de timp și de intimitate pentru ce vreau eu să discutăm, dar nici una dintre ele parcă nu-i de găsit astăzi.

– Poate mai tîrziu în seara asta? sugeră ea pe un ton ezitant.

– Da. Te găsesc eu.

Îi dădu drumul mînecii și se înclină puțin, în stilul caracteristic domnilor.

– Pe mai tîrziu.

Cînd Hannah urcă în camera ei ca să o ajute pe Natalie să se schimbe în rochia de bal, apoi să se pregătească ea însăși, se miră să o găsească pe verișoara ei deja complet îmbrăcată. Tînăra arăta minunat într-o rochie din satin albastru deschis, tivită cu tul de aceeași culoare, și cu părul buclat prin sus.

– Hannah! exclamă ea în timp ce ieșea din cameră alături de lady Blandford. Am să-ți spun ceva, ceva foarte important...

– Poți să-i spui mai tîrziu, o întrerupse lady Blandford, părînd la fel de agitată ca şi fiica ei. Lordul Blandford şi lordul Westcliff sînt jos, Natalie. Nu vreau să-i lăsăm să ne aştepte.

– Da, desigur.

În ochii albaştri ai lui Natalie strălucea entuziasmul.

– Vorbim curînd, Hannah.

Nedumerită, Hannah le privi grăbindu-se în jos pe coridor. Se pregătea ceva, atîta lucru era clar, îşi spuse în gînd, simțind cum o cuprindea un val de îngrijorare şi cum pe sub haine trupul îi era cuprins de o peliculă fină de sudoare rece.

În dormitor o aştepta o cameristă.

– Domnişoară Appleton. Lady Westcliff m-a trimis să vă ajut să vă pregătiți pentru bal.

– Chiar aşa? Foarte frumos din partea ei. De obicei nu am nevoie de prea mult ajutor, însă...

– Mă pricep foarte bine la coafuri, spuse camerista pe un ton ferm. Iar lady Westcliff mi-a spus să folosesc agrafele ei cu perle pentru dumneavoastră. Acum vă rog să vă aşezați la masa de toaletă, domnişoară.

Înduioşată de generozitatea lui Lillian, care o trimisese pe propria ei cameristă, Hannah se supuse. Dură o eternitate ca părul să-i fie buclat cu fierul încins şi prins sus, cu perle albe, strălucitoare, împrăştiate printre şuvițele închise la culoare. Camerista o ajută să

îmbrace rochia albă de bal şi îi oferi o pereche de ciorapi argintii din mătase din partea lui Evie. După ce îi prinse colierul de perle de la Annabelle Hunt la gît, aceasta o ajută să îşi pună mănuşile albe, lungi, ale lui Daisy Swift. Domnişoarele timide, se gîndi Hannah zîmbind recunoscătoare, erau grupul ei personal de zîne bune. Încheiară procesul cu un praf de pudră pe nas şi pe frunte şi puţin balsam de buze cu parfum de trandafir.

Pe Hannah o surprinse puţin propria reflexie elegantă în oglindă, cu ochii mari şi verzi şi coafura contrastînd plăcut cu simplitatea rochiei albe.

– Foarte frumos, domnişoară, declară camerista. Aţi face bine să vă grăbiţi jos, fiindcă începe balul curînd.

Hannah era prea emoţionată ca să fie tentată de delicatesele aşezate pe mesele întinse. Oaspeţii aveau să se bucure de ele în timpul dansului, şi mai tîrziu avea să fie servită o cină formală. Imediat ce apăru în sala de bal, Lillian şi Daisy se apropiară de ea şi o lăudară fiindcă arăta atît de frumos.

– Sînteţi foarte amabile amîndouă, le spuse ea din toată inima. E mai mult decît generos că mi-aţi împrumutat perlele şi mănuşile...

– Avem motive ascunse, răspunse Daisy.

Hannah o privi nedumerită.

– Motive ascunse foarte întemeiate, rosti şi Lillian zîmbind larg. Vrem să fii sora noastră.

– Ai vorbit cu Rafe? întrebă Daisy încet.

Hannah clătină din cap.

– Abia dacă l-am văzut toată ziua. O vreme a lipsit, apoi a vorbit cu foarte multă lume.

– Se pregăteşte ceva, adăugă Lillian. Şi Westcliff a fost ocupat toată ziua, iar părinţii mei nu au fost de găsit.

– La fel şi familia Blandford, comentă Hannah temătoare.

– Nu ştiu sigur, spuse Lillian zîmbindu-i încurajator, dar cred că totul o să fie bine.

O luă de braţ şi continuă:

– Vino să vezi bradul.

Cu toate lumînările aprinse, pomul de Crăciun era strălucitor, minunat, cu sute de flăcări mici sclipind printre ramuri precum lumini de zîne. Întreaga sală de bal era decorată cu ramuri verzi, beteală şi funde din catifea roşie. Hannah nu mai fusese niciodată la un eveniment atît de grandios. Se uită în jur, minunîndu-se, privind cuplurile care se învîrteau pe ringul de dans în ritmul muzicii de Crăciun pe care orchestra o cînta în pas de vals. Candelabrele aruncau lumini strălucitoare deasupra întregii scene, iar prin şirul de ferestre din apropiere, tînăra văzu torţele care fuseseră

aprinse în grădini, licărind pe fondul întunecat al cerului de culoarea prunelor.

Atunci îl văzu pe Rafe în cealaltă parte a camerei. La fel ca toți ceilalți bărbați, era îmbrăcat în haine de culorile clasice pentru astfel de evenimente, anume alb şi negru. Era atît de chipeş, de atrăgător, încît Hannah simți că amețeşte de dorul lui. Privirile li se întîlniră, iar el o privi atent, măsurînd fiecare detaliu, apoi zîmbi lent, bucuros, făcîndu-i genunchii să se înmoaie.

– Poftim, domnişoară.

Un servitor se apropiase cu nişte pahare de şampanie. Oaspeții primiră fiecare cîte unul, orchestra termină de cîntat şi se opri, iar de undeva se auzi un clinchet produs de un instrument de argint lovind sticla.

– Ce-i asta? întrebă Lillian ridicînd sprîncenele în timp ce ea şi Daisy luară cîte un pahar.

– Se pare că urmează un toast, comentă sora ei.

Hannah strînse piciorul paharului între degete cînd îl văzu pe lordul Blandford trăgînd-o după el pe Natalie, în cealaltă parte a camerei. Fiecare nerv îi era încărcat de tensiune. Nu... nu se putea.

– Prieteni, spuse Blandford de cîteva ori, atrăgînd atenția mulțimii.

Oaspeții tăcură şi aşteptară.

– După cum mulți dintre voi ştiți, eu şi lady Blandford am fost binecuvîntați cu un singur copil, iubita noastră Natalie. A venit momentul să o lăsăm în

grija unui bărbat care poate să aibă grijă de fericirea şi siguranţa ei, alături de care ea va călători în viaţă...

– Nu se poate, şopti Hannah.

Răceala din pieptul ei se concentră pînă cînd o simţi că-i înţepa inima. Lordul Blandford continuă să vorbească, dar ea nu reuşi să înţeleagă cuvintele din cauza pulsului care-i zvîcnea în urechi. În gît i se opri un strigăt angoasat. Întîrziase. Aşteptase prea mult.

Începură să-i tremure prea tare mîinile ca să mai poată să ţină paharul cu şampanie. I-l întinse orbeşte lui Daisy.

– Te rog, ia ăsta, rosti gîtuit. Nu pot... Trebuie să...

Se întoarse, panicată şi îndurerată, şi îşi făcu loc spre cea mai apropiată ieşire, adică spre una dintre uşile franceze ce dădeau pe terasă.

– Cu ocazia acestei sărbători a bucuriei, continuă Blandord, am onoarea şi plăcerea să anunţ o logodnă. Să toastăm în cinstea fiicei mele şi a bărbatului căruia îi va da mîna ei...

Hannah se strecură afară şi închise uşa în urma ei, trăgînd în piept cu disperare aerul rece de iarnă. Dinăuntru se auziră strigăte înfundate de veselie. Se terminase toastul. Rafe şi Natalie erau logodiţi.

Aproape că se îndoi sub greutatea durerii pe care o simţea. Gînduri sălbatice îi trecură prin minte. Nu putea să facă faţă la nimic din tot ce se întîmpla. Avea să fie nevoită să plece undeva, chiar în acea noapte.

Înapoi la tatăl şi la surorile ei... Nu putea să-i mai vadă pe Natalie, pe Rafe sau pe părinţii verişoarei ei. Îl ura pe Rafe pentru că o făcuse să îl iubească. Se ura pe sine. Voia să moară.

„Hannah, eşti o proastă", se gîndi cu disperare. *„Nu eşti prima femeie cu inima frîntă şi nici nu o să fii ultima. O să supravieţuieşti."*

Dar cu cît se străduia mai mult să se controleze, cu atît calmul părea să o evite. Trebuia să găsească un loc în care să se prăbuşească. Se îndreptă spre grădină, urmînd potecile luminate de făclii. Ajunse în luminişul cu fîntîna cu sirenă şi se aşeză pe una dintre băncile reci din piatră. Îşi ascunse faţa în palme şi lacrimi fierbinţi îi udară mănuşile din satin. Fiecare suspin era ascuţit ca un cuţit înfipt în piept.

După un timp, printre hohotele nefericite, auzi pe cineva rostindu-i numele. Umilinţa cea mai mare era să fie văzută astfel. Clătină din cap şi se ghemui, nefericită, reuşind să scoată cîteva cuvinte chinuite:

– Te rog să mă laşi...

Dar un bărbat se aşeză lîngă ea, şi se simţi cuprinsă de nişte braţe calde, puternice. Bărbatul îi trase capul la pieptul lui.

– Hannah, iubire... nu. Nu plînge.

Era vocea adîncă a lui Rafe, era parfumul lui cunoscut. Încercă să-l împingă la o parte. Murmurînd

cuvinte de alint, el îi netezi părul şi o sărută pe frunte. Buzele lui îi atinseră genele ude.

– Vino. Nu e nevoie de aşa ceva, scumpa mea dragă. Liniştește-te, nu s-a întîmplat nimic. Uită-te la mine, Hannah.

Plăcerea nemaipomenită pe care o simțea în brațele lui, confortul pe care i-l oferea, o făcură să se simtă şi mai rău.

– Ar trebui să fii înăuntru, spuse ea suspinînd şi tuşind. Cu Natalie.

El o mîngîie pe spate încet, ferm.

– Hannah, iubita mea. Te rog să te calmezi destul cît să putem vorbi.

– Nu vreau să vorbesc...

– Eu vreau, iar tu o să mă asculți. Respiră adînc. Bravo! Încă o dată.

Rafe îi dădu drumul destul cît să-şi scoată haina şi să o aşeze pe umerii ei înfrigurați.

– Nu credeam că Blandford o să facă anunțul atît de repede, spuse trăgînd-o iar la piept, altfel aş fi făcut efortul să vorbesc cu tine mai înainte.

– Nu contează, spuse ea, iar disperarea îi îngheță, transformîndu-se în amărăciune. Nimic nu mai contează. Nici să nu încerci să...

Rafe îi puse mîna la gură şi o privi. Luminat de torțe, chipul lui era pe jumătate ascuns în umbră, iar

ochii îi erau întunecați și strălucitori. Vorbi pe un ton scăzut, cald, certînd-o cu blîndețe:

– Dacă ai fi rămas în sala de bal încă aproximativ treizeci de secunde, iubita mea impulsivă, l-ai fi auzit pe Blandford anunțînd logodna lui Natalie cu lordul Travers.

Hannah se crispă cu totul. Nu mai putea nici să respire.

– Cu excepția unei scurte incursiuni în sat, continuă Rafe, astăzi toată ziua am vorbit cu lumea. Cu părinții mei, cu familia Blandford, cu Westcliff... și cel mai important, cu Natalie.

Îi luă mîna de la gură și căută în buzunarul hainei. Scoase o batistă și îi șterse obrajii uzi.

– I-am spus, continuă el, că oricît de atrăgătoare o găsesc, nu pot să mă căsătoresc cu ea, pentru că nu aș putea niciodată să am grijă de ea așa cum merită. Fiindcă m-am îndrăgostit, adînc și pentru totdeauna, de altcineva.

Îi zîmbi lui Hannah, care îl privea nedumerită.

– Cred că s-a dus la Travers după aceea, și probabil că, în timp ce o consola și o sfătuia, el și-a mărturisit propriile sentimente pentru ea. Sper că nu s-a grăbit să se logodească doar ca să-și salveze onoarea, dar asta nu mă privește.

Cuprinzîndu-i obrajii în palme, Rafe așteptă ca ea să spună ceva. Hannah nu făcu decît să scuture din cap, copleșită, incapabilă să mai scoată vreun sunet.

– În ziua aceea, în bibliotecă, îi spuse, cînd aproape că am făcut dragoste cu tine, mi-am dat seama după aceea că voiam să fim prinşi. Voiam să te compromit – orice numai ca să fiu cu tine. Am ştiut atunci că orice ar fi nu o să pot să mă însor cu Natalie, pentru că o viaţă e un timp prea lung ca să-l petreci cu femeia nepotrivită.

Capul şi umerii lui acoperiră lumina torţelor cînd se aplecă şi o sărută încet, apăsat. Îi îndemnă buzele să se desfacă, explorînd-o cu o tandreţe arzătoare ce îi făcu inima să bată cu o forţă dureroasă. Hannah tresări cînd îi simţi mîna strecurîndu-i-se pe sub haină şi mîngîindu-i pielea fină lăsată la vedere de decolteul rochiei ei de bal.

– Hannah, draga mea. Cînd te-am văzut plîngînd adineauri m-am rugat la Dumnezeu să fie pentru că ţii la mine, ticălos nefericit ce sînt. M-am rugat să mă iubeşti măcar puţin.

– Plîngeam, reuşi să-i spună ea pe un ton întretăiat, pentru că mi se rupea inima la gîndul că o să te căsătoreşti cu altcineva.

Trebui să strîngă din dinţi ca să împiedice tremurul de emoţie.

– Pentru că... pentru că te voiam pentru mine.

Flacăra de pasiune din privirea lui îi făcu pulsul să alerge.

– Atunci vreau să te întreb ceva, iubirea mea, dar mai întîi vreau să ştii că nu o să moştenesc afacerea familiei Bowman. Asta nu înseamnă că nu am mijloace materiale, fiindcă sînt un bărbat bogat şi o să-mi folosesc banii făcuţi pe căi ilegale în scopuri nobile. Peste tot există oportunităţi.

Hannah găsi că îi era greu să gîndească limpede şi că trebuia să se concentreze de parcă ar fi tradus dintr-o limbă străină.

– Ai fost dezmoştenit? şopti în sfîrşit, îngrijorată.

Îndepărtîndu-se puţin, Rafe aprobă dînd din cap. Pe figură îi apăruse o expresie serioasă, hotărîtă.

– E mai bine aşa. Cîndva, în viitor, eu şi tata o să găsim o cale să ne acceptăm unul pe celălalt, dar între timp nu am de gînd să trăiesc după cum dictează altcineva.

Ea ridică mîna şi îl mîngîie tandru pe obraz.

– Nu voiam să faci aşa un sacrificiu pentru mine.

El coborî pleoapele cînd îi simţi atingerea.

– Nu a fost un sacrificiu. A fost salvarea mea. Tata vede asta ca pe o slăbiciune, desigur, dar i-am spus că nu sînt mai puţin bărbat dacă iubesc pe cineva în felul ăsta, ci că asta mă face mai bărbat. Şi să ştii că nu eşti obligată la nimic. Nu vreau să...

– Rafe, rosti ea întretăiat, obligaţia nu face parte dintre lucrurile pe care le simt pentru tine.

Expresia de pe chipul lui îi făcu inima să se topească. O luă de mînă, îi scoase încet mănuşa, trăgînd de degete, apoi, după ce îi dezgoli palma, i-o sărută şi i-o lipi de obrazul lui cald şi proaspăt bărbierit.

– Hannah, te iubesc aproape mai mult decît pot să îndur. Mă vrei sau nu, eu sînt al tău, şi nu ştiu sigur ce s-ar întîmpla cu mine dacă ar trebui să-mi petrec restul vieţii fără tine. Te rog să te măriţi cu mine, ca să nu mai tot alerg după fericire şi să exist pur şi simplu. Ştiu că e foarte repede, dar...

– Unele lucruri nu pot fi măsurate în timp, rosti Hannah zîmbind emoţionată.

Rafe rămase nemişcat şi o privi întrebător.

– Una dintre cameriste a găsit scrisoarea de dragoste pe jumătate arsă în căminul din camera ta, explică ea, şi i-a adus-o lui Natalie, care mi-a arătat-o mie. Verişoara mea a crezut că îi era dedicată.

Chiar şi pe întuneric văzu cum Rafe roşeşte.

– Ei bine, la naiba, rosti amuzat.

O trase mai aproape şi îi şopti la ureche:

– Era pentru tine. Fiecare cuvînt de acolo era despre tine. Probabil că ţi-ai dat seama cînd ai citit-o.

– Mi-am dorit să fie pentru mine, spuse ea timid.

Roşi la rîndul ei.

– Lucrurile pe care le-ai scris... le vreau pe toate.

El rîse încet şi se retrase ca să o privească.

– Atunci răspunde-mi.

O sărută scurt, pasional.

– Spune-mi, sau o să te sărut pînă cedezi.

– Da, rosti ea cu răsuflarea tăiată de bucurie. Da, o să mă mărit cu tine. Pentru că te iubesc, Rafe, te iubesc...

El îi prinse buzele sub ale lui şi o sărută cu sete, împletindu-şi degetele în părul ei şi stricîndu-i coafura. Lui Hannah nu-i păsa deloc. Gura lui era atît de fierbinte, atît de delicioasă, o atingea cu senzualitate şi o explora adînc, apăsat. Îi răspunse dornică, tremurînd în braţele lui în timp ce trupul ei încerca să facă faţă plăcerii bruşte, copleşitoare.

Rafe o sărută încet pe gît, trezindu-i fiecare nerv, lăsînd o urmă de foc. Coborî spre pieptul ei, iar ea simţi cum, pe sub corset, sfîrcurile i se întăriră.

– Hannah, şopti el, împrăştiindu-i sărutări febrile pe piele. Nu am mai dorit pe nimeni atît de mult vreodată. Eşti atît de frumoasă, în toate felurile! Tot ce aflu despre tine mă face să te iubesc şi mai mult.

Ridică privirea şi scutură din cap, încercînd parcă să-şi amintească unde erau. Pe buze îi apăru un zîmbet autoironic.

– Dumnezeule. Am face bine să avem o logodnă scurtă. Dă-mi mîna. Nu, pe cealaltă.

Căută în buzunarul hainei şi scoase un cerc mic, strălucitor. Era un inel simplu, din argint cu granat.

– De asta m-am dus azi în sat, spuse el punîndu-i inelul pe inelar. O să-ţi cumpăr un diamant în Londra, dar trebuia să începem cu ceva.

– E perfect, spuse Hannah privind bijuteria cu ochii strălucind. Granatul semnifică iubirea statornică. Ştiai?

El clătină din cap, privind-o de parcă ar fi fost un miracol. Hannah îl cuprinse pe după gît şi îl sărută impulsiv. Rafe se aplecă deasupra ei şi îi posedă buzele erotic, cu nesaţ. Ea îi mîngîie liniile puternice ale trupului, timid dar cu pasiune, pînă cînd îl simţi tremurînd. Respirînd greu, el o ţinu la distanţă.

– Hannah, scumpa mea. Eu... am ajuns la limită. Trebuie să ne oprim.

– Nu vreau să ne oprim.

– Ştiu, iubire, dar trebuie să te conduc înapoi înăuntru pînă nu observă toată lumea că lipsim.

Hannah nu voia deloc să se întoarcă în sala aglomerată de bal. Vorbitul, dansatul, cina lungă şi formală... aveau să fie tortură cînd ea nu dorea decît să fie cu el. Cu îndrăzneală, întinse mîna şi începu să se joace cu nasturii vestei lui.

– Du-mă în casa burlacilor. Sînt sigură că acolo nu e nimeni. Toată lumea e la conac.

El îi aruncă o privire ironică.

– Dacă fac asta, scumpa mea, nu mai scapi cu nevinovăţia intactă.

– Vreau să mă compromiți, îi spuse ea.

– Da? De ce, iubire?

– Vreau să fiu a ta în toate felurile posibile.

– Eşti deja, îi murmură el.

– Nu şi în felul acela. Nu încă. Şi dacă nu mă compromiți, o să spun oricum tuturor că ai făcut asta, aşa că poți foarte bine chiar să o faci.

Rafe rîse auzindu-i amenințarea.

– În America, spuse, s-ar zice că încerci să pui mîna pe mine.

Îi cuprinse cu blîndețe obrajii în palme şi îi mîngîie cu degetele mari.

– Nu trebuie să faci asta, iubita mea. Nimic de pe lumea asta n-o să mă împiedice să mă însor cu tine. Poți să ai încredere în mine.

– Am, dar...

El ridică din sprîncene.

– Dar?

Pielea de sub palmele lui se încălzi.

– Te doresc. Vreau să fiu aproape de tine. Aşa... aşa cum ai scris în scrisoare.

El îi zîmbi în felul acela leneş al lui, care-i trimise fiori fierbinți şi reci pe şira spinării.

– În cazul ăsta... poate că o să te compromit numai puțin

Trăgînd-o sus de pe bancă, Rafe o luă cu el şi o conduse spre casa burlăcească. Se certă cu sine

însuşi, în gînd, tot drumul, ştiind că ar fi fost corect să o ducă imediat înapoi la conac, dar dorința să fie singur cu ea, să o țină în brațe în intimitate, era pur şi simplu prea puternică şi prea copleşitoare ca să îi reziste.

Intrară în casa cu mobila sa închisă la culoare, cu panourile de pe pereți şi cu covoarele moi. În căminul din dormitor străluceau cărbuni încinşi ce aruncau lumini galbene şi portocalii pe podea.

Rafe aprinse o lampă de pe noptieră şi lăsă flacăra mică, apoi se întoarse ca să se uite la Hannah. Ea îşi dăduse jos de pe umeri haina lui şi începea să-şi descheie rochia de bal. Îi văzu expresia şi îşi dădu seama că încerca să pară nonşalantă, de parcă să se culce cu un bărbat ar fi fost un lucru obişnuit pentru ea. Îl amuză şi se simți cuprins de tandrețe şi de cel mai lipsit de sfințenie dor să o posede.

Se apropie şi o cuprinse în brațe, acoperindu-i mîinile cu mîinile lui.

– Nu trebuie să faci asta, îi spuse. O să te aştept. Aştept oricît trebuie.

Hannah îşi retrase mîinile şi îl cuprinse pe după gît.

– Nu pot să-mi imaginez nimic altceva ce aş face mai bucuroasă, îi spuse.

El se aplecă şi o sărută insistent, oprindu-se doar ca să-i răspundă:

– Nici eu, iubita mea. Nici eu.

Încet, îi scoase straturile de mătase şi de bumbac, îi desfăcu corsetul şi îi dădu jos ciorapii, Cînd toate piesele de îmbrăcăminte rămaseră pe podea, iar Hannah era întinsă pe pat în faţa lui, îmbujorată, iar el îi privi trupul subţire şi oftă întretăiat. Era atît de frumoasă, atît de nevinovată şi de încrezătoare! Îi atinse un sîn, modelîndu-i moliciunea cu degetele tremurînd. Ea îl privi.

– Ai emoţii? îl întrebă surprinsă.

Rafe aprobă din cap, mîngîindu-i sfîrcul trandafiriu cu buricul degetului mare şi privindu-l cum se strîngea.

– Nu am mai făcut niciodată asta din iubire.

– Şi e altfel din cauza asta?

El zîmbi amuzat şi se gîndi puţin.

– Nu ştiu sigur, dar există o singură cale ca să aflăm.

Se dezbrăcă şi se întinse alături de ea, luînd-o cu grijă în braţe. În ciuda dorinţei care-i curgea prin vene, o lipi de el cu o blîndeţe controlată, dîndu-i voie să îl simtă, să se obişnuiască. Îi puse mîna pe fund, mîngîind în cercuri calde.

Hannah îşi ţinu respiraţia cînd îl simţi aproape de ea. Îi puse o mînă mică pe piept şi exploră delicat.

– Rafe... cum să te ating?

El zîmbi şi o sărută pe gît, savurînd moliciunea şi parfumul ei feminin.

– Poți să mă atingi oriunde, iubire. Oricum îți place.

Rămase nemişcat în timp ce ea îl mîngîia încet pe părul de pe piept. Uitîndu-se în ochii lui, îşi lăsă mîna să alunece spre abdomenul său, atingîndu-l pînă cînd el se încordă din reflex. Ea se fîstîci puțin cînd îi cuprinse în palmă carnea aprinsă, vie, satinată şi pulsînd de nevoie masculină.

– Hannah, reuşi el să spună, dîndu-i mîna la o parte. S-a schimbat planul. Data viitoare...

Se opri, străduindu-se să-şi păstreze controlul.

– Data viitoare poți să explorezi după pofta inimii, dar acum dă-mi voie să fac dragoste cu tine.

– Am făcut ceva greşit? Nu ți-a plăcut cum te-am...

– Mi-a plăcut prea mult. Dacă mi-ar fi plăcut şi mai mult, s-ar fi terminat totul în mai puțin de un minut.

Se ridică deasupra ei şi o sărută pe tot trupul, zăbovind mai mult asupra sînilor, pe care îi cîntări în palme, îi eliberă, apoi îi muşcă blînd. Se bucură de răspunsul trupului ei, de culoarea trandafirie pe care o căpătase tenul ei, de felul instinctiv în care ea se apropia de el, urmînd sursa plăcerii.

Îi desfăcu pulpele şi îşi sprijini palma între ele, deasupra triunghiului de păr scurt. O ținu în brațe cu tandrețe pînă cînd ea începu să se mişte şi să geamă, dorind mai mult. Alunecînd în jos de-a lungul trupului ei, Rafe o sărută pe abdomen şi îi desenă cu limba cercuri delicate în jurul buricului. Nu fusese niciodată

mai aprins decît era în acel moment, atît de complet absorbit de plăcerea altcuiva. Intimitatea dintre ei era aproape de nesuportat, iar el respira greu şi chinuit. Găsi intrarea în corpul ei şi o atinse atent cu vîrful degetului.

– Hannah, draga mea, şopti, relaxează-te pentru mine.

Îşi lăsă degetul să alunece în căldura umedă şi îngustă. Senzaţia era atît de minunată încît Rafe gemu.

– Trebuie să te sărut aici. Trebuie să te gust. Nu, să nu-ţi fie frică... dă-mi voie... Vai, Hannah, iubita mea scumpă...

O sărută direct peste cîrlionţi şi căută însetat pînă cînd găsi centrul mătăsos. Simţurile îi erau cuprinse de o plăcere radiantă şi toţi muşchii îi erau încordaţi de dorinţă. Gustul ei, sărat, feminin, era extraordinar de excitant. O atinse cu limba, făcu cercuri şi linii, bucurîndu-se de ţipetele ei neputincioase. Îşi lăsă degetul să alunece mai adînc înăuntrul ei, apoi din nou, învăţînd-o ritmul.

Ea întinse mîinile în jos şi îl prinse cu degetele, strîngînd. Cu pricepere delicată el o conduse la orgasm, bucurîndu-se de căldura moale, pulsatilă a corpului ei. Mult timp după ce Hannah se liniştise, el rămase cu ea, atingîndu-i cu limba căldura trandafirie, ajutînd-o să se simtă pierdută în visare.

– Rafe, rosti ea gutural, trăgîndu-l în sus.

Zîmbind, el se ridică deasupra ei şi o privi în ochii verzi, uluiţi.

– Mai mult, îi şopti ea, cuprinzîndu-l cu braţele şi strîngîndu-l la piept. Vreau şi mai mult din tine.

Murmurîndu-i numele, Rafe îşi coborî trupul în leagănul pulpelor ei. Un val de satisfacţie primitivă îl traversă cînd simţi moliciunea ademenitoare desfăcîndu-se pentru el. Împinse în locul care-i rezista, cald, umed, şi cu cît ajungea mai adînc, cu atît mai îngust i se părea. O pătrunse şi rămase nemişcat, încercînd să facă în aşa fel încît pe ea să nu o doară. Senzaţia nu semăna cu nimic din ce simţise înainte, era o plăcere care întregea orice imaginaţie. Îi luă obrajii în palme şi o sărută pe gură, în timp ce toate simţurile i se scufundară în extaz.

– Îmi pare rău, iubita mea, rosti gutural. Îmi pare rău că te doare.

Hannah zîmbi şi-l trase jos, deasupra ei.

– Ca un străin care merge într-o ţară necunoscută, îi şopti la ureche.

El rîse tremurat.

– Dumnezeule! N-o să mă laşi niciodată să uit scrisoarea, aşa e?

– Nu am citit-o pe toată, răspunse Hannah. Părţi din ea erau arse, şi din cauza asta n-o să aflu niciodată tot ce ai spus.

– Probabil că pasajele pe care le-ai pierdut erau despre asta, îi murmură, apăsînd încet în interiorul ei.

Amîndoi rămaseră nemişcaţi, cu răsuflarea tăiată, simţind totul. Rafe zîmbi, cu buzele lipite de obrazul ei.

– Am scris destul de multe despre asta.

– Spune-mi ce ai scris.

El îi şopti la ureche, cuvinte de iubire, laude intime, tot dorul pe care-l simţise. Cu fiecare cuvînt simţi cum în el se deschidea ceva, o senzaţie de libertate, de putere şi de tandreţe volatilă. Hannah se mişcă în ritm cu el, primindu-l mai adînc, iar extazul de a fi una cu ea îl traversă pe Rafe, conducîndu-l la o eliberare fierbinte, transcendentală. Era adevărat. Dragostea făcea totul să fie diferit.

Rafe o ţinu în braţe multă vreme după aceea, mîngîind-o încet pe spate şi pe şold. Nu reuşea să îşi ia mîinile de pe ea. Hannah se ghemui sub braţul lui, simţindu-se grea, satisfăcută.

– E real, oare? şopti. Mi se pare că visez.

El scoase un sunet amuzat.

– O să pară suficient de real mîine dimineaţă, cînd te duc înapoi la conac, de-acum femeie decăzută. Dacă nu i-aş fi spus deja lui Westcliff că am de gînd să te iau de soţie, îndrăznesc să spun că m-ar aştepta cu biciul la uşă.

– Nu mă duci înapoi în seara asta? întrebă ea plăcut surprinsă.

– Nu. În primul rînd, ți-am stricat coafura. În al doilea, nu am energie să părăsesc patul ăsta. Şi în al treilea rînd, se prea poate să nu fi terminat cu tine încă.

– Toate sînt motive foarte bune.

Hannah se ridică şi îşi scoase restul agrafelor cu perlă din păr, apoi se aplecă deasupra lui Rafe, ca să le pună pe noptieră. Prinzîndu-i corpul în palme, el o ținu deasupra lui şi îi sărută sînii aşezați chiar în fața sa.

– Rafe, protestă ea.

Oprindu-se, el îi privi chipul îmbujorat şi zîmbi larg.

– Eşti timidă? întrebă cu blîndețe, apoi o aşeză la loc sub brațul său şi o sărută pe frunte. Ei bine, căsătoria cu mine o să te vindece destul de repede de asta.

Hannah îşi sprijini capul la pieptul lui, iar Rafe o simți zîmbind.

– Ce-i? întrebă.

– Prima noastră noapte împreună. Şi prima noastră dimineață o să fie dimineața de Crăciun.

Rafe o mîngîie pe şoldul gol.

– Iar eu mi-am desfăcut deja cadoul.

– E simplu să-ți cumpăr ție cadouri, spuse ea făcîndu-l să rîdă.

– Întotdeauna. Pentru că Hannah, iubita mea, singurul cadou pe care o să-l vreau vreodată...

Se opri ca să o sărute.

– O să fii tu.

Epilog

În dimineața de Crăciun, Matthew Swift merse pînă la casa burlăcească, ducînd pe pantofi şi pe marginea hainei fulgi de zăpadă. Bătu la uşă şi aşteptă cu răbdare pînă cînd Rafe deschise. Cu un zîmbet ironic, Swift îi spuse cumnatului său:

– Nu pot decît să-ți zic că toată lumea vorbeşte. Aşa că ai face bine s-o iei repede de soție.

Bineînțeles că Rafe nu se împotrivi deloc.

Swift îi mai spuse şi că, mişcat de spiritul sărbătorii (şi de insistențele întregii sale familii), Thomas Bowman se gîndise mai bine dacă să-l dezmoştenească pe Rafe şi hotărîse să facă pace. Mai tîrziu, pe deasupra unor căni de „cardinal", o băutură caldă făcută din fructe, vin roşu şi vin de porto, cei doi căzură de acord.

Dar Rafe nu acceptă să intre într-un parteneriat cu tatăl său la companie, dîndu-şi seama că aranjamentul ar fi fost o sursă de conflict între ei, ci în loc de asta alese o colaborare foarte lucrativă cu Simon Hunt şi Westcliff, şi îşi puse la lucru abilitățile în industria de

locomotive, ceea ce îi uşură povara lui Hunt şi o făcu fericită pe Annabelle. Rafe şi Hannah puteau astfel să rămînă în Anglia, spre bucuria tuturor.

În anii care au urmat, Thomas Bowman a uitat că Hannah nu era nora pe care şi-o dorise la început pentru Rafe, şi între cei doi a crescut un sentiment de afecțiune puternică.

Natalie s-a măritat cu lordul Travers şi au fost foarte fericiți împreună. Tînăra i-a mărturisit lui Hannah că, atunci cînd se dusese la Travers în Ajun, ca să primească puțină consolare, el o sărutase în sfîrşit, şi acela fusese un sărut pe care meritase să-l aştepte.

Daisy şi-a terminat pînă la urmă cartea, care a fost publicată şi a avut mare succes la public, deşi nu şi în rîndul criticilor.

Evie a născut mai tîrziu în acel an o fetiță vioaie, cu părul de culoarea focului, lucru care l-a făcut pe St. Vincent să tragă concluzia că era destinul lui să fie iubit de mai multe femei roşcate, ceea ce îi făcea nemăsurată plăcere.

Hannah şi Rafe s-au căsătorit înainte de finalul lui ianuarie, dar au considerat întotdeauna că aniversarea lor era de Crăciun şi au sărbătorit ca atare. În fiecare

Ajun, Rafe i-a scris cîte o scrisoare de dragoste soției sale şi i-a lăsat-o pe pernă.

Samuel Clark şi-a angajat o nouă asistentă, o tînără competentă şi plăcută. Cînd a descoperit că aceasta avea craniul de o formă potrivită, a luat-o de soție fără întîrziere.

În 1848 a fost publicată în „Illustrated London News" o imagine a reginei şi a prințului Albert stînd lîngă bradul lor de Crăciun, lucru care a făcut popularitatea obiceiului să crească pînă într-atît încît curînd fiecare salon era decorat astfel. După ce a văzut ilustrația, Lillian a observat cu îngîmfare că bradul ei era mult mai înalt.

Meşa lui Thomas Bowman, din păcate, n-a mai fost găsită niciodată. Domnul Bowman a fost întrucîtva îmbunat de cadoul pe care l-a primit în acel an, în ziua de Crăciun de la lordul Westcliff, şi anume o pălărie.

Sfîrşit